

Hallituksen esitys eduskunnalle laeiksi julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain ja työttömyysturvalain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIAALLINEN SISÄLTÖ

Valtion rahoittaman ansiopäivärahan perusosan, peruspäivärahan ja työmarkkinatuen käyttömahdollisuutta laajennettaisiin palkkatuen ja starttirahan rahoittamiseen. Muutos olisi määräaikainen ja voimassa vuoden 2017 alusta vuoden 2018 loppuun. Valtion rahoittaman työttömyysturvan käyttäminen toisi palkkatuen ja starttirahan rahoitukseen joustavuutta, joka mahdollistaisi nykyistä paremmin työttömien määrän ja heidän yksilöllisten palvelutarpeidensa huomioon ottamisen.

Palkkatuen enimmäismääriä esitettäisiin muutettavaksi siten, että kiinteän prosentuaalisen osuuden sijasta tuen määrä olisi enintään 30, 40 tai 50 prosenttia palkkauskustannuksista. Valtion talousarviossa määriteltäisiin kuukaudessa maksettavan palkkatuen enimmäismäärä. Palkkatukea suunnattaisiin nykyistä selvemmin työttömyyden pitkittymisen ehkäisemiseen. Tukea ei enää myönnettäisi vuorotteluvapaasijaisen palkkaamiseen. Työttömyyspäivärahan edellytyksenä olevaan työssäoloehtoon luettaisiin palkkatuetusta työstä lähtökohtaisesti 75 prosenttia työssäoloehdon muutoin täyttävistä kalenteriviikoista.

Starttirahan enimmäiskesto lyhennettäisiin 12 kuukauteen. Starttirahan määrä olisi aina työttömyysturvalaissa tarkoitetun peruspäivärahan suuruinen. Lisäosan myöntämisestä luovuttaisiin. Starttirahaa voitaisiin myöntää päätoimisen yritystoiminnan aloittavan henkilöasiakkaan lisäksi henkilöasiakkaalle, joka laajentaa sivutoimisena harjoittamansa yritystoiminnan päätoimiseksi.

Työttömiä kannustettaisiin ottamaan vastaan toimeksiantosuhteessa tehtävää työtä muuttamalla työttömyysturvalakia. Työnhakijalla olisi oikeus soviteltuun työttömyysetuuteen, jos hänen päätoiminen työllistymisensä yritystoiminnassa kestää enintään kaksi viikkoa.

Työttömien työnhakijoiden työnhaun tueksi ja työllistymiskynnyksen alentamiseksi työkokeilun käyttötarkoitusta laajennettaisiin kokeiluluonteisesti. Työkokeilua olisi mahdollista käyttää työnhakijan soveltuvuuden arvioimiseksi ennen työsopimuksen tekemistä.

Työnhakijoiden yhdenvertaisuutta parannettaisiin muuttamalla julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettua lakia siten, että koulutusta vailla olevilla alle 25-vuotiailla nuorilla olisi oikeus kulukorvaukseen työkokeilun ajalta samoin edellytyksin kuin muillakin työnhakijoilla. Kulukorvausta maksettaisiin vain niiden työllistymistä edistävien palveluiden ajalta, joihin osallistuminen velvoittaa työtöntä työttömyysetuuden menettämisen uhalla. Tästä syystä kulukorvausta ei enää maksettaisi työttömyysetuudella tuetun työnhakijan omaehtoisen opiskelun ajalta.

Julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettuun lakiin ja työttömyysturvalakiin tehtäisiin lisäksi eräitä pienempiä muutoksia.

Esitys liittyy valtion vuoden 2017 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Lait on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä _____ kuuta 20

Sisällys

YLEISPERUSTELUT

1 Johdanto

Pääministeri Juha Sipilän hallituksen strategisen ohjelman mukaan ”hallitus uudistaa sosiaali- ja työttömyysturvaa tavalla, joka kannustaa työn nopeaan vastaanottamiseen, lyhentää työttömyysjaksoja, alentaa rakenteellista työttömyyttä ja säästää julkisia voimavaroja.” Osana tätä hallitus luo ”osallistavan sosiaaliturvamallin, jonka tavoitteena on palkan ja sosiaaliturvan yhteensovittaminen sekä irtisanotun työntekijän parempi tukeminen heti työttömyyden kohdalla.” Osana mallin luomista selvitetään ”voitaisiinko työttömyysturvaa käyttää nykyistä laajemmin osaamisen kehittämiseen ja työllistämiskynnyksen alentamiseen sekä työelämäosallisuuden vahvistamiseen.”

Tässä esityksessä esitetään julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain (916/2012) muuttamista hallituksen strategisen ohjelman mukaisesti. Työttömyysetuutta voitaisiin käyttää starttirahan ja palkkatuen rahoittamiseen väliaikaisesti vuosina 2017 – 2018 sekä liikkuvuusavustuksen rahoittamiseen. Palkkatuen ja starttirahan enimmäismäärää ja -kestoa koskevia säännöksiä muutettaisiin. Palkkatuen myöntämisedellytyksiä muutettaisiin siten, että tukea kohdennettaisiin pitkäaikaistyöttömyyden vähentämisen lisäksi myös pitkäaikaistyöttömyyden ennaltaehkäisyyn. Palkkatuen käyttötarkoitusta muutettaisiin siten, että palkkatukea ei voisi enää myöntää vuorotteluvapaasijaisen palkkaamiseen. Työttömyysturvalain mukainen työssäoloehto ei kertyisi palkkatuetussa työssä täysimääräisesti.

Oikeus- ja työministeri asetti tammikuussa 2016 selvityshenkilön kartoittamaan eri toimijoiden näkemyksiä toimenpiteistä, joilla työnantajien työllistämiskynnystä sekä työttömien työllistämiskynnystä voitaisiin alentaa ja näin vähentää työttömyyttä. Selvityshenkilö Maria Kaisa Aulan tehtävänä oli koota eri toimijoiden ehdotukset sekä tehdä niiden pohjalta esitys käynnistettävistä kokeiluista. Selvityshenkilö kartoitti laajasti eri tahojen näkemyksiä ja ehdotti kehitettäväksi muun muassa palvelua, jossa työtön työnhakija voisi lyhytkestoisesti työskennellä ei-työsuhteisesti potentiaalisen työnantajan tehtävissä ja näin osoittaa työnantajalle osaamistaan.

2 Nykytila

2.1 Lainsäädäntö ja käytäntö

Valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen soveltaminen

EU:n valtiontukisäännöt koskevat toimenpiteitä, joissa julkinen sektori myöntää yrityksille tukea tai muuta etua. Yrityksiä ovat kaikki taloudellista toimintaa harjoittavat yksiköt niiden oikeudellisesta muodosta riippumatta. Julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain mukaiset tuet myönnetään elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle joko valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena tai de minimis -tukena, lukuun ottamatta työolosuhteiden järjestelytukea, jonka myöntämisessä ei noudateta EU:n valtiontukisääntelyä. Starttiraha ja valtion rahoittama osuus yritystoiminnan kehittämispalvelusta myönnetään de minimis -tukena ja palkkatuki joko ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena tai de minimis -tukena. Valtion rahoittama osuus työvoimakoulutuksen yhteishankinnasta katsotaan joissakin tilanteissa rahoitukseen osallistuvan yrityksen saamaksi valtiontueksi ja siihen sovelletaan de minimis -asetusta tai ryhmäpoikkeusasetusta.

Jos tuki elinkeinonharjoittajalle myönnetään valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena, tukea ei saa myöntää, jos elinkeinotoimintaa harjoittava työnantaja on valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 2 artiklan 18 kohdassa tarkoitettu vaikeuksissa oleva yritys, eikä maksaa, jos elinkeinotoimintaa harjoittavaa työnantajaa koskee 1 artiklan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitettu Euroopan komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys, jossa tuki on julistettu sääntöjen vastaiseksi ja sisämarkkinoille soveltumattomaksi. Voimassa olevassa julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa säädetään ainoastaan palkkatuen osalta, ettei tukea voi myöntää eikä maksaa edellä mainituissa tilanteissa.

Työkokeilu

Työ- ja elinkeinotoimisto voi ohjata henkilöasiakkaan työkokeiluun työpaikalle ammatinvalinta- ja uravaihtoehtojen selvittämiseksi tai työmarkkinoille paluun tukemiseksi. Ura- ja ammatinvalintavaihtoehtojen selvittämiseksi työkokeilua käytetään silloin, kun henkilöltä puuttuu ammatillinen koulutus tai kysymys on alan tai ammatin vaihtamisesta. Työkokeilulla voidaan selvittää kiinnostaako ala tai ammatti henkilöä tai onko hän soveltuva kyseisen alan tehtäviin tai ammattiin. Työkokeilua voidaan käyttää myös sen selvittämiseksi, olisiko yrittäjyys henkilöasiakkaalle sopiva uravaihtoehto.

Työkokeilua voidaan käyttää työmarkkinoille paluun tukemiseksi tilanteissa, jossa henkilö on ollut poissa työmarkkinoilta joko työttömyyden tai muiden syiden, esimerkiksi perhevapaan, vuoksi. Työkokeilun avulla työnantaja ja työ- ja elinkeinotoimisto voivat arvioida, ovatko henkilön osaaminen ja yleiset työelämävalmiudet ajan tasalla vai tarvitaanko työmarkkinoille sijoittumiseksi esimerkiksi palkkatukea, koulutusta tai työhönvalmentajan tukea.

Työkokeilun kesto on enintään 12 kuukautta. Työkokeilu ei voi kuitenkaan kestää samalla työkokeilun järjestäjällä kuutta kuukautta pidempään. Poikkeuksena on kunta, jossa työkokeilu voi kestää enintään kuusi kuukautta samoissa tehtävissä.

Vuonna 2015 alkoi lähes 65 000 työkokeilujaksoa, joista noin 31 500 järjestettiin työmarkkinoille paluun tukemisen tarkoituksessa ja noin 33 500 ammatinvalinta- ja uravaihtoehtojen selvittämiseksi. Tilastojen mukaan työkokeilujaksoista noin 34 prosenttia oli alle kuukauden pituisia, noin 40 prosenttia 1–3 kuukauden pituisia ja noin 26 prosenttia 3–6 kuukauden pituisia. Tilastot kertovat työkokeilujaksojen määrän, mutta eivät sitä, kuinka suuri osa jaksoista on niin sanottuja jatkajaksoja eli sellaisia, joissa työkokeilu on jatkunut uudella sopimuksella saman työkokeilun järjestäjän tehtävissä katkoksetta.

Vuonna 2015 työkokeilun aloitti noin 44 000 eri henkilöä. Aloittaneista noin 23 500:lla (53 prosentilla) oli ammatillinen koulutus. Ammatillisen koulutuksen suorittaneista noin 41 prosenttia aloitti kokeilun työmarkkinoille paluun tukemiseksi ja noin 59 prosenttia ammatinvalinta- ja uravaihtoehtojen selvittämiseksi. Ammatillisen koulutuksen omaavista työkokeilun aloittaneista henkilöistä noin 20 prosentilla oli työllistymistä vaikeuttava vamma tai sairaus, noin 17 prosenttia oli maahanmuuttajia ja noin 57 prosenttia oli edellisiin ryhmiin kuulumattomia nuoria.

Julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa on määritelty seikat, jotka työkokeilusopimuksesta on käytävä ilmi. Sopimuksessa määritellään työkokeilun tavoitteet sekä sovitaan tehtävistä, joita kokeiluun osallistuva suorittaa. Sopimuksessa sovitaan kokeilun suoritusajasta ja -paikasta, päivittäisestä ja viikoittaisesta kestoista sekä ajoittumisesta. Päivittäinen kesto voi olla neljä – kahdeksan tuntia ja kokeilua voidaan järjestää enintään viitenä päivänä viikossa. Sopimuksessa määritellään lisäksi työkokeiluun osallistuvan ohjauksesta ja valvon-

nasta työpaikalla vastaava henkilö sekä työttömyysetuuden maksaja, jolle työkokeilun järjestäjän on ilmoitettava poissaoloista. Työkokeilua koskevaan sopimukseen on otettava ehto, jonka mukaan kokeilun järjestäjän tulee työkokeilun päätyttyä antaa työ- ja elinkeinotoimistolle arvio henkilöasiakkaan soveltuvuudesta työhön, ammattiin tai alalle sekä, jos työkokeilu on järjestetty työmarkkinoille paluun tukemiseksi, työelämävalmiuksien ja osaamisen kehittämistarpeista. Työ- ja elinkeinotoimisto voi lisäksi asettaa sopimuksessa työkokeilun järjestäjälle kokeilun toteuttamisen tai siihen osallistuvan kannalta tarpeellisia ehtoja.

Työkokeilu on työttömyysturvalaissa tarkoitettu työllistymistä edistävä palvelu, jonka ajalta työkokeiluun osallistuvalla maksetaan sitä työttömyysetuutta, johon henkilöllä olisi oikeus työttömänä ollessaan. Työttömyysetuutta voidaan maksaa työkokeilun ajalta, vaikka työnhakijalla ei työttömänä ollessaan ole oikeutta työttömyysetuuteen omavastuuajan, odotusajan, korvauksettoman määräajan, työssäolovelvoitteen, ammatilliseen koulutukseen hakeutumiseen liittyvän rajoituksen tai työmarkkinatuen tarveharkinnan vuoksi. Jos työkokeilusta on sovittu työllistymissuunnitelmassa tai sitä korvaavassa suunnitelmassa, voidaan työkokeilun ajalta maksaa työttömyysetuus korotettuna. Työttömyysetuutta ei makseta palvelusta poissaolopäiviltä, ellei poissaololle ole työttömyysturvalaissa säädettyä hyväksyttävää syytä. Työkokeilun osallistumispäiviltä maksetaan lähtökohtaisesti kulukorvausta. Alle 25-vuotiaiden ammatillista koulutusta vailla olevien nuorten oikeus kulukorvaukseen on rajoitettu.

Jos työtön työnhakija kieltäytyy työllistymissuunnitelmassa tai sitä korvaavassa suunnitelmassa sovitusta työkokeilusta ilman työvoimapoliittisesti arvioituna pätevää syytä, on kieltäytymisestä seurauksena työttömyysturvalain 2 a luvussa tarkoitettu korvaukseton määräaika tai työttömyysetuuden menetys toistaiseksi toistuvan moittivan menettelyn perusteella (työssäolovelvoite). Työkokeilun keskeyttämisestä ilman työvoimapoliittisesti pätevää syytä seuraa työttömyysetuuden menetys edellä kerrotulla tavalla, vaikka palvelusta ei olisi sovittu suunnitelmassa. Työkokeilu täyttää työnhakijalle asetettua työssäolovelvoitetta sekä ammatillista koulutusta vailla olevalle nuorelle asetettua seuraamusta.

Työttömyyspäivärahan edellytyksenä olevaan työssäoloehtoon luetaan sellaiset täydet kalenteriviikot, joina henkilö on ollut 60 vuotta täytettyään työ- ja elinkeinotoimiston julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 11 luvun 1 §:n 2 momentin perusteella järjestämässä työkokeilussa.

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää työkokeiluun hakeutuvalla työttömälle henkilöasiakkaalle korvausta matka- ja yöpymiskustannuksista, jotka aiheutuvat matkasta palvelun järjestäjän luo kokeilusta sopimiseksi. Kustannusten korvaaminen edellyttää, että korvaamista on pidettävä tarkoituksenmukaisena työvoiman saatavuuden ja työttömän työllistymisen kannalta.

Valmennuksen ja kokeilun keskeyttäminen

Työ- ja elinkeinotoimisto voi tarjota henkilöasiakkaalle työnhakuvalmennusta, uravalmennusta sekä työhönvalmennusta. Työ- ja elinkeinotoimisto voi ohjata henkilöasiakkaan koulutuskokeiluun oppilaitokseen ja työkokeiluun työpaikalle. Valmennus ja koulutuskokeilu ovat lyhytkestoisia palveluita. Työnhakuvalmennus voi kestää 12 kuukauden aikana enintään 20 päivää, uravalmennus enintään 40 päivää ja työhönvalmennus enintään 50 tuntia. Koulutuskokeilu voi kestää kerrallaan enintään kymmenen päivää.

Jos henkilöasiakas on ollut luvatta poissa yhdenjaksoisesti viisi valmennus- tai kokeilupäivää tai jos poissaoloja on muutoin niin paljon, etteivät valmennukselle tai kokeilulle asetetut tavoitteet täyty, työ- ja elinkeinotoimisto tekee päätöksen valmennuksen tai koulutuskokeilun keskeyttämisestä tai työkokeilua koskevan sopimuksen purkamisesta poissaolojen perusteella.

Palvelun tuottaja tai työkokeilun järjestäjä on velvollinen ilmoittamaan edellä tarkoitetuista poissaoloista työ- ja elinkeinotoimistolle. Työ- ja elinkeinotoimistolla ja työkokeilun järjestäjällä on oikeus purkaa työkokeilua koskeva sopimus muusta syystä kuin poissaolojen vuoksi ilmoittamalla siitä kirjallisesti muille osapuolille. Sopimuksen purkaminen ei kuitenkaan saa perustua laissa kiellettyyn syrjintäperusteeseen tai muuhun epäasialliseen syyhyn. Valmennuksen tai koulutuskokeilun keskeyttämistä muusta syystä kuin poissaolojen vuoksi ei ole säännelty laissa.

Koulutuksen yhteishankinta

Työvoimakoulutus voidaan toteuttaa yhdessä työnantajan, yrittäjäksi aikovan henkilön toimeksiantajan tai yrittäjyysoikeudet luovuttavan yrityksen kanssa siten, että tämä osallistuu koulutuksen rahoittamiseen yhdessä työ- ja elinkeinoviranomaisen kanssa (yhteishankintakoulutus). Koulutuksen yhteishankinnan tavoitteena on edistää työllisyyttä, lisätä yritysyhteistyötä sekä laajentaa työvoimakoulutuksen rahoitus pohjaa. Yhteishankintakoulutusta voidaan järjestää määrätyn työnantajan palvelukseen tuleville tai palveluksessa oleville työntekijöille, vuokratyöntekijöille sekä yrittäjäksi aikovalle, jolla olisi harvalukuisia toimeksiantajia tai jonka on tarkoitus harjoittaa yritystoimintaa hankkimalla yrittäjyysoikeudet toiselta yritykseltä.

Yhteishankintakoulutus on tuotteistettu käyttötarkoituksensa perusteella ja muodostuu kolmesta eri tuotteesta: RekryKoulutus, TäsmäKoulutus ja MuutosKoulutus. RekryKoulutus on tarkoitettu uuden työvoiman hankintaan tilanteessa, jossa työnantajan tarpeita vastaavaa osavaa työvoimaa ei ole muutoin saatavilla. TäsmäKoulutusta käytetään työnantajan tehtävissä työskentelevien (sekä työnantajan palveluksessa olevan henkilöstön että vuokratyövoiman) jatko- ja täydennyskoulutuksiin siinä tarkoituksessa, että koulutuksen suorittaneet voisivat säilyttää työpaikkansa ja jatkaa työskentelyä työnantajan tehtävissä. MuutosKoulutuksessa työnantaja osallistuu irtisanomiensa tai irtisanottavien henkilöiden koulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin toteuttaakseen yhteiskuntavastuutaan.

Valtion ja yritysten maksuosuudet yhteishankintakoulutuksesta vaihtelevat. Työnantajan maksuosuus koulutuksen kokonaishinnasta (ilman arvonnalisäveroa) on RekryKoulutuksessa 30 prosenttia, MuutosKoulutuksessa 20 prosenttia ja TäsmäKoulutuksessa 30 - 50 prosenttia riippuen työnantajan henkilöstömäärästä ja liikevaihdosta.

Jos työttömyysturvalain 1 luvun 6 §:ssä tarkoitettu yrittäjä osallistuu yhteishankintakoulutukseen, valtion rahoittama osuus yrittäjän koulutuksesta on julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 5 luvun 7 §:n 3 momentin mukaan de minimis -tukea. Voimassa olevassa lainsäädännössä ei ole muilta osin todettu EU:n valtioneuvoston soveltamisesta koulutuksen yhteishankintaan. Valtion rahoittama osuus TäsmäKoulutuksesta on kuitenkin käytännössä katsottu elinkeinotoimintaa harjoittavan työnantajan saamaksi valtion tueksi. Tuki on katsottu EU:n valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 31 artiklan nojalla sisämarkkinoille soveltuvaksi ja siitä on tehty EU:n valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukainen ilmoitus komissiolle. Ilmoitettu tukiohjelma on voimassa 31.12.2020 saakka. Muilta osin yhteishankintakoulutukseen (RekryKoulutus ja MuutosKoulutus) ei sovelleta valtioneuvoston sääntelyä.

Työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu

Työnhakijan omaehtoista opiskelua voidaan työ- ja elinkeinotoimiston harkinnan mukaan tukea työttömyysetuudella julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 6 luvussa tarkoitettulla tavalla. Opiskelun tukeminen edellyttää, että työnhakijalla on muun muassa oltava työ- ja elinkeinotoimiston toteama koulutustarve. Lisäksi edellytetään, että opiskelun tukeminen on

työvoimapolitiittisesti tarkoituksenmukaisin keino parantaa työnhakijan ammattitaitoa ja mahdollisuuksia saada työtä tai säilyttää työpaikkansa. Opiskelun on myös olennaisesti parannettava työnhakijan mahdollisuuksia työllistyä avoimille työmarkkinoille. Harkintaa koskevaa säännöstä on sovellettu siten, että sen perusteella on voitu evätä työnhakijan oikeus opiskella työttömyysetuudella tuettuna, jos tukea on haettu esimerkiksi opintotuen enimmäismaksuajan täyttymisen takia.

Opiskelun tukemista koskevia säännöksiä sovelletaan työnhakijan aiemmin harjoittamiin opintoihin vain, jos opintojen todisteellisesta keskeytymisestä on vähintään yksi vuosi. Rajoitus ei koske työsuhteen aikana aloitettuja tai työvoimakoulutuksena harjoitettuja opintoja. Säännöksen tarkoituksena on estää suora siirtyminen opintotuelta yleensä määrältään suuremmalle työttömyysetuudelle.

Opiskelun tukemiselle työttömyysetuudella ei muiden edellytysten täytyessä ole estettä esimerkiksi tilanteessa, jossa työntekijä irtisanotaan tuotannollisista tai taloudellisista syistä ja hän on aloittanut opinnot työsuhteen aikana. Jos työntekijä ja työnantaja sopivat irtisanomisen yhteydessä työnantajan maksamasta tukipaketista, työttömyysetuutta voidaan maksaa opiskelun tukemiseksi tukipaketin mahdollisen jaksottamisen päätyttyä. Tukemisen 24 kuukauden enimmäisaika alkaa kulua työ- ja elinkeinotoimiston päätettyä tukemisen aloittamisesta, mahdollisesti jo tukipaketin jaksotusaikana, vaikka työttömyysetuutta ei vielä tosiasiallisesti maksettaisi. Lainsäädännöstä johtuvaa estettä sille ei ole, että tukemisen katsottaisiin alkavan vasta tukipaketin jaksotusajan päätyttyä.

Edellä mainittuun esimerkkiin verrattuna tilanne muuttuu, jos tuotannollisista tai taloudellisista syistä irtisanottu työntekijä saa työnantajan maksaman tukipaketin ja aloittaa opinnot työsuhteen päätyttyä. Tällaisessa tilanteessa opiskelun tukeminen työttömyysetuudella on mahdollista vain silloin, kun tukeminen päätetään aloittaa opintojen aloittamisajankohdasta tukipaketin jaksotusaikana, vaikka työttömyysetuutta ei vielä tosiasiallisesti maksettaisi.

Yliopistossa suoritettavat tutkintotavoitteiset opinnot ovat yleensä pitkäkestoisia, eikä niiden tukemista työttömyysetuudella sen vuoksi ole pidetty tarkoituksenmukaisena. Tästä syystä julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettussa laissa on säädetty, että kaikkia tuettavia opintoja koskevan vähintään vuoden keskeytyneenä olemisen lisäksi tukemista koskevia säännöksiä sovelletaan alemman tai ylemmän korkeakoulututkinnon suorittamiseen yliopistossa vain, jos kyse on työnhakijan aiemmin harjoittamista opinnoista, joiden todisteellisesta keskeytymisestä on vähintään yksi vuosi. Säännöksestä voidaan poiketa, jos opiskelun tukemiselle on erityisiä syitä.

Koska yliopistossa suoritettavan alemman tai ylemmän korkeakoulututkinnon suorittamiseen johtavia opintoja voidaan tukea vain silloin, kun opiskelija täyttää sekä kaikkia aiemmin harjoitettuja opintoja koskevan keskeytyneenä olemista koskevan vaatimuksen että yliopisto-opintojen aiemmin harjoittamista koskevan vaatimuksen, yliopistossa suoritettavan alemman tai ylemmän korkeakoulututkinnon suorittamista voidaan käytännössä tukea vain seuraavissa tilanteissa:

- Opintoja on harjoitettu aiemmin ja niiden keskeytymisestä on vähintään vuosi.
- Työnhakija aloittaa kokonaan uudet opinnot ja opiskelun tukemiseen on erityinen syy.
- Työnhakija jatkaa työssä ollessa tai työvoimakoulutuksena aloitettuja ja aiemmin harjoitettuja opintoja, joiden keskeytymisestä on alle vuosi tai jotka eivät ole lainkaan keskeytyneet. Lisäksi edellytetään, että opiskelun tukemiseen on erityinen syy.

Työttömyysetuutta voidaan maksaa opiskelun tukemiseksi enintään 24 kuukauden ajan. Tuki-aikaa ei voida pidentää edes ns. hyväksyttävistä syistä. Tukiajan kulumisen voi kuitenkin keskeyttää. Keskeyttämisestä on ilmoitettava työ- ja elinkeinotoimistolle viipymättä keskeytyksen alkamisen jälkeen. Henkilö saa opiskella keskeytysaikana haluamassaan laajuudessa, mutta työttömyysetuuteen hänellä ei ole oikeutta.

Palkkatuen ja starttirahan rahoitus

Palkkatuki on työttömän työnhakijan työllistymisen edistämiseksi tarkoitettu tuki. Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää palkkatukea työnantajalle palkkauskustannuksiin, kun työnantaja palkkaa työttömän työnhakijan. Starttirahaa työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää yrittäjäksi ryhtyvälle henkilöasiakkaalle toimeentulon turvaamiseksi yritystoiminnan käynnistämisen ja vakiinnuttamisvaiheessa.

Palkkatuki ja starttiraha rahoitetaan valtion talousarviossa olevista työllisyysmäärärahoista. Työllisyysmäärärahoista rahoitetaan myös valtiolle osoitettava määräraha työttömien työnhakijoiden palkkaamiseen. Palkkatuen ja starttirahan myöntämispäätöksellä sidotaan päätöksellä myönnetyn tuen maksamiseen tarvittava määräraha. Palkkatuki ja starttiraha maksetaan aina jälkikäteen tuen saajan hakemuksen perusteella. Maksatuksien yhteydessä ja viimeistään palkkatuki- tai starttirahakauden päättyessä sidottu, mutta käyttämättä jäänyt määräraha vapautetaan käytettäväksi.

Vuoden 2014 loppuun saakka palkkatukea ja starttirahaa rahoitettiin työllisyysmäärärahojen lisäksi työmarkkinatukimäärärahoista. Työmarkkinatuen käyttö palkkatuen rahoituksessa aloitettiin vuonna 1998, jolloin otettiin käyttöön yhdistelmätuki. Yhdistelmätuessa Kansaneläkelaitos maksoi työnantajalle palkkatuen perustukiosuuden (työmarkkinatuki) ja TE-keskus lisäosan (työllisyysmääräraha). Yhdistelmätuki koski henkilöitä, jotka olivat saaneet vähintään 500 päivää työmarkkinatukea työttömyyden perusteella.

Yhdistelmätuki erillisenä tukimuotona lakkasi vuoden 2006 alussa, jolloin myös työmarkkinatukimäärärahoista rahoitettava osuus siirtyi TE-keskuksen maksettavaksi. Vuoden 2006 alusta lukien työmarkkinatuen käyttö palkkatuen rahoittamiseen laajeni 500 päivää työttömyyden perusteella työmarkkinatukea saaneiden lisäksi niiden henkilöiden palkkatukeen, jotka olivat saaneet työmarkkinatukea 130 päivää työttömyyden perusteella. Vuoden 2008 alusta lukien työmarkkinatuen käyttöä palkkatuen rahoittamiseen laajennettiin osana nuorisotakuun toimeenpanoa 65 päivää työttömyyden perusteella työmarkkinatukea saaneisiin nuoriin. Vuosina 2006 – 2014 myös työmarkkinatukeen oikeutettujen starttirahan perustuki rahoitettiin työmarkkinatukimäärärahoista.

Vuonna 2014 palkkatukien maksamiseen käytettiin työmarkkinatukimäärärahoja arviolta noin 115 miljoonaa ja starttirahojen noin 6 miljoonaa euroa. Talousarviossa edellä mainittuihin tarkoituksiin oli varattu 125 miljoonaa euroa.

Vuonna 2014 työmarkkinatukirahoitteisella palkkatuella aloitti noin 25 100 henkilöä ja starttirahalla noin 1 400 henkilöä. Yhteensä työmarkkinatukirahoitteisella palkkatuella ja starttirahalla aloitti noin 26 500 henkilöä, mikä oli 43 prosenttia kaikista palkkatuella tai starttirahalla aloittaneista. Kaikista palkkatuella aloittaneista henkilöistä noin 48 prosentin kohdalla palkkatukea rahoitettiin työmarkkinatukimäärärahoista. Starttirahalla aloittaneista henkilöistä noin 17 prosenttia sai työmarkkinatukirahoitteista starttirahaa.

Vuoden 2015 alusta lähtien työmarkkinatukea ei ole käytetty palkkatuen eikä starttirahan rahoittamiseen. Sosiaali- ja terveystieteiden ministeriö esitti työmarkkinatuen käyttöperusteiden muutos-

ta, koska se katsoi, ettei työmarkkinatuki sovellu palkkatuen ja starttirahan rahoittamiseen. Muutoksen yhteydessä työmarkkinatukimomentilta siirrettiin 125 miljoonaa euroa työllisyysmäärärahamomentille 32.30.51. Työllisyysmäärärahan näennäisestä lisäyksestä huolimatta julkisten työvoima- ja yrityspalveluiden rahoitukseen oli vuonna 2015 käytettävissä vähemmän määrärahaa kuin vuonna 2014.

Vuonna 2015 työllisyysmäärärahoja käytettiin yhteensä noin 605 miljoonaa euroa, josta palkkatukeen käytettiin 266 miljoonaa euroa (josta valtiolle työllistämiseen 22 miljoonaa euroa) ja starttirahaan 40 miljoonaa euroa.

Palkkatuki

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää palkkatukea työnantajalle, joka palkkaa työ- ja elinkeinotoimistossa työttömäksi rekisteröityneen työnhakijan. Palkkatuetun työn tarkoituksena on parantaa työttömän työnhakijan ammatillista osaamista ja edistää työllistymistä avoimille työmarkkinoille. Työttömyysturvain mukainen työssäoloehto karttuu palkkatuetussa työssä samalla tavalla kuin muussa työsuhteisessa työssä.

Palkkatukea voidaan myöntää kunnalle, kuntayhtymälle, yhteisölle ja muulle työnantajalle, ei kuitenkaan valtion virastolle tai laitokselle. Yhteisöllä tarkoitetaan muun muassa yrityksiä, yhdistyksiä, säätiöitä ja seurakuntia. 'Muu työnantaja' voi olla esimerkiksi työnantajana toimiva kotitalous. Valtion virastolle ja laitokselle voidaan osoittaa määrärahoja työttömän työnhakijan palkkaamisesta aiheutuviin kustannuksiin. Määrärahan käyttöön sovelletaan pääosin palkkatukea koskevia säännöksiä.

Elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle palkkatuki myönnetään joko valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena tai de minimis -tukena. Palkkatukea ei myönnetä eikä makseta, jos elinkeinotoimintaa harjoittava työnantaja on valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 2 artiklan 18 kohdassa tarkoitettu vaikeuksissa oleva yritys tai jos elinkeinotoimintaa harjoittavaa työnantajaa koskee 1 artiklan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitettu Euroopan komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys, jossa tuki on julistettu sääntöjen vastaiseksi ja sisämarkkinoille soveltumattomaksi.

Palkkatuen myöntämisen yleisenä edellytyksenä on, että työ- ja elinkeinotoimisto arvioi tuella palkattavan tuottavuuden olevan tarjolla olevassa työtehtävässä alentunut ammatillisessa osaamisessa olevien puutteiden johdosta. Palkkatuki voidaan kuitenkin myöntää, vaikka tuella palkattavan ammatillisessa osaamisessa ei ole puutteita, jos tuella palkattava on täyttänyt 60 vuotta ja ollut yhtäjaksoisesti työtön vähintään 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä. Palkkatuen myöntäminen vamman tai sairauden perusteella edellyttää, että työ- ja elinkeinotoimisto arvioi vamman tai sairauden olennaisesti ja pysyvästi tai pysyväisluonteisesti alentavan työttömän työnhakijan tuottavuutta tarjolla olevassa työtehtävässä.

Työnantaja saa tuella palkatun suostumuksella siirtää tämän toisen työnantajan (käyttäjäyritys) tehtäviin. Siirtäminen edellyttää, että palkkatukea saava työnantaja ilmoittaa siitä ennen siirtämistä työ- ja elinkeinotoimistolle. Osa julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain työnantajaa koskevista palkkatuen myöntämisen edellytyksistä koskee myös käyttäjäyritystä. Jos työnantaja on taloudellisista tai tuotannollisista syistä lomauttanut tai irtisanonut työntekijöitä tai työnantajan palveluksessa on osa-aikaisia työntekijöitä, palkkatukea ei voida myöntää, ellei työnantaja ole työsopimuslain (55/2001) edellyttämällä tavalla tarjonnut työtä, johon palkkatukea haetaan, lomautetuille, irtisanotuille ja osa-aikatyötä tekeville. Jos työnantajalla ei ole velvollisuutta tarjota työtä esimerkiksi siitä syystä, että työn tarjoamisvelvollisuus on työehtosopimuksella poistettu, palkkatuki voidaan myöntää. Palkkatuen myöntämisen edellytyk-

senä elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle on EU:n valtioneuvoston päätöksistä johtuen lisäksi, että työnantaja on tarjonnut työtä sellaiselle taloudellisista tai tuotannollisista syistä irtisanomalleen työntekijälle, jonka irtisanomisaika on päättynyt palkkatuen hakemista edeltäneiden 12 kuukauden aikana. Käyttäjyrityksen on esitettävä työ- ja elinkeinotoimistolle vastaavat selvitykset työntarjoamisvelvollisuuden täyttämistä kuin palkkatukea hakevan työnantajan, jos käyttäjyritys on irtisanonut tai lomauttanut työntekijöitään taloudellisista tai tuotannollisista syistä tai jos sillä on osa-aikaisia työntekijöitä, ennen kuin palkkatuki voidaan myöntää, tai, jos tuella palkattu on jo aloittanut palkkatuetun työn varsinaisen työnantajan palveluksessa, ennen kuin tuella palkattu voi siirtyä käyttäjyrityksen tehtäviin.

Palkkatuki ei saa aiheuttaa työnantajan palveluksessa olevien työntekijöiden irtisanomista, lomauttamista tai osa-aikaistamista. Käytännössä säännös tulee sovellettavaksi lähinnä tilanteissa, joissa työnantaja on antanut työntekijöilleen työsuhteen lopettamisen ennakkoselvityksen tai tätä vastaavan selvityksen lomauttamisesta tai joissa työnantaja on aloittamassa tai aloittanut työntekijöidensä kanssa neuvottelut lomauttamisesta, irtisanomisesta tai osa-aikaistamisesta yhteistoiminnasta yrityksissä annetun lain (334/2007) edellyttämällä tavalla. Palkkatuki ei saa aiheuttaa myöskään käyttäjyrityksen palveluksessa olevien työntekijöiden irtisanomista, lomauttamista tai osa-aikaistamista, joten käyttäjyrityksen yt-neuvottelut estävät palkkatuen myöntämisen tilanteissa, joissa tuella palkattu on tarkoitus siirtää käyttäjyrityksen tehtäviin.

Palkkatuki ei saa aiheuttaa yritysten välisen kilpailun vääristymistä. Palkkatukea ei myönnetä, jos tukea hakeva työnantaja on olennaisesti laiminlyönyt velvollisuuksiaan suorittaa veroja tai lakisääteisiä maksuja, ellei työ- ja elinkeinotoimisto tuella palkattavaan liittyvistä erityisistä syistä pidä tuen myöntämistä tarkoituksenmukaisena. Voimassa olevien säännösten mukaan nämä edellä mainitut edellytykset eivät koske käyttäjyrityksiä.

Palkkatukea ei myönnetä, jos työsuhte, jota varten tuki on tarkoitettu, on alkanut ennen kuin tuen myöntämisestä on tehty päätös. Edellä mainitusta pääsäännöstä on yksi poikkeus. Palkkatuki voidaan myöntää alkaneen työsuhteen estämättä, jos kyse on uuden palkkatukijakson myöntämisestä samalle työnantajalle ja uusi jakso alkaisi välittömästi edellisen palkkatukijakson päätyttyä. Edellytyksenä on, että työnantaja on toimittanut palkkatuen jatkohakemuksen työ- ja elinkeinotoimistolle ennen edellisen tukijakson päättymistä.

Palkkatuen määrä ja enimmäiskesto määräytyvät tuella palkattavan työttömyyden keston tai vamman tai sairauden perusteella. Tuen määrä on kiinteä prosenttiosuus työnantajalle tuella palkatusta aiheutuneista palkkauskustannuksista. Tuella ei ole euromääräistä enimmäismäärää kuukaudessa.

Mitä pidempään tuella palkattava on ollut työttömänä, sitä suurempi on palkkatuen tukiprosentti ja sitä pidempään tukea voidaan maksaa. Työttömyyden keston perusteella määräytyvä palkkatuen määrä on työnantajalle tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista

1) 30 prosenttia enintään kuuden kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön alle 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä

2) 40 prosenttia enintään 12 kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön vähintään 12 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 14 kuukauden aikana

3) 50 prosenttia enintään 12 kuukauden ajan ja sen jälkeen 30 prosenttia enintään 12 kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön vähintään 24 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 28 kuukauden aikana; jos palkkatuki myönnetään elinkeinotoimintaa

harjoittavalle työnantajalle valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena, edellytetään lisäksi, että tuella palkattava ei ole ollut toistaiseksi voimassa olevassa työsuhhteessa palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 24 kuukauden aikana.

Vamman tai sairauden perusteella myönnettävän palkkatuen määrä on 50 prosenttia palkkauskustannuksista koko työsuhteen ajalta. Palkkatuki myönnetään enintään 24 kuukaudeksi kerrallaan. Käytännössä palkkatuki voi olla pysyvä, jos tuella palkatun tuottavuus on olennaisesti ja pysyvästi alentunut tarjolla olevassa työtehtävässä.

Yhdistys ja säätiö, joka palkkaa vähintään 24 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 28 kuukauden aikana työttömänä olleen muihin kuin elinkeinotoiminnaksi katsottaviin tehtäviin, voi kattaa ensimmäisten 12 kuukauden ajalta osa-aikaisen työn (enintään 65 prosentin työaika alan säännöllisestä enimmäisajasta) palkkauskustannukset kokonaan palkkatuella. Palkkauskustannukset eivät kuitenkaan saa ylittää valtion talousarvion mukaista enimmäismäärää, mikä vuonna 2016 on 2 000 euroa kuukaudessa.

Palkkatuen enimmäiskestosta on eräitä poikkeuksia. Palkkatukea voidaan myöntää enintään 24 kuukaudeksi kerrallaan, jos tuella palkattava on 60 vuotta täyttänyt ja ollut yhtäjaksoisesti työtön vähintään 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä. Edellä mainituissa tilanteissa palkkatuki voi olla käytännössä pysyvä koko työsuhteen ajan. Tukea voidaan myöntää enintään 24 kuukaudeksi myös, jos kunta, kuntayhtymä, yhdistys tai säätiö palkkaa muihin kuin elinkeinotoiminnaksi katsottaviin tehtäviin tuella henkilön suunnittelemaan ja järjestämään työttömille työ- ja koulutuspaikkoja sekä muita työllistymistä edistäviä palveluja. Oppisopimuskoulutukseen palkkatukea voidaan myöntää koko sen ajaksi. Edellä mainituissa tilanteissa palkkatuen määrä on ensimmäisten 12 kuukauden jälkeiseltä ajalta 30 prosenttia työnantajalle tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista.

Prosenttiperusteisella palkkatuella tuetun työn aloitti vuonna 2015 noin 27 800 henkilöä, joista noin 11 000 henkilöstä myönnettiin 50 prosentin tukea, 8 450:stä 30 prosentin tukea, 5 250:stä 100 prosentin tukea ja 3 100:sta 40 prosentin tukea. Palkkatuella aloittaneista noin 39 prosenttia palkattiin kuntiin, 34 prosenttia yrityksiin ja 27 prosenttia kolmannelle sektorille. Kuntiin palkatuista suurin osa (65 prosenttia) sai 50 prosentin suuruisia tukea. Yrityksiin palkatuista suurin osa (52 prosenttia) sai 30 prosentin tukea. Kolmannelle sektorille palkatuista 69 prosentin kohdalla palkkauskustannukset katettiin palkkatuella kokonaan.

Vuonna 2015 keskimääräiset palkkauskustannukset palkkatuetussa työssä olivat noin 2 030 euroa kuukaudessa. Yrityksissä tuen perusteena ollut keskimääräinen palkkauskustannus oli hieman korkeampi (2 300 euroa) kuin kunnilla (2 100 euroa) ja kolmannella sektorilla (1 600 euroa). Kolmannen sektorin palkkauskustannukset ovat pienimmät, koska suurin osa kolmannelle sektorille työllistettävistä tekee osa-aikatyötä. Myös yrityksissä ja kunnissa palkkatuella palkatut tekevät jonkin verran osa-aikatyötä, mikä vaikuttaa keskimääräisiin palkkauskustannuksiin.

Vuonna 2015 myönnettyistä palkkatuista 30 ja 40 prosentin tukiluokkien perustana olleet keskimääräiset palkkauskustannukset olivat noin 2 200 euroa kuukaudessa. Keskimääräiset palkkauskustannukset 50 prosentin tukiluokassa olivat 2 100 euroa ja 100 prosentin tukiluokassa 1 500 euroa. Palkkauskustannuksissa oli suurta vaihtelua. Yli 4 000 euron palkkauskustannuksiin myönnettiin palkkatukea noin 440 henkilöstä ja noin 430 henkilöstä myönnettiin tukea alle 1 000 euron suuruisiin palkkauskustannuksiin. Palkkauskustannukset olivat pienimmät osa-aikaisissa työsuhhteissa. Tukiluokissa 30, 40 ja 50 suurimmat palkkauskustannukset olivat yksityisellä sektorilla, toiseksi suurimmat kuntasektorilla ja pienimmät kolmannella sektorilla.

Palkkatukea voidaan myöntää enintään 24 kuukaudeksi, jos tuella palkattava on ollut työtön vähintään 24 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 28 kuukauden aikana. Ennen vuotta 2015 palkkatuki voitiin myöntää enintään 24 kuukaudeksi, jos tuella palkattava oli saanut työttömyysetuutta työttömyyden perusteella vähintään 500 päivältä. Vuonna 2015 päättyneistä palkkatukijaksoista noin 850 oli yli 12 kuukauden mittaisia (pois lukien op-
pisopimukset ja vamman tai pitkäaikaissairauden perusteella myönnettävät niin sanotut pysyvät palkkatuet). Vuonna 2013 yli 12 kuukauden tukijaksoja oli noin 2 250 ja vuonna 2014 noin 1 500. Vuosina 2010–2014 noin 17 000-20 000 vuosittain päättyneitä palkkatukijaksoa oli sellaisia, joissa tuella palkattu oli saanut työttömyysetuutta työttömyyden perusteella vähintään 500 päivää. Näistä jaksoista yli puolet oli sellaisia, joissa palkkatuki oli myönnetty alle puoleksi vuodeksi. Yli 12 kuukauden jaksoja oli vuosittaisista päättyneistä jaksoista 9–13 prosenttia. Pisimpien palkkatukijaksojen määrä on laskenut viime vuosien aikana. Edellä mainittu saattaa ainakin osittain johtua työllisyysmäärärahojen rajallisuudesta. Tekemällä enimmäiskestoja lyhyempiä palkkatukipäätöksiä työ- ja elinkeinotoimistot ovat pyrkineet tarjoamaan palkkatuetun työn mahdollisimman monelle.

Starttiraha

Starttiraha on harkinnanvarainen tuki, jota työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää yrittäjäksi ryhtyvälle henkilöasiakkaalle. Starttirahan tarkoituksena on turvata yrittäjän toimeentuloa sinä aikana, jonka yritystoiminnan käynnistäminen ja vakiinnuttaminen kestää.

Starttirahaa voidaan myöntää enintään 18 kuukaudeksi. Julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettua lakia ja asetusta koskevan työ- ja elinkeinoministeriön ohjeen (TEM/871/00.03.05.02/2015) mukaan starttirahapäätös tehdään jaksoissa. Ohjeen mukaan ensimmäisen jakson pituus on kuusi kuukautta ja ainoastaan poikkeustapauksissa voidaan tehdä alle kuuden kuukauden päätöksiä. Toisen ja kolmannen jakson kesto on enintään kuusi kuukautta. Jatkohakemusta käsitellessään työ- ja elinkeinotoimisto arvioi muun muassa ulkopuolisen asiantuntijapalvelun tarvetta, yritystoiminnan käynnistymistä suunnitellusti suhteessa liiketoimintasuunnitelmaan sekä turvaako yritystoiminnasta saatu tuotto jo riittävästi yrittäjän toimeentulon. Soveltamisohjeen mukaan kolmannen jakson myöntäminen edellyttää esimerkiksi, että yritykseen on palkattu uusia työntekijöitä yrittäjäksi ryhtyneen henkilön lisäksi, yritystoiminnan luonteesta johtuen palvelujen tai tuotteiden kehittäminen ja tuottaminen tai markkinoille saattaminen kestää tavanomaista pidempään, yrityksen tulorahoituksen muodostuminen viivästyy yrittäjistä riippumattomasta syystä tai että yrityksellä on paljon vierasta pääomaa toiminnan käynnistämisen ja vakiinnuttamisen vuoksi.

Vuosina 2013–2015 starttirahaa on myönnetty vuosittain noin 7 000–8 000 henkilölle. Vuosina 2013 ja 2014 noin 70 prosenttia myönnetyistä starttirahakausista oli kestoiltaan enintään kuuden kuukauden pituisia. Vuonna 2015 lähes 80 prosentille starttirahan saajista myönnettiin starttirahaa enintään kuudeksi kuukaudeksi. Yli 12 kuukaudeksi starttirahaa on edellä mainituina vuosina myönnetty 2–3 prosentille starttirahan saajista.

Starttirahan myöntäminen edellyttää, että henkilöasiakkaalla on tai hän hankkii riittävät valmiudet aiottuun yritystoimintaan ja että aiottu yritystoiminta on luonteeltaan päätoimista ja sillä arvioidaan olevan jatkuvan kannattavan toiminnan edellytykset. Työ- ja elinkeinotoimisto voi starttirahaa myöntäessään asettaa starttirahan saamiselle tarpeellisia ehtoja.

Starttirahaa ei voida myöntää, jos starttirahaa hakeva henkilöasiakas on aloittanut yritystoiminnan ennen kuin tuen myöntämisestä on päätetty. Koska starttiraha on tarkoitettu yrittäjäksi ryhtyvän toimeentulon turvaamiseksi, starttirahaa ei myönnetä, jos aiotun yritystoiminnan arvioidaan turvaavan starttirahaa hakevan henkilöasiakkaan kohtuullisen toimeentulon yrittä-

toiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa. Starttirahaa ei voida myöntää, jos starttirahan arvioidaan vääristävän vähäistä enemmän samoja tuotteita tai palveluja tarjoavien välisistä kilpailuista tai jos starttirahaa hakeva henkilöasiakas siirtyisi työsuhteesta tekemään samaa työtä yrittäjänä ja on ilmeistä, että hänen pääasiallinen toimeksiantajansa olisi hänen aiempi työnantajansa. Starttirahaa hakevalla henkilöasiakkaalla ei saa olla olennaisia laiminlyöntejä verojen ja lakisääteisten maksujen suorittamisessa tai olennaisia yksityisoikeudellisia maksuhäiriöitä. Edellä mainitusta voidaan kuitenkin poiketa, mikäli työ- ja elinkeinotoimisto katsoo starttirahan myöntämisen tarkoituksenmukaiseksi maksuhäiriöistä huolimatta.

Starttirahaa ei makseta, jos henkilöasiakas saa samalta ajalta palkkaa tai korvausta tekemästään yritystoimintaan liittymättömästä työstä. Palkkana pidetään tällöin myös vuosiloma-ajan palkkaa, irtisanomisaajan palkkaa sekä työnantajalta saatua taloudellista etuutta, joka perustuu työnantajan ja työntekijän väliseen työsuhteen päättymiseen liittyvään sopimukseen tai muuhun vastaavaan järjestelyyn ja jonka on katsottava turvaavan kohtuullisen toimeentulon. Starttirahaa ei makseta, jos henkilöasiakas saa samalta ajalta julkista tukea omiin palkkauskustannuksiinsa tai jos samalta ajalta maksetaan työttömyysturvalain mukaista työttömyysetuutta, opintotukilain (65/1994) mukaista opintotukea tai työttömyysturvalaissa tarkoitettua työttömyysetuuden maksamisen estävää sosiaalietuutta tai eläkettä. Työttömyysetuuden maksamisen estäviä sosiaalietuuksia ovat sairausvakuutuslain (1224/2004) mukainen sairauspäiväraha, osasairauspäiväraha, äitiys-, erityisäitiys-, isyys- ja vanhempainraha sekä erityishoitoraha, kansaneläkelain (568/2007) mukainen työkyvyttömyyseläke ja kuntoutustuki sekä täyden työkyvyttömyyden perusteella maksettava etuus jonkin muun lain nojalla, kansaneläkelain tai työeläkelakien mukainen vanhuuseläke tai varhennettu vanhuuseläke, työttömyyseläke, maatalousyrittäjien luopumistuesta annetun lain (1293/1994) tai maatalouden harjoittamisesta luopumisen tukemisesta annetun lain (612/2006) mukainen luopumistuki, Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain (566/2005) tai työntekijän eläkelain (395/2006) 1 luvun 3 §:ssä tarkoitettujen lakien, eläkeohjesäännön tai eläkesääntöjen mukainen kuntoutusraha, tapaturmavakuutuksen, liikennevakuutuksen tai sotilasvammalain kuntoutusta koskevien säännösten perusteella maksettava ansionmenetykskorvaus.

Starttirahaa myönnetään päivää ja henkilöä kohti vähintään starttirahan perustuki. Starttirahan perustuki on päivältä työttömyysturvalain 6 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettujen peruspäivärahan suuruinen ilman korotusosaa (32,68 euroa/päivä vuonna 2016). Starttirahana voidaan myöntää starttirahan perustuen lisäksi lisäosaa, jonka määrä on enintään 60 prosenttia starttirahan perustuen määrästä (perustuki korotettuna 60 prosentin lisäosalla 52,29 euroa/päivä). Starttirahaa maksetaan niiltä päiviltä, joina starttirahaa saava henkilöasiakas työskentelee yrityksessään, kuitenkin enintään viideltä päivältä kalenteriviikossa.

Pääsääntöisesti starttirahana on myönnetty perustuki, jonka määrä kuukaudessa on noin 700 euroa. Vuosina 2013 ja 2014 lisäosaa myönnettiin noin 10 prosentille starttirahan saajista. Näistä noin 87 prosentille lisäosa myönnettiin 10 prosentin suuruisena ja noin 10 prosentille 30 prosentin suuruisena. Lisäosan suuruus oli muu kuin edellä mainittu noin kolmella prosentilla lisäosan saajista. Lisäosaa myönnettiin ainoastaan niille starttirahan saajille, joiden starttirahaa rahoitettiin työmarkkinatukimäärärahoista. Vuodesta 2015 alkaen työ- ja elinkeinotoimistot eivät ole myöntäneet lisäosaa kenellekään.

Kulukorvaus

Työttömyysetuutta saavalla työnhakijalla on oikeus saada työllistymistä edistävään palveluun osallistumisesta aiheutuvien matka- ja muiden kustannusten korvaamiseksi kulukorvausta. Kulukorvausta maksetaan lähtökohtaisesti yhdeksän euroa päivässä enintään viideltä päivältä viikossa.

Kulukorvausta maksetaan työvoimakoulutuksen, työttömyysetuudella tuetun työnhakijan omaehtoisen opiskelun, omaehtoisen työttömyysetuudella tuetun kotoutumiskoulutuksen, työnhakuvalmennuksen, uravalmennuksen, koulutuskokeilun, työkokeilun ja kuntouttavan työtoiminnan ajalta.

Kulukorvauksen myöntää ansiopäivärahaa hakevalle työnhakijalle työttömyyskassa ja peruspäivärahaa tai työmarkkinatukea hakevalle työnhakijalle Kansaneläkelaitos. Lisäksi työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää henkilöasiakkaalle kulukorvausta harkinnanvaraisesti. Harkinnanvaraista kulukorvausta ei myönnetä työttömyysetuudella tuetun työnhakijan omaehtoisen opiskelun eikä omaehtoisen työttömyysetuudella tuetun kotoutumiskoulutuksen ajalta.

Vuoden 2013 alusta kumotun julkisesta työvoimapalvelusta annetun lain (1295/2002) mukaan työharjoittelua järjestettiin ammattikouluttamattomille alle 25-vuotiaille työmarkkinatuen piiriin kuuluville nuorille. Työharjoittelun ajalta maksettiin ylläpitokorvausta vain silloin, kun työharjoitteluun osallistuvan nuoren oikeus työttömyyspäivärahaan oli päättynyt enimmäisajan johdosta tai hän oli saanut työttömyyden perusteella työmarkkinatukea vähintään 500 päivältä. Ylläpitokorvauksen rajoitusta perusteltiin alun perin sillä, että työharjoittelua järjestetään yleensä työnhakijan työssäkäyntialueella. Jos nuorella oli oikeus työttömyyspäivärahaan, häntä ei voitu ohjata työharjoitteluun vaan työelämävalmennukseen tai työkokeiluun. Niiden ajalta voitiin maksaa ylläpitokorvausta, vaikka työnhakija olisi ollut alle 25-vuotias ja vailla ammatillista koulutusta.

Vuoden 2013 alussa voimaan tullessa julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laisessa aiempaa ylläpitokorvausta vastaavaan kulukorvaukseen liittyy samankaltainen ammatillista koulutusta vaille olevia nuoria työnhakijoita koskeva rajoitus. Jos työnhakija on alle 25-vuotias eikä hänellä ole ammatillista koulutusta, hänellä on oikeus kulukorvaukseen työkokeilun ajalta vain, jos hänen oikeutensa työttömyyspäivärahaan on päättynyt enimmäisajan takia tai hän on saanut työttömyytensä perusteella työmarkkinatukea vähintään 500 päivältä. Työkokeilun ajalta maksettavaa kulukorvausta koskeva rajoitus koskee sekä työttömyyspäivärahaa että työmarkkinatukea saavia nuoria. Lisäksi rajoitusta sovelletaan työ- ja elinkeinotoimiston maksamaan harkinnanvaraiseen kulukorvaukseen. Muissa työllistymistä edistävissä palveluissa ei ole vastaavia kulukorvausta koskevia rajoituksia.

Alueelliseen liikkuvuuteen tarkoitettut tuet ja korvaukset

Työmarkkinatuki matka-avustuksena

Työmarkkinatukea voidaan maksaa matka-avustuksena henkilölle, joka ottaa vastaan vähintään kaksi kuukautta kestävästä kokoaikatyön oman työssäkäyntialueensa ulkopuolelta, ja jolle aiheutuu työn vastaanottamisesta huomattavia kustannuksia. Matka-avustuksesta säädetään työttömyysturvalaissa. Matka-avustusta voidaan maksaa enintään neljän kuukauden ajan työsuhteen alkamisesta lukien. Matka-avustusta voidaan myöntää myös virkasuhteen ja oppisopimussuhteen perusteella. Matka-avustusta voidaan maksaa myös sellaisen työsuhteen perusteella, jossa työtä tehdään ulkomailla. Matka-avustusta ei myönnetä sellaisen työsuhteen perusteella, jonka palkkauskustannuksiin työnantajalle on myönnetty palkkatukea. Matka-avustusta ei voida myöntää, jos sen perusteena oleva työ on alkanut ennen kuin avustusta on haettu. Myönnettyjen matka-avustusten keskimääräinen kesto vuonna 2015 oli noin 3,5 kuukautta. Keskimääräinen kesto on ollut lähes sama vuodesta 2007 alkaen.

Matka-avustus on harkinnanvarainen etuus. Työ- ja elinkeinotoimisto ratkaisee tapauskohtaisesti, onko henkilöllä sellaisia työn vastaanottamisesta aiheutuvia huomattavia kustannuksia, jotka saattaisivat olla esteenä työn vastaanottamiselle ottaen huomioon henkilön taloudelliset

olosuhteet. Työ- ja elinkeinoministeriön antaman ohjeen, TE-toimiston tehtävistä työttömyysturvajärjestelmän toimeenpanossa (TEM/2435/03.01.04/2015), mukaan kustannusten huomattavuuden arvioinnissa otetaan huomioon ainakin henkilön työttömyyden kesto ja toistuvuus. Työn vastaanottamisesta aiheutuvina kustannuksina voidaan ottaa huomioon esimerkiksi päivittäiset matkakustannukset, mahdollinen takuuvuokra ja ylimääräiset lasten päivähoitokustannukset. Vain pieni osa matka-avustushakemuksista hylätään sillä perusteella, ettei kustannuksia pidetä huomattavina. Kielteinen työvoimapolitiittinen lausunto tällä perusteella on annettu vuosina 2014 ja 2015 vuosittain alle 20 henkilölle. Määrät ovat olleet samankaltaisia myös aiempina vuosina.

Matka-avustusta voidaan myöntää työmarkkinatukeen oikeutetulle henkilölle. Työmarkkinatukeen oikeutettuna pidetään sekä työtöntä työnhakijaa, joka saa työmarkkinatukea että sel-laista työtöntä työnhakijaa, joka ei saa työmarkkinatukea korvauksettoman määräajan, työssä-olovelvoitteen, omavastuuajan, työmarkkinatuen tarveharkinnan, ammatilliseen koulutukseen liittyvän nuorten rajoituksen tai odotusajan vuoksi.

Matka-avustusta oli vuoden 2014 loppuun asti mahdollista myöntää sellaisen työsuhteen pe-rusteella, jossa palkkatuki rahoitettiin työmarkkinatukimäärärahoista. Matka-avustusta voitiin myöntää, kun palkkatuella palkattava 1) oli saanut työmarkkinatukea työttömyyden perusteel-la vähintään 130 päivältä ja joka ei työttömyyden alettua ole ollut työssä tai jonka työssäolo avoimilla työmarkkinoilla on ollut vähäistä ja satunnaista ja jota ei työttömyyden alettua ole palkattu palkkatuella tai 2) oli alle 25-vuotias ja saanut työmarkkinatukea työttömyyden pe-rusteella yhdenjaksoisesti vähintään 65 päivältä.

Työ- ja elinkeinotoimisto ratkaisee matka-avustuksen edellytysten täyttymisen ja antaa Kansaneläkelaitokselle sitovan työvoimapolitiittisen lausunnon työnhakijan oikeudesta matka-avustukseen. Vuonna 2015 työ- ja elinkeinotoimisto antoi myönteisen työvoimapolitiittisen lau-sunnon matka-avustuksesta noin 360 henkilöstä. Vuonna 2014 myönteinen lausunto annettiin noin 440 henkilöstä ja vuonna 2013 noin 550 henkilöstä. Kansaneläkelaitos seuraa henkilön työssäkäyntiä matka-avustusjakson aikana. Tiedot Kansaneläkelaitos saa seurantalomakkeella, jolla henkilö ilmoittaa työn aloittamisesta sekä mahdollisesta keskeytymisestä tai työsuhteen päättymisestä.

Jos henkilö ilmoittautuu työttömäksi työnhakijaksi matka-avustusjakson aikana tai sen päät-tymisen jälkeen, mutta kahden kuukauden kuluessa matka-avustuksen alkamispäivästä, työ- ja elinkeinotoimisto selvittää työsuhteen päättymisen vaikutuksen oikeuteen saada työttömyys-etuutta. Asiaa ei selvitetä, jos päättymisessä on määräaikaisuus tai tuotannolliset ja taloudelli-set syyt. Työvoimapolitiittisen lausunnon perusteluihin merkitään tieto työsuhteeseen myönne-tystä matka-avustuksesta ja siitä, että työsuhde on päätynyt kahden kuukauden kuluessa sen alkamisesta.

Kansaneläkelaitos perii matka-avustuksen takaisin, jos sen saaja on eronnut tai omalla menet-telyllään aiheuttanut työsuhteen päättymisen ennen kuin työsuhde on kestänyt kaksi kuukautta eikä takaisinperintää voida pitää kohtuuttomana. Käytännössä Kansaneläkelaitos perii matka-avustuksen takaisin, jos työ- ja elinkeinotoimisto on antanut työsuhteen päättymisestä työttö-myysturvalain 2 a luvussa tarkoitettua korvauksettoman määräajan tai työssäolovelvoitteen. Kansaneläkelaitos ei peri matka-avustusta takaisin, vaikka työsuhde olisi päätynyt kahden kuukauden kuluessa sen alkamisesta, jos työ- ja elinkeinotoimisto on katsonut, että työsuhteen päättymiselle on ollut työvoimapolitiittisesti pätevä syy. Jos työsuhde päättyy myöhemmin kuin kahden kuukauden kuluttua, matka-avustusta ei peritä takaisin eikä työsuhteen päättymisellä ole merkitystä.

Muuttokustannusten korvaus

Muuttokustannusten korvausta voidaan myöntää julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 10 luvun 2 §:n mukaan työttömälle työnhakijalle sekä irtisanotulle tai määräaikaisessa työsuhteessa olevalle, työttömäksi jäävälle työnhakijalle. Jos työnhakija saa työttömyysturvain lain mukaista matka-avustusta, muuttokustannusten korvausta ei makseta. Muuttokustannusten korvausta ei makseta myöskään silloin, jos työnhakija saa muuta korvausta muutosta aiheutuvista kustannuksista. Muu korvaus voi olla esimerkiksi rakennemuutostilanteessa työnantajan maksama tuki tai avustus uudelleensijoittumisen tukemiseksi.

Muuttokustannusten korvaus edellyttää, että työnhakija siirtyy vähintään kuusi kuukautta kestäväan työhön, jossa työaika on vähintään 18 tuntia viikossa ja työ sijaitsee Suomessa työnhakijan työssäkäyntialueen ulkopuolella. Korvausta voidaan myöntää, jos muutto on tapahtunut kuuden kuukauden kuluessa työsuhteen alkamisesta.

Muuttokustannusten korvaus on harkinnanvarainen tuki. Työ- ja elinkeinotoimisto arvioi päätöstä tehdessään, onko muuttokustannusten korvausta pidettävä työvoiman saatavuuden ja työttömän tai työttömäksi jäävän työnhakijan työllistymisen kannalta tarkoituksenmukaisena. Korvauksen myöntäminen on tarkoituksenmukaista ainakin silloin, jos työ- ja elinkeinotoimiston arvion mukaan työnhakijan työssäkäyntialueella ei ole avoimna työnhakijalle sopivia työpaikkoja, joihin hän todennäköisesti voisi osaamisensa ja ammattitaitonsa perusteella työllistyä.

Korvattavista muuttokustannuksista ja korvauksen enimmäismäärästä säädetään julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa valtioneuvoston asetuksessa (1073/2012). Muuttokustannukset korvataan aiheutuneiden kustannusten perusteella ja korvausta on haettava kuukauden kuluessa muutosta. Korvauksen enimmäismäärä on 700 euroa.

Työolosuhteiden järjestelytuki

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää työolosuhteiden järjestelytukea työnantajalle, jos työhön palkattavan tai työssä olevan henkilön vamma tai sairaus edellyttää työvälineiden hankkimista tai työpaikalla tehtäviä muutoksia, ja hankinnasta tai muutoksesta työnantajalle aiheutuvia kustannuksia on pidettävä työnantajan taloudellinen tilanne huomioon ottaen merkittävänä. Työolosuhteiden järjestelytukea voidaan myöntää myös korvaamaan toisen työntekijän antamaa apua.

Työolosuhteiden järjestelytukea korvattavista kustannuksista, tuen enimmäismäärästä ja -kestosta sekä menettelystä tukea myönnettäessä säädetään julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa valtioneuvoston asetuksessa. Tuen määrä on enintään 4 000 euroa henkilöä kohden seuraaviin kustannuksiin:

- 1) työvälineisiin, kalusteisiin tai työpaikan olosuhteisiin tehtäviin muutoksiin, jotka ovat välttämättömiä vammasta tai sairaudesta aiheutuvan haitan poistamiseksi tai vähentämiseksi
- 2) uuden työvälineen tai kalusteen hankintakustannuksiin, jos hankintakustannukset ovat 1 kohdassa tarkoitettuja muutuskustannuksia pienemmät.

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää työolosuhteiden järjestelytukea korvaamaan toisen työntekijän antamaa apua enintään 20 tuntia kuukaudessa enintään 18 kuukauden ajan. Työolosuhteiden järjestelytukea maksetaan toteutuneiden tuntien perusteella 20 euroa tunnilta.

Vuonna 2015 työolosuhteiden järjestelytukea myönnettiin yhteensä noin 122 000 euroa noin 120 henkilöstä. Tilastotiedoista ei ole saatavissa tietoa tukea saaneista työnantajista.

Lyhytkestoinen työ yrittäjänä

Yrittäjänä tai omassa työssä työllistyvä työnhakija ei ole työttömyysturvalaissa tarkoitettu työtön eikä hänellä ole oikeutta työttömyysetuuteen, jos toiminnan vaatima työmäärä on niin suuri, että se on esteenä kokoaikatyön vastaanottamiselle. Asian selvittää ja ratkaisee työ- ja elinkeinotoimisto. Jos työ- ja elinkeinotoimisto katsoo, ettei työllistyminen yrittäjänä tai omassa työssä ole esteenä kokoaikaisen työn vastaanottamiselle, työnhakijalla voi olla oikeus soviteltuun työttömyysetuuteen. Soviteltua työttömyysetuutta maksettaessa sovelletaan muun muassa suojaosaa koskevaa työttömyysturvalain 4 luvun 5 §:ää.

Nykyisin esimerkiksi muutaman kokonaisen työpäivän kestävä toimeksiantosuhteessa tehtävä työ on päätoimista työllistymistä yrittäjänä, eikä työnhakijalla ole tältä ajalta oikeutta työttömyysetuuteen. Työnhakijalle maksetaan kuitenkin työttömyysetuutta täysimääräisenä työn alkamiseen asti ja toimeksiantosuhteen päättymisestä lukien, jos yritystoimintaa pidetään lopetettuna. Tällaisessa tilanteessa yritystoiminnasta saatavia tuloja ei oteta huomioon yritystoimintaa edeltävältä ja yritystoiminnan päättymisen jälkeiseltä ajalta maksettavan työttömyysetuuden määrässä. Jos vastaava lyhyt työpäivä olisi tehty työsuhteessa, työnhakijalle olisi maksettu työttömyysetuutta soviteltuna koko neljän viikon tai kuukauden hakujaksolta. Jos työnhakija myöhemmin aloittaa yritystoiminnan uudelleen esimerkiksi ottamalla vastaan uuden toimeksiantosuhteessa tehtävän työn, yritystoiminnan pää- ja sivutoimisuutta arvioidaan toiminnan uudelleen aloittamisesta lukien, eikä ratkaisuun vaikuta se, onko yritystoiminta aiemmin ollut päätoimista.

Päätoimisesti yritystoiminnassa tai omassa työssä työllistyvää henkilöä ei pidetä julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa tarkoitettuna työttömänä. Työttömyyden kestolla on vaikutusta työnantajalle myönnettävän palkkatuen kestoon ja määrään.

Vuorotteluvapaalain (1305/2002) mukaan vuorotteluvapaan sijaiseksi tulee palkata henkilö, joka on ollut työttömänä työnhakijana työ- ja elinkeinotoimistossa vähintään 90 kalenteripäivää vapaan alkamista edeltäneiden 14 kuukauden aikana. Työttömänä työnhakijana olo ratkaistaan työttömyysturvalain mukaisesti, joten työttömyyden kestoon ei lueta mukaan aikaa, jona henkilö on työllistynyt päätoimisesti yritystoiminnassa tai omassa työssä.

Palkansaajan ansiopäivärahan perusteena oleva palkka

Palkansaajan ansiopäivärahan perusteena oleva palkka lasketaan henkilön vakiintuneen palkan pohjalta työttömyyttä välittömästi edeltäneeltä ajanjaksolta, jona henkilö on täyttänyt palkansaajan työssäoloehdon.

Työkyvyttömyyseläkettä osaeläkkeenä tai osa-aikaeläkettä saavan tai saaneen henkilön ansiopäivärahan perusteena oleva palkka määräytyy eläkkeen alkamishetkellä vallinneen tilanteen mukaisesti. Jos työssäoloehto täyttyy kokonaisuudessaan eläkkeen päättymisen jälkeisenä aikana, ansiopäivärahan perusteena oleva palkka lasketaan pääsäännön mukaisesti eli välittömästi työttömyyttä edeltävältä ajanjaksolta. Päivärahan perusteena oleva palkka määräytyy vastaavasti, jos henkilö on ollut vuorotteluvapaalain (1305/2002) mukaisella vuorotteluvapaalla tai saanut julkisesta työvoimapalvelusta annetussa laissa tarkoitettua osa-aikalisää tai ollut osittaisella hoitovapaalla.

2.2 Nykytilan arviointi

Valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen soveltaminen

Valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen yleiset edellytykset tuen myöntämisestä koskevat kaikkia niitä valtionavustuksia, joita myönnetään ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena. Ryhmäpoikkeusasetuksen mukaan tukea ei myönnetä, jos elinkeinotoimintaa harjoittava työnantaja on valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 2 artiklan 18 kohdassa tarkoitettu vaikeuksissa oleva yritys, eikä tukea saa maksaa, jos elinkeinotoimintaa harjoittavaa työnantajaa koskee 1 artiklan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitettu Euroopan komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys, jossa tuki on julistettu sääntöjen vastaiseksi ja sisämarkkinoille soveltumattomaksi. Voimassa olevassa laissa julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta on säädetty ainoastaan palkkatuen osalta siitä, ettei vaikeuksissa olevalle yritykselle tai yritykselle, jota koskee edellä mainittu maksamaton perintämääräys, voida myöntää tai maksaa tukea.

Koska julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain nojalla elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle voidaan myöntää palkkatuen lisäksi muutakin tukea, julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettuun lakiin tulisi lisätä nimenomainen säännös siitä, että ryhmäpoikkeusasetuksen yleiset edellytykset koskevat kaikkia tukia, jotka myönnetään ja maksetaan julkisen työvoima- ja yrityspalvelulain nojalla valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena.

Julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa tulisi olla myös kaikkia ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena myönnettäviä tukia koskevat ehdot siitä, ettei tukea voida myöntää, jos elinkeinotoimintaa harjoittava työnantaja on valtiontukien yleisessä ryhmäpoikkeusasetuksessa tarkoitettu vaikeuksissa oleva yritys, eikä maksaa, jos elinkeinotoimintaa harjoittavaa työnantajaa koskee Euroopan komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys, jossa tuki on julistettu sääntöjen vastaiseksi ja sisämarkkinoille soveltumattomaksi. Koska julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain mukaisten tukien myöntäjä ja maksaja ovat eri viranomaisia – tuet myöntää työ- ja elinkeinotoimisto ja maksaa elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten sekä työ- ja elinkeinotoimistojen kehittämis- ja hallintokeskus (KEHA-keskus) – olisi perusteltua, ettei tukea voitaisi kummassakaan edellä mainitussa tilanteessa myöntää eikä maksaa. Sekä tuen myöntämisvaiheessa että tuen maksatusvaiheessa tulisi voida tutkia, onko yritys vaikeuksissa oleva yritys ja koskeeko yritystä maksamaton perintämääräys, ja estää joko tuen myöntäminen tai maksaminen. Palkkatuen osalta voimassa olevat säännökset estävät tuen myöntämisen ja maksamisen edellä mainituissa tilanteissa jo nyt.

Työnantajalle voidaan myöntää työolosuhteiden järjestelytukea, jos työhön palkattavan tai työssä olevan henkilön vamma tai sairaus edellyttää työvälineiden hankkimista tai työpaikalla tehtäviä muutoksia. Työolosuhteiden järjestelytukea voidaan myöntää myös korvaamaan toisen työntekijän antamaa apua. Työolosuhteiden järjestelytuki on julkisista varoista myönnettävää tukea, joten myönnettäessä sitä elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle tulisi ottaa huomioon EU:n valtiontukisäännökset. Valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 34 artiklan mukaan alentuneesti työkykyisten työntekijöiden työllistämistä aiheutuvien lisäkustannusten korvaamiseen myönnettävä tuki on perussopimuksen 107 artiklan 3 kohdassa tarkoitettulla tavalla sisämarkkinoille soveltuvaa edellyttäen, että tuki täyttää 34 artiklassa säädetyt edellytykset. Kyseessä olevan 34 artiklan mukaan tukikelpoisia kustannuksia ovat muun muassa toimitilojen mukauttamisesta aiheutuvat kustannukset sekä kustannukset, jotka aiheutuvat laitteiden mukauttamisesta ja hankkimisesta tai ohjelmistojen hankkimisesta alentuneesti työkykyisten työntekijöiden käyttöön. Lisäksi tukikelpoisia ovat kustannukset, jotka aiheutuvat

henkilöstön työllistämistä ja kouluttamisesta yksinomaan alentuneesti työkykyisten työntekijöiden avustamiseen. Tuki-intensiteetti voi olla enintään 100 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista. Voimassa olevien säännösten mukaan palkkatuki alentuneesti työkykyisten työllistämiseen myönnetään elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena. Palkkatuen lisäksi vastaavasti työolosuhteiden järjestelytuki tulisi myöntää ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena.

Valtion rahoittama osuus yhteishankintakoulutuksena järjestettävän TäsmäKoulutuksen hankintahinnasta katsotaan rahoitukseen osallistuvan työnantajan saamaksi valtioneuoksi, jos työnantaja harjoittaa elinkeinotoimintaa. Tukeen sovelletaan ryhmäpoikkeusasetusta. Oikeustilan selkeyttämiseksi ryhmäpoikkeusasetuksen soveltaminen tulisi todeta laissa.

Työkokeilu

Työkokeilun käyttötarkoitus rajoittuu voimassa olevien säännösten mukaan ammatinvalinta- ja uravaihtoehtojen selvittämiseen sekä työmarkkinoille paluun tukemiseen. Työkokeilu ei voimassa olevien säännösten mukaan ole käytettävissä sellaisten henkilöiden työllistymisen edistämiseen, joiden osaamisen ja yleisten työmarkkinavalmiuksien arvioidaan olevan kunnossa, lukuun ottamatta niitä henkilöitä, jotka joutuvat vaihtamaan ammittiaan sairauden tai muiden syiden vuoksi.

Työpaikkaan valitaan useimmiten toisesta työpaikasta siirtyvä henkilö. Työvoiman hankinta toimipaikoissa 2014 (TEM-analyysija 65/2014) tutkimuksen mukaan vuonna 2014 noin 25 prosentissa tapauksista työpaikkaan valittiin työtön henkilö. Työssä olevat henkilöt ovat siten paremmassa asemassa uutta työtä haettaessa. Työnsaanti vaikeutuu henkilön jäädessä työttömäksi ja edelleen työttömyyden kestäessä.

Tilastokeskuksen vuoden 2014 tilastotietojen mukaan Suomessa on noin 363 600 yritystä kaikki toimialat mukaan lukien. Suurin osa yrityksistä (noin 95 prosenttia) on niin sanottuja mikroyrityksiä, jotka työllistävät 1 – 9 henkilöä. Yrityksistä noin neljä prosenttia on 10 – 49 henkilöä työllistäviä pienyrityksiä. Keskisuurten yritysten (50 – 249 henkilöä) ja suuryritysten (yli 250 henkilöä) osuus kaikista yrityksistä on yhteensä noin yksi prosentti.

Vuosina 2001 – 2012 yritysien (pois lukien maa- ja metsätalous) syntyi noin 109 000 kokoai-kaista työpaikkaa, joista noin 40 prosenttia mikroyritysien ja hieman yli 30 prosenttia muihin pienyritysien. Uusia työpaikkoja syntyy siten eniten pieniin yritysien. Pienessä yritysessä työntekijän rekrytoinnilla on suuri merkitys, joten rekrytointikynnys on varsin korkea. Yritysessä voisi olla työtä tarjolla, mutta rekrytointia ei tehdä ennen kuin on aivan välttämätöntä tai löytyy henkilö, jonka soveltuvuudesta työtehtävään ja työyhteisöön työnantaja on vakuuttunut. Työpaikkaa ei myöskään välttämättä ilmoiteta avoimeksi, vaan rekrytointi tapahtuu muiden kanavien kautta. Edellä mainittu tarkoittaa, että työhaussa korostuu työnhakijan omatoimisuuden merkitys. Julkisen työvoimapalvelun palveluvalikoimassa tulisi olla palvelu, jolla voitaisiin tukea sellaisten työttömien työnhakijoiden työnhakua, joiden ammatillinen osaaminen ja muut työmarkkinavalmiudet ovat ajan tasalla, ja jolla voitaisiin alentaa heidän työllistymis- ja työllistämiskynnystään.

Valmennuksen ja koulutuskokeilun keskeyttäminen

Vaikka valmennus ja koulutuskokeilu ovat lyhytkestoisia palveluita, niiden aikana saattaa tulla eteen tilanteita, joissa valmennus tai koulutuskokeilu on tarpeen keskeyttää myös muusta syystä kuin poissaolojen takia. Tällainen tilanne voi tulla kysymykseen ainakin silloin, kun palveluun osallistujan käytös on väkivaltaista ja uhkaavaa. Tällöin palvelu tulisi voida kes-

keyttää muiden osallistujien ja palveluntuottajan henkilöstön turvallisuuden takaamiseksi. Keskeyttäminen saattaa joissakin tilanteissa olla tarpeen myös sellaisen muun epäasiallisen ja häiritsevän käytöksen vuoksi, joka ei suoraan uhkaa toisten henkeä ja terveyttä, mutta joka häiritsee opetusta tai valmennuksen toteutumista. Käytännössä on esiintynyt epäselvyyttä, onko valmennusta tai koulutuskokeilua mahdollista keskeyttää muusta syystä kuin poissaolojen takia. Oikeustilan selkeyttämiseksi keskeyttämismahdollisuudesta tulisi säätää laissa.

Työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu

Työnhakijan omaehtoisen opiskelun tukemiseen liittyviä julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain säännöksiä on sovellettu siten, että työnhakijan oikeus opiskella työttömyysetuudella tuettuna on voitu evätä tarkoituksenmukaisuusharkinnalla, jos tukea on haettu esimerkiksi opintotuen enimmäismaksuajan täyttymisen takia. Ratkaisun perusteena on ollut se, että työttömyysetuutta ei ole tarkoitettu opintotukea korvaavaksi järjestelmäksi. Säännöksen sanamuodon perusteella ei kuitenkaan ole täysin selvää, voidaanko esimerkiksi opintotuen enimmäisajan täyttymistä käyttää perusteena evätä opiskelun tukemiseksi maksettava työttömyysetuus.

Jos työttömyysetuutta maksettaisiin opintotuen tai aikuiskoulutustuen jatkoksi, henkilö voisi opiskella yhteiskunnan tukemana pitkään ja opinnot voivat pitkittyä. Tämä on ristiriidassa sen kanssa, että kullekin tukimuodolle on asetettu omat tavoitteensa, joilla pyritään muun muassa opintojen nopeaan suorittamiseen. Opiskelun tukeminen työttömyysetuudella on tarkoitettu lyhytkestoiseksi tueksi, jolla esimerkiksi vahvistetaan ammatillista osaamista.

Työttömäksi jäävien henkilöiden mahdollisuus saada opiskelun aikaisen toimeentulon tukemiseksi maksettavaa työttömyysetuutta voi olla jossakin määrin sattumanvarainen. Tuen saaminen voi riippua siitä, aloitettiinkö opinnot jo työsuhteen aikana vai vasta työnantajan maksaman, työsuhteen päättymiseen liittyvän tukipaketin aikana. Työnhakijoiden yhdenvertaisuutta voitaisiin parantaa muuttamalla julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettua lakia siten, että opiskelua voitaisiin tukea työttömyysetuudella myös silloin, kun on aloitettu työnantajalta saadun taloudellisen etuuden jaksotusaikana, eivätkä opinnot ole olleet keskeytyneenä vähintään vuotta.

Työ- ja elinkeinoministeriö on muun muassa kanteluasioiden yhteydessä havainnut, että työ- ja elinkeinotoimistoilla on ajoittain vaikeuksia perustella työnhakijan omaehtoisen opiskelun tukemista koskevia ratkaisuja. Tämä voi johtua siitä, että yliopisto-opintojen tukemista koskevat säännökset muodostavat melko vaikeaselkoisen kokonaisuuden. Oletettavasti samat vaikeudet ilmenevät myös työnhakijoille annettavassa neuvonnassa.

Julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettua lakia voitaisiin yksinkertaistaa luopumalla pelkästään yliopistossa suoritettavan tutkintotavoitteisen opiskelun tukemista koskevista säännöksistä. Tällainen muutos olisi selkeyttävä, eikä sillä tavoiteltaisi muutosta opiskelun tukemista koskevaan harkintaan. Pitkäkestoista opiskelua ei edelleenkään olisi tarkoituksenmukaista tukea työttömyysetuudella.

Kun työnhakijan työttömyysetuudella tuettua omaehtoista opiskelua koskevat säännökset tulivat voimaan vuoden 2010 alussa, työ- ja elinkeinotoimisto ratkaisi, onko työnhakijalla pätevä syy opiskelun tukemisen keskeyttämiseen. Pätevinä syinä pidettiin muun muassa työhön meno, sairautta ja perhevapaita. Nykyisin pätevää syytä ei edellytetä, ja keskeyttämisen syyhyn liittyvästä harkinnasta luopumisen jälkeen elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskukset ja työ-

ja elinkeinotoimistot ovat antaneet palautetta, että opiskelun tukeminen saatetaan keskeyttää hyvinkin lyhyiksi ajoiksi tai keskeyttämistä käytetään, kun opinnot eivät ole edenneet vaadittavalla tavalla. Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskukset ja työ- ja elinkeinotoimistot ovat esittäneet keskeyttämissyyhyn liittyvän harkinnan palauttamista julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettuun lakiin.

Omaehtoisen opiskelun tukeminen työttömyysetuudella keskeytettiin työnhakijan pyynnöstä vuonna 2012 noin 850 työnhakijan kohdalla. Se ei ole selvitettävissä, kuinka moni pyysi tukemisen keskeyttämistä, mutta työ- ja elinkeinotoimisto katsoi, etteivät keskeyttämisen edellytykset täytyneet. Pätevää syytä opiskelun tukemisen keskeyttämiseen ei ole edellytetty vuoden 2013 alusta lukien. Sen jälkeen keskeytysten määrä onkin kasvanut merkittävästi, ja vuonna 2013 opiskelun tukemisen keskeyttämistä pyysi noin 1 300 henkilöä ja vuonna 2014 noin 1 600 työnhakijaa. Tammi - kesäkuussa 2015 keskeyttäneitä oli 1 700.

Luopuminen keskeyttämissyyhyn liittyvästä harkinnasta on vaikuttanut myös keskeytysten kestoon. Vuonna 2012 keskeytysten keskimääräinen kesto oli arviolta noin 230 päivää, vuonna 2013 noin 180 päivää ja vuonna 2014 noin 130 päivää. Enintään kaksi kuukautta kestäviä keskeytyksiä oli vuonna 2012 noin 160, vuonna 2013 noin 320 ja vuonna 2014 noin 380.

Erityisesti lyhyiden keskeytysten määrä on kasvanut. Tämä voi pidentää opiskeluaikoja ja aiheuttaa työ- ja elinkeinotoimistoille ja työttömyysetuuden maksajille hallinnollista työtä.

Palkkatuen ja starttirahan rahoitus

Palkkatuen ja starttirahan nykyinen rahoitusmalli ei turvaa työ- ja elinkeinotoimiston asiakkaiden yhdenmukaista kohtelua ja palvelutarpeen mukaisten palveluiden järjestämistä parhaalla mahdollisella tavalla. Työllisyysmäärärahoista on yleensä jo alkuvuonna sidottu suurin osa, jolloin uusia palkkatuki- tai starttirahapäätöksiä ei voida tehdä. Vuosina 2013–2015 touko-kesäkuussa työllisyysmäärärahoista oli sidottu 71–92 prosenttia. Edellä mainittu on johtanut siihen, että työtön työnhakija tai työ- ja elinkeinotoimisto jää odottamaan sidotuista määrärahoista vapautuvia määrärahoja, mahdollisessa lisätalousarviossa myönnettävää lisämäärärahaa tai seuraavan vuoden määrärahoja. Rahoitusmalli johtaa näin joidenkin työttömien työnhakijoiden työttömyyden pitkittymiseen.

Työttömyyden pitkittyminen pienentää todennäköisyyttä sille, että työttömyys päättyy työllistymiseen suoraan avoimille työmarkkinoille. Esimerkiksi tammi-kesäkuussa 2015 päättyneistä työttömyysjaksoista, joissa työttömyys oli kestänyt alle kuusi kuukautta, yli puolet päättyi avoimille työmarkkinoille työllistymiseen, kun taas työttömyyden kestänyt vähintään 12 kuukautta avoimille työmarkkinoille työllistyi noin 26 prosenttia.

Palkkatuen ja starttirahan rahoitusmalli asettaa asiakkaat eriarvoiseen asemaan palvelun saatavuudessa. Ne työ- ja elinkeinotoimiston asiakkaat, joiden palvelutarpeiden mukaisten palveluiden järjestämiseen ei tarvita työllisyysmäärärahoja, voidaan ohjata palveluun useimmiten varsin nopeasti. Tällainen palvelu on esimerkiksi työkokeilu. Ne asiakkaat, joilla palvelutarpeen mukainen palvelu olisi rekrytointitukena käytetty palkkatuettu työ tai palkkatuettu oppisopimuskoulutus, voivat joutua määrärahasyistä odottamaan palveluun pääsyä useita kuukausia. Kun määrärahaa olisi käytettävissä, työnantajan tilanne on voinut muuttua siten, ettei palkkatuetta työsuhdetta tai oppisopimuskoulutusta synnykään.

Nykyinen rahoitusmalli johtaa myös siihen, että työ- ja elinkeinotoimiston asiakas voi ohjautua palvelutarvettaan vastaamattomaan palveluun, jonka järjestämiseen ei tarvita työllisyysmäärärahoja. Työnhakijan palvelutarvetta vastaamaton palvelu ei useinkaan edistä hänen työl-

listymistään ja lisäksi hän voi syrjäyttää palvelusta sellaisen työnhakijan, jolle kyseinen palvelu olisi tarkoituksenmukainen työllistymisen edistämiseksi.

Työllisyysmäärärahoja on vaikea mitoitaa siten, että määrärahoja olisi käytettävissä läpi vuoden työttömien työnhakijoiden palvelutarpeita vastaaviin palveluihin. Määrärahojen mitoitusta vaikeuttaa työttömien työnhakijoiden määrän ja yksittäisten työnhakijoiden palvelutarpeiden ennakointi sekä tarjolla olevien palveluiden määrän ennakointi. Koska työllisyysmäärärahoja ei ole mitoitettu työnhakijoiden ja heidän palvelutarpeidensa mukaan, työ- ja elinkeinotoimistojen käytettävissä oleva palveluvalikoima on erilainen eri aikoina vuotta ja eri puolilla maata.

Palkkatuki

Voimassa olevien säännösten mukaan palkkatukea ei myönnetä, jos elinkeinotoimintaa harjoittava työnantaja on valtiontukien yleisessä ryhmäpoikkeusasetuksessa tarkoitettu vaikeuksissa oleva yritys tai sitä koskee Euroopan komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys, jossa tuki on julistettu sääntöjen vastaiseksi ja sisämarkkinoille soveltumattomaksi. EU:n valtiontukisääntöjen mukaan valtiontukea voidaan myöntää de minimis -tukena vaikeuksissa olevalle yritykselle, mutta ei ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena. Nykyisten palkkatukisäännösten mukaan palkkatukea ei voida myöntää myöskään de minimis -tukena, jos tuen hakija on vaikeuksissa oleva yritys tai sitä koskee maksamaton perintämääräys. Jotta kansalliset palkkatukisäännökset olisivat yhteneväisiä EU:n valtiontukisäännösten kanssa, niitä tulisi muuttaa siten, että palkkatukea voitaisiin myöntää vaikeuksissa olevalle yritykselle de minimis -tukena, jos se katsottaisiin tarkoituksenmukaiseksi tuella palkattavan työllistymisen edistämiseksi.

Palkkatuen myöntämisen edellytyksenä olevan ammatillisen osaamisen puutteista aiheutuvan tuottavuuden aleneman arviointi on käytännössä usein vaikeaa tai lähes mahdotonta. Edellä mainitun takia tuen myöntämisen edellytyksenä tulisi olla ammatillisessa osaamisessa olevista puutteista johtuva työttömyys. Myös ammatillisessa osaamisessa olevien puutteiden arviointi saattaa olla joskus vaikeaa, mutta lähtökohtaisesti arvioinnin tekemiseen olisi käytettävissä konkreettisempaa selvitystä kuin tuottavuuden aleneman arviointiin.

Pitkäaikaistyöttömien määrä on kasvanut huomattavasti vuodesta 2009 alkaen. Vuonna 2009 pitkäaikaistyöttömänä kuukauden lopussa oli keskimäärin noin 41 000 henkilöä ja vuoden aikana noin 88 000 eri henkilöä. Vuonna 2015 pitkäaikaistyöttömänä oli kuukauden lopussa keskimäärin 109 000 henkilöä ja vuoden aikana noin 190 000 eri henkilöä. Pitkäaikaistyöttömien määrä on jatkanut edelleen kasvuaan. Huhtikuun lopussa 2016 pitkäaikaistyöttömiä oli keskimäärin noin 121 000.

Koska pitkäaikaistyöttömyyden alentaminen ja pitkäaikaistyöttömien työllistymisen edistäminen on haasteellista, tulisi nykyistä enemmän panostaa pitkäaikaistyöttömyyden ennaltaehkäisemiseen. Rakenteellisen työttömyyden alentaminen ja pitkäaikaistyöttömyyden vähentäminen pitkällä tähtäimellä edellyttää, että palkkatukea suunnataan pitkäaikaistyöttömien lisäksi myös niiden työttömien työllistämisen edistämiseen, joiden kohdalla pitkäaikaistyöttömyyden riski on suuri. Jotta palkkatukea voitaisiin kohdistaa aikaisempaa paremmin pitkäaikaistyöttömyyden ennaltaehkäisemiseen, olisi työ- ja elinkeinotoimiston arvioitava palkkatuen myöntämistä harkitessaan nykyistä systemaattisemmin/tarkemmin, uhkaako henkilön työttömyys pitkittyä yli 12 kuukauden pituiseksi.

Voimassa olevien palkkatukisäännösten mukaan palkkatukea ei myönnetä, jos työnantaja on olennaisesti laiminlyönyt velvollisuuksiaan suorittaa veroja tai lakisääteisiä maksuja, ellei työ- ja elinkeinotoimisto tuella palkattavaan liittyvistä erityisistä syistä pidä tuen myöntämistä tar-

koituksenmukaisena. Edellä mainittu edellytys koskee varsinaista työnantajaa, joka hakee palkkatukea, mutta ei käyttäjäyritystä tilanteessa, jossa tuella palkattava tai palkattu siirretään käyttäjäyrityksen tehtäviin. Jos käyttäjäyrityksellä on maksamattomia veroja tai lakisääteisiä maksuja, se ei voisi saada palkkatukea. Nykyiset palkkatukisäännökset mahdollistavat sen, että esimerkiksi yritys tai yhdistys, jolla ei ole laiminlyötyjä veroja tai muita lakisääteisiä maksuja, voi siirtää palkkatuella palkatun työntekijän sellaiseen käyttäjäyritykseen, jolla on edellä tarkoitettuja laiminlyöntejä. Tällaisissa tilanteissa kierretään palkkatuen saamisen ehtoja ja samalla käyttäjäyritys voi saada kilpailuetua muihin alan toimijoihin nähden. Palkkatukea ei ole tarkoituksenmukaista myöntää edellä tarkoitetuissa tilanteissa, joissa käyttäjäyritys itse ei voisi tukea saada, jos se toimisi varsinaisena työnantajana. Tästä syystä palkkatuen myöntämisen ja tuella palkattavan tai palkatun siirtämisen edellytyksenä tulisi olla, ettei myöskään käyttäjäyritys ole olennaisesti laiminlyönyt velvollisuuksiaan suorittaa veroja tai lakisääteisiä maksuja.

Vuorotteluvapaasijaisena aloitti vuonna 2013 noin 8 400 henkilöä, vuonna 2014 noin 8 900 henkilöä ja vuonna 2015 noin 7 200 henkilöä. Vuonna 2013 noin 94 prosenttia, vuonna 2014 noin 93 prosenttia ja vuonna 2015 noin 86 prosenttia sijaisena aloittaneista oli ollut työttömänä korkeintaan 26 viikkoa ennen sijaisuuden alkamista. Tilastoista ei ole saatavissa tietoa siitä, kuinka monessa tapauksessa palkkatukea on myönnetty vuorotteluvapaan sijaisen palkkaamiseen. Vuorotteluvapaalle jäävälle henkilölle maksetaan vuorottelukorvausta, joka on 70 prosenttia työttömyysetuuden määrästä ja korvauksen saamisen edellyttää aina, että vapaan ajaksi on palkattu sijainen. Sijaisen palkkaamiseen voidaan myöntää palkkatukea. Palkkatuen myöntämistä sellaisen työsuhteen perusteella, joka toteutuisi ilman palkkatukeakin, ei voida pitää tarkoituksenmukaisena määrärahojen käytön kannalta.

Palkkatukea ei myönnetä, jos työsuhte, jota varten tuki on tarkoitettu, on alkanut ennen kuin tuen myöntämisestä on tehty päätös. Nykyisten säännösten mukaan edellä mainitusta pääsäännöstä on yksi poikkeus. Alkanut työsuhte ei ole esteenä tuen myöntämiselle, jos palkkatukea saava työnantaja hakee jatkoa palkkatuelle ja uusi palkkatukijakso alkaisi välittömästi edellisen jakson päätyttyä. Voidakseen saada tukea työnantajan on toimitettava jatkohakemus työ- ja elinkeinotoimistolle ennen edellisen tukijakson päättymistä. Palkkatuen myöntäminen ei ole ollut mahdollista tilanteissa, joissa palkkatuella palkattu on siirtynyt uuden työnantajan palvelukseen niin sanottuna vanhana työntekijänä työsopimuslaisissa tarkoitettun liikkeen luovutuksen johdosta. Palkkatuki myönnetään aina y-tunnuksella yksilöidylle työnantajalle. Liikkeenluovutuksen jälkeen tuella palkattu ei enää ole sen työnantajan palveluksessa, jolle päätös palkkatuesta on annettu. Koska liikkeen luovutuksensaajalle ei voida myöntää palkkatukea voimassa olevaan työsuhteeseen, tilanne voi luovutuksensaajan näkökulmasta olla joskus kohtuuton. Liikkeen luovuttajalle on voitu myöntää pitkäkestoinen palkkatuki esimerkiksi oppisopimuskoulutukseen, mutta liikkeen luovutuksen jälkeen luovutuksensaaja ei voi saada palkkatukea. Seurauksena saattaa olla oppisopimuskoulutuksen keskeytyminen. Epäkohdan korjaamiseksi palkkatukisäännöksiä tulisi muuttaa siten, että liikkeen luovutuksensaajalle tulisi voida myöntää palkkatuki liikkeen luovuttajalta niin sanottuna vanhana työntekijänä siirtyneestä tuella palkatusta.

Voimassa olevien säännösten mukaan palkkatuen määrä on kiinteä prosentuaalinen osuus työnantajalle tuella palkatusta aiheutuvista palkkauskustannuksista – 30, 40 tai 50 prosenttia palkkauskustannuksista. Jos työ- ja elinkeinotoimistolla ei ole lainkaan määrärahaa käytettävissä palkkatukeen tai määrärahaa on käytettävissä mutta ei riittävästi kattamaan laissa säädettyä tuen määrää, palkkatukea ei nykyisten säännösten mukaan voida myöntää. Jotta palkkatuen käyttö olisi nykyistä joustavampaa, tuen määrää koskevia säännöksiä tulisi muuttaa siten, että kiinteän tukiprosentin sijaan tukiprosentti määriteltäisiin siten, että tuen määrä olisi enintään 30, 40 tai 50 prosenttia palkkauskustannuksista.

Voimassa olevien säännösten mukaan palkkatuen määrälle ei ole kuukausikohtaista enimmäismäärää. Palkkatukea maksetaan 30, 40 tai 50 prosenttia toteutuneista palkkauskustannuksista. Työllisyysmäärärahojen vähetessä määrärahat on kohdennettava entistä paremmin niiden työttömien työllistymisen edistämiseen, joilla ei ole mahdollisuuksia päästä työmarkkinoille ilman palkkatukea. Tehtävät, joihin palkkatukea myönnetään, ovat pääsääntöisesti niin sanottuja matalan tuottavuuden töitä. Edellä mainituissa tehtävissä ammatillista osaamista voidaan parantaa työssä oppien. Jotta palkkatuki kohdentuisi aikaisempaa paremmin tehtäviin, joihin se on tarkoitettu, olisi tarkoituksenmukaista asettaa palkkatuella katettaville palkkauskustannuksille euromääräinen katto.

Ikääntyneiden pitkäaikaistyöttömien työllistämiseen palkkatuki voi olla käytännössä pysyvä, jos henkilö on täyttänyt 60 vuotta ja ollut vähintään vuoden yhtäjaksoisesti työtön. Voimassa olevien säännösten mukaan palkkatuen määrä on ensimmäisten 12 kuukauden jälkeen aina 30 prosenttia palkkauskustannuksista. Käytännössä voi syntyä tilanteita, joissa esimerkiksi 14 kuukautta palkkatuetussa työssä ollut – ensin 12 kuukautta 50 prosentin tuella ja sitten kaksi kuukautta 30 prosentin tuella – jää työttömäksi ja työttömyys kestää yli 12 kuukautta tai yli 24 kuukautta. Edellä mainituissa tilanteissa palkkatuen määrä olisi nykyisten säännösten mukaan 30 prosenttia, jos henkilö pääsisi uudelleen palkkatuetuun työhön. Näissä tilanteissa 60 vuotta täyttänyt henkilö olisi huomattavasti huonommassa asemassa kuin muut vähintään 12 tai 24 kuukautta työttömänä olleet, joita voitaisiin työllistää 40 prosentin tai 50 prosentin tuella enintään 12 kuukauden ajaksi. Edellä mainitusta syystä palkkatukisäännöksiä tulisi muuttaa siten, että 60 vuotta täyttäneen ja yhtäjaksoisesti vähintään 12 kuukautta työttömänä olleeseen sovellettaisiin samoja säännöksiä tuen määrästä kuin muuhinkin työttömiin, jos laissa säädetyt edellytykset työttömyyden kestosta täyttyvät.

Vain pieni osa niistä työttömistä, joiden palkkatukijakso voi säännösten mukaan olla yli 12 kuukautta, työllistyy palkkatuella 12 kuukautta pidemmäksi ajaksi. Työtehtävät, joihin palkkatukea myönnetään, ovat useimmiten sellaisia, että vuoden pituinen palkkatukijakso on riittävä parantamaan tuella palkatun ammatillista osaamista eikä tuella palkatun henkilön tuottavuuden enää voida sen jälkeen katsoa olevan alentunut kyseisessä työtehtävässä. Edellä mainitusta syystä yli 12 kuukautta kestävät tukijaksot eivät useimmiten ole perusteltuja.

Voimassa olevien työttömyysturvalain säännösten mukaan työssäoloehto palkkatuetussa työssä kertyy samalla tavalla kuin muussa työsuhteisessa työssä. Vuosina 1998 – 2013 edellä mainituista säännöksistä oli poikkeuksia. Vuodesta 1998 lähtien yhdistelmätuella tuetusta työstä työssäoloehto kertyi 2/3 tehdyistä työviikoista ja 1.3.2002 lukien puolet tehdyistä työviikoista. Vuoden 2006 alusta yhdistelmätuki korvattiin korkeimmalla korotetulla palkkatuella. Vuoden 2014 alusta työttömyysturvalakia muutettiin niin, että palkkatuella tuettu työ kerryttää työssäoloehto täysimääräisesti. Muutosta tehtäessä arvioitiin, että osalla työnhakijoita se vähentää kannusteita työllistymiseen, koska uusi ansiopäiväraha-kausikarttuisi nopeammin ja palkkatuettua työtä arvioitiin käytettävän vain työssäoloehdon kartuttamiseen. Nämä arviot ovat osoittautuneet osittain oikeiksi. Käytännössä on nähtävissä merkkejä siitä, että palkkatuettua työtä on tarjottu vain työssäoloehdon täyttymisen tarkoituksessa, jotta henkilö pääsisi uudelleen työttömyyspäivärahan piiriin. Jotta palkkatuettua työtä ei käytettäisi vain työssäoloehdon kerryttämiseen, työttömyysturvalakia tulisi muuttaa siten, että työssäoloehto ei kertyisi täysimääräisesti palkkatuetussa työssä. Jos palkkatuettu työ ei täyttäisi työssäoloehto, tuella palkattu pyrkisi todennäköisesti hakeutumaan aktiivisemmin avoimille työmarkkinoille palkkatukijakson aikana.

Yhdistykselle tai säätiölle voidaan myöntää palkkatukea siten, että ne voivat kattaa palkkatuella palkkauskustannukset kokonaan enintään 65 prosentin työaikaan asti, jos yhdistys tai säätiö palkkaa vähintään 24 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 28 kuu-

kauden aikana työttömänä olleen muihin kuin elinkeinotoiminnaksi katsottaviin tehtäviin. Palkkatukisäännöksissä yhdistyksillä ja säätiöillä on erityisasema siksi, että yhdistyksillä ja säätiöillä on tarjolla pitkäaikaistyöttömille soveltuvia työtehtäviä, mutta ei yleensä taloudellisia mahdollisuuksia palkata heitä omin varoin. Nykyisten palkkatukisäännösten mukaan rekisteröity uskonnollinen yhdyskunta voi saada palkkatukea 30, 40 tai 50 prosenttia tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista. Sen sijaan uskonnolliselle yhdyskunnalle, joka on merkitty yhdistysrekisteriin, voidaan myöntää palkkatuki yhdistystä koskevin edellytyksin. Palkkatuen myöntämisen kannalta rekisteröidyt uskonnolliset yhdyskunnat ovat eri asemassa niiden seurakuntien kanssa, jotka toimivat yhdistyspohjalta.

Rekisteröidystä uskonnollisesta yhdyskunnasta säädetään uskonnonvapauslaissa (453/2003). Uskonnollisia yhdyskuntia ovat uskonnonvapauslain mukaan Suomen evankelis-luterilainen kirkko, Suomen ortodoksinen kirkko ja rekisteröidyt uskonnolliset yhdyskunnat. Rekisteröity uskonnollinen yhdyskunta on yksityisoikeudellinen yhteisö, joka muistuttaa rekisteröityä yhdistystä ja johon sovelletaan osittain yhdistyslakia (503/1989). Rekisteröidyillä uskonnollisilla yhdyskunnilla ei ole verotusoikeutta, mutta ne voivat periä jäsenmaksua yhdistysten tapaan. Koska rekisteröidyillä uskonnollisilla yhdyskunnilla on yhdistysten kanssa vastaavanlaiset mahdollisuudet varainhankinnassa eikä niillä ole välttämättä taloudellisia mahdollisuuksia palkata työntekijöitä niin kuin sellaisilla seurakunnilla, joilla on verotusoikeus, rekisteröidylle uskonnolliselle yhdyskunnalle tulisi voida myöntää palkkatukena palkkauskustannukset kokonaan enintään 65-prosenttiseen työaikaan sen palkatessa vähintään kaksi vuotta työttömänä olleen työttömän työnhakijan.

Starttiraha

Tilastot osoittavat, että starttirahaa myönnetään harvoin yli 12 kuukauden ajalle. Vuonna 2013 starttirahan jatkohakemuksiin tehtiin noin 700 kielteistä päätöstä. Vastaava luku oli noin 900 vuonna 2014 ja noin 2 000 vuonna 2015. Vuonna 2013 päättyi noin 6 500, vuonna 2014 noin 8 000 ja vuonna 2015 noin 9 000 starttirahajaksoa. Kun jatkohakemuksiin annettujen kielteisten päätösten määrä suhteutetaan päättäneisiin starttirahajaksoihin, on havaittavissa, että pieni osa starttirahalla yritystoiminnan aloittaneista ei saanut starttirahaa niin pitkälle ajalle kuin koki itse tarvitsevansa. Tietoa siitä, mistä syystä starttirahaa ei myönnetty haetulle ajalle, ei ole käytettävissä. Osa hakemuksista on oletettavasti hylätty sillä perusteella, että työ- ja elinkeinotoimisto on katsonut yritystoiminnan jo myönnetyn starttirahakauden aikana sillä tavoin vakiintuneeksi, että yritystoiminnasta saatava tulo on riittävä turvaamaan yrittäjän toimeentulon. Osassa hylkäämisen syynä on voinut olla jatkohakemuksen myöhästyminen ja määrärahasyyt (erityisesti vuonna 2015). Ottaen huomioon starttirahajaksojen tosiasialliset kestot ja jatkohakemuksiin tehtyjen kielteisten päätösten vähäinen määrä, nykyistä lyhempi starttirahakausi riittää pääsääntöisesti turvaamaan aloittavan yrittäjän toimeentuloa yritystoiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa.

Vuonna 2012 julkaistun tutkimuksen mukaan starttirahan koettiin nopeuttavan yrittäjäksi ryhtymistä. Starttiraha koettiin rahamäärältään suhteellisen pieneksi, mutta sillä koettiin olevan taloudellista tukea laajempi henkinen merkitys tuen saajalle (Yrittäjyyden edistäminen starttirahalla. Starttirahajärjestelmän vaikuttavuus ja toimivuus. Työ- ja elinkeinoministeriön julkaisu, Työ ja yrittäjyys 36/2012). Koska starttirahan saaja olisi useimmiten ryhtynyt yrittäjäksi ilman starttirahaakin, ei starttirahan maksaminen pitkäkestoisesti ole tarkoituksenmukaista myöskään tämän vuoksi. Starttirahan enimmäiskesto voitaisiin siten lyhentää. Myös lisäosan myöntämisestä voitaisiin luopua.

Voimassa olevien säännösten mukaan starttirahaa ei myönnetä, jos starttirahaa hakeva henkilöasiakas on aloittanut yritystoiminnan ennen kuin tuen myöntämisestä on päätetty. Tämä tar-

koittaa sitä, ettei starttirahaa voida myöntää tilanteessa, jossa henkilöasiakas on harjoittanut yritystoimintaa sivutoimisesti esimerkiksi kokoaikaisen työn tai päätoimisen opiskelun ohella ja laajentaisi toimintansa päätoimiseksi. Sivutoiminen yritystoiminta on voinut olla niin pienimuotoista, ettei yritystoiminnasta saatava tulo turvaa yrittäjän toimeentuloa. Jos työ- ja elinkeinotoimisto arvioi, että yritystoiminnalla voisi päätoimisesti harjoitettuna olla jatkuvan kannattavan yritystoiminnan edellytykset, starttirahan myöntämisen tulisi olla mahdollista. Starttiraha voisi kannustaa toiminnan laajentamiseen ja siten itsensä työllistämiseen.

Starttirahapäätöksessä asetetaan ehto, jonka mukaan starttirahan jatkohakemus on toimitettava työ- ja elinkeinotoimistolle ennen voimassa olevan starttirahajakson päättymistä. Koska starttirahan jatkopäätöksen tekeminen tarkoittaa poikkeamista siitä, ettei starttirahaa myönnetä, jos starttirahaa hakeva henkilöasiakas on aloittanut yritystoiminnan ennen kuin tuen myöntämisestä on päätetty, tulisi poikkeamismahdollisuudesta säätää laissa.

Starttirahaa ei voida myöntää henkilölle, joka siirtyisi työsuhteesta tekemään samaa työtä yrittäjänä ja on ilmeistä, että hänen pääasiallinen toimeksiantajansa olisi hänen aiempi työnantajansa. Säännöksen tarkoituksena on ehkäistä sitä, että starttirahalla luotaisiin edellytyksiä niin sanotulle epäitsenäiselle yrittäjyydelle. Säännös estää niiden henkilöiden toimeentulon tukemisen starttirahalla, jotka eivät voi itse vaikuttaa työsuhteensa päättymiseen, mutta jotka voisivat työllistää itsensä tehden alihankintatöitä pääasiassa aiemmalle työnantajalleen. Rajoituksen kumoaminen purkaisi turhaa sääntelyä, mahdollistaisi irtisanottujen henkilöiden paremman tukemisen ja asettaisi starttirahaa hakevat henkilöasiakkaat yhdenvertaisempaan asemaan, kun starttirahaa myönnettäessä ei olisi merkitystä sillä, kuka yrittäjäksi ryhtyvän toimeksiantaja tulisi olemaan.

Starttirahan maksamisen estävinä sosiaalietuuksina otetaan huomioon etuudet, jotka työttömyysturvalain mukaan estävät työttömyysetuuden maksamisen. Muut etuudet eivät vaikuta starttirahan maksamiseen.

Voimassa olevat säännökset mahdollistavat sen, että starttirahaa voidaan maksaa, vaikka starttirahaa hakevan henkilöasiakkaan toimeentulo olisi turvattu jollakin muulla etuudella. Starttirahan maksaminen edellä tarkoitetuissa tilanteissa ei ole tarkoituksenmukaista.

Kulukorvaus

Työnhakijalla on nykyisin velvollisuus työttömyysetuuden menettämisen uhalla osallistua muihin työttömyysturvalaissa määriteltyihin työllistymistä edistäviin palveluihin kuin työttömyysetuudella tuettuun työnhakijan omaehtoiseen opiskeluun ja työttömyysetuudella tuettuun omaehtoiseen kotoutumiskoulutukseen. Hallitus on antanut eduskunnalle hallituksen esityksen, jossa ehdotetaan työttömyysturvalain muuttamista siten, että myös omaehtoiseen kotoutumiskoulutukseen osallistuminen olisi työnhakijaa velvoittavaa, eli koulutuksesta kieltäytymisestä ja koulutuksen keskeyttämisestä asetettaisiin korvaukseton määräaika (ns. karenssi). Muutoksen on tarkoitus tulla voimaan vuoden 2017 alusta lukien.

Jos eduskunta hyväksyy hallituksen esittämän muutoksen, työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu olisi ainoa työttömyysturvalaissa määritelty työllistymistä edistävä palvelu, johon työnhakijaa ei velvoiteta työttömyysetuuden saamisen edellytyksenä.

Työnhakija voi saada työttömyysetuudella tuetun omaehtoisen opiskelun ajalta työttömyysetuutta määrältään ns. aktiivajan korotuksella korotettuna. Opiskelun ajalta maksetaan kulukorvausta silloinkin, kun opiskelu ei edellytä päivittäistä läsnäoloa oppilaitoksessa. Opiskelun ajalta maksettava työttömyysetuus on määrältään opintotukea suurempi jopa ilman aktiivajan

korotusta ja kulukorvausta. Jos oikeus kulukorvaukseen poistettaisiin, omaehtoisen opiskelun tukemiseksi maksettaisiin edelleen työttömyysetuutta vähintään samantasoisena, mitä työnhakijalle maksettaisiin hänen ollessaan työttömänä.

Työnhakijan omaehtoisen opiskelun rajaaminen kulukorvauksen ulkopuolelle pienentäisi eroa työttömyysetuuden ja opintotuen välillä ja parantaisi tällä tavalla opiskelijoiden yhdenvertaisuutta. Kulukorvauksen poistaminen voisi myös nopeuttaa opintoja.

Koulutusta vailla oleville nuorille aiheutuu työkokeiluun osallistumisesta kustannuksia samalla tavalla kuin muillekin työkokeiluun osallistuville ja työkokeiluun osallistuminen velvoittaa nuoria työttömyysetuuden saamisen edellytyksenä. Näistä syistä koulutusta vailla olevien nuorten jättäminen yhden julkisen työvoimapolvelun osalta kulukorvausten ulkopuolelle on kansalaisten yhdenvertaisuuden näkökulmasta ongelmallista. Kaikilla nuorilla tulisi olla yhtäläinen oikeus kulukorvaukseen työkokeilun ajalta.

Työ- ja elinkeinoministeriö teki työ- ja elinkeinotoimistoille syksyllä 2015 kyselyn, jossa kysyttiin työ- ja elinkeinotoimistojen virkamiesten näkemyksiä nuorille maksettavan kulukorvauksen rajoituksen vaikutuksista. Kyselyyn saatiin 219 vastausta. Vastaajia oli Ahvenanmaan työnvälitystä lukuun ottamatta kaikista työ- ja elinkeinotoimistoista.

Vastaajilta kysyttiin muun muassa, paranisivatko nuorten mahdollisuudet osallistua työkokeiluun, jos kulukorvauksen rajoitukset poistettaisiin. Noin 95 prosenttia vastaajista arvioi, että mahdollisuudet paranisivat. Näistä vastaajista noin 30 prosenttia katsoi, että kyse olisi kuitenkin lähinnä palkitsemisen luontoisesta taloudellisesta kannusteesta.

Vastausten perusteella nuorten kulukorvausta koskevan rajoituksen kumoaminen voisi entisestään nostaa kynnystä aloittaa opinnot määrältään työttömyysetuutta ja kulukorvausta pienemmällä opintotuella. Opintoihin hakematta jättäminen ja opintojen aloittamisesta kieltäytyminen johtavat kuitenkin työttömyysetuuden menettämiseen työttömyysturvalain 2 luvun 13 §:n perusteella, joten tällainen vaikutus ei voine olla kovin merkittävää.

Kyselyyn vastanneet viittasivat myös siihen, että kuntouttavan työtoiminnan ajalta maksetaan kulukorvausta ja korvataan matkakulut, mikä johtaa siihen, että nuoret osallistuvat mieluummin kuntouttavaan työtoimintaan kun työkokeiluun.

Alueellinen liikkuvuus

Työmarkkinatukena maksettava matka-avustus ja muuttokustannusten korvaus

Työnvälitystilaston mukaan työ- ja elinkeinotoimistot antoivat vuonna 2015 myönteisen työvoimapolitiittisen lausunnon oikeudesta työmarkkinatukena maksettavaan matka-avustukseen noin 360 henkilölle. Vuonna 2014 myönteinen lausunto annettiin noin 440 henkilölle. Kansaneläkelaitos maksoi työmarkkinatukea matka-avustuksena noin 866 000 euroa vuonna 2015 ja 1 130 000 euroa vuonna 2014.

Työ- ja elinkeinoministeriö pyysi tammikuussa 2016 työ- ja elinkeinotoimistoilta näkemyksiä matka-avustuksen merkityksestä työn vastaanottamisessa. Kyselyyn vastanneiden seitsemän työ- ja elinkeinotoimiston mukaan matka-avustuksella ei ole juurikaan merkitystä työn vastaanottamiseen. Ainoastaan jos kyseessä on lyhyehkö määräaikainen työ, jolloin henkilö ei muuta pysyvästi työpaikkakunnalle, matka-avustuksen saamisella voi olla vaikutusta työn vastaanottamiseen. Työ- ja elinkeinotoimistojen käsityksen mukaan työmarkkinatukena makset-

tava matka-avustus tunnetaan huonosti sekä työnhakijoiden että työ- ja elinkeinotoimiston virkailijoiden piirissä.

Työnvälitystilaston mukaan muuttokustannusten korvausta myönnettiin noin 1 300 henkilölle vuonna 2015, noin 1 200 henkilölle vuonna 2014 ja 851 henkilölle vuonna 2013. Muuttokustannusten korvausta maksettiin yhteensä noin 414 000 euroa vuonna 2015, noin 414 000 euroa vuonna 2014 ja noin 385 000 euroa vuonna 2013.

Työmarkkinatukena maksettava matka-avustus ja muuttokustannuksiin myönnettävä korvaus ovat molemmat tarkoitettu liikkuvuuden tukemiseen, mutta ne poikkeavat toisistaan joidenkin myöntämisedellytysten osalta. Osittain edellytykset ovat molemmissa tukimuodoissa samat. Tämä aiheuttaa sekaannuksia sekä työ- ja elinkeinotoimiston virkamiesten että henkilöasiakkaiden keskuudessa. Toimeenpanoa selkeyttäisi, jos työnhakijan alueelliseen liikkuvuuden tukemiseen olisi vain yksi tuki tai avustus.

Sekä työmarkkinatukena maksettava matka-avustus että muuttokustannusten korvaus edellyttävät, että työpaikka sijaitsee työnhakijan työssäkäyntialueen ulkopuolella eli kauempana kuin 80 kilometrin päässä työnhakijan asuinpaikasta. Pääministeri Sipilän hallitusohjelman mukaan työn vastaanottovelvollisuutta tulee tiukentaa ja tätä koskeva hallituksen esitys työttömyysturvalain ja eräiden siihen liittyvien lakien muuttamisesta on tarkoitus antaa/ on annettu eduskunnalle...

Työttömyysturvalakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että työnhakijalla olisi pätevä syy kieltäytyä kokoaikatyöstä, jos työmatkan kesto on keskimäärin yhteensä yli kolme tuntia päivässä. Merkitystä ei olisi sillä, sijaitseeko työpaikka työssäkäyntialueella vai sen ulkopuolella. Jotta työnhakijoiden alueelliseen liikkuvuuteen liittyvät säännökset muodostaisivat tarkoituksenmukaisen kokonaisuuden, työmatkan päivittäistä kestoja tulisi arvioida myös matka-avustuksen ja muuttokustannusten korvauksen myöntämisedellytyksenä nykyisen työpaikan sijainnin sijasta.

Lyhytkestoinen työ yrittäjänä

Toimeksiantosuhteessa tehtävän lyhytkestoisen työn osalta keskeisin työn vastaanottamisen houkuttelevuutta vähentävä tekijä on pelko työttömyysetuuden menettämisestä kokonaan. Tällaisen työn vastaanottamisen houkuttelevuutta voitaisiin lisätä muuttamalla työttömyysturvalakia siten, että työnhakija säilyttäisi oikeutensa työttömyysetuuteen myös lyhytkestoisen yritystoiminnan ajalta, mutta yritystoiminnasta saatava tulo soviteltaisiin, eli tulo otettaisiin huomioon maksettavan työttömyysetuuden määrässä. Muutos vähentäisi työttömyysetuuden saamiseen liittyvää epävarmuutta ja nopeuttaisi työttömyysetuuden maksamista.

3 Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

Työkokeilu

Työkokeilun käyttötarkoitusta laajennettaisiin siten, että työkokeilua voitaisiin jatkossa käyttää soveltuvuuden arvioimiseksi ennen työsopimuksen tekemistä. Työkokeilu soveltuvuuden arvioimiseksi olisi tarkoitettu työnhaun tueksi erityisesti sellaisille työttömille työnhakijoille, joiden ammatillinen osaaminen ja yleiset työmarkkinavalmiudet ovat kunnossa. Soveltuvuu-

den arvioimiseksi järjestettävällä työkokeilulla pyrittäisiin alentamaan työttömien rekrytointikynnystä. Työkokeilun käyttäminen soveltuvuuden arvioimiseksi olisi tarkoitettu tilanteisiin, joissa työnantajalla olisi sillä hetkellä tosiasiallisesti työtä tarjolla. Työnantaja voisi lyhytkestoisien työkokeilun avulla arvioida potentiaalisen työntekijän soveltuvuutta tarjolla olevaan tehtävään ja työyhteisöön.

Työkokeilu soveltuvuuden arvioimiseksi olisi työttömälle työnhakijalle vapaaehtoinen. Työkokeilun järjestäminen edellyttäisi, että työtön itse esittäisi työ- ja elinkeinotoimistolle yhdessä työkokeilun järjestäjänä toimivan työnantajan kanssa työkokeilua. Työ- ja elinkeinotoimiston virkailija voisi kertoa työnhakijalle työkokeilumahdollisuudesta, mutta työ- ja elinkeinotoimisto ei oma-aloitteisesti ohjaisi työnhakijaa kokeiluun. Jos laissa säädettyjä esteitä työkokeilun järjestämiselle ei olisi ja sopimus täyttäisi laissa säädetty edellytykset, työ- ja elinkeinotoimisto hyväksyisi sopimuksen arvioimatta sitä, onko työkokeilu työvoimapoliittisesti tarkoituksenmukainen keino edistää kyseessä olevan henkilön työllistymistä. Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävään työkokeiluun sovellettaisiin samoja rajoituksia kuin julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 4 luvun 5 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohdissa tarkoitettuihin työkokeiluihin. Työkokeilua ei siten voitaisi järjestää esimerkiksi, jos työnantaja ei olisi täyttänyt työsopimuslaissa säädettyä velvollisuuttaan tarjota työtä ensisijaisesti lomautetuille, irtisanotuille tai osa-aikatyötä tekeville tai jos työkokeilu aiheuttaisi tai voisi aiheuttaa työnantajan palveluksessa olevan henkilön irtisanomisen, lomauttamisen tai osa-aikaistamisen. Myös mahdollinen kilpailun vääristyminen estäisi työkokeilun järjestämisen. Työ- ja elinkeinotoimiston tulisi kiinnittää erityistä huomiota siihen, ettei työnantaja ”ketjuta” työkokeilijoita samoissa tehtävissä palkkaamatta ketään työsuhteeseen kokeilun jälkeen ja ettei työkokeilijoilla korvata lyhyisiin sijaisuuksiin palkattavia henkilöitä tai sesonki- ja kausiluonteista työvoiman tarvetta.

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävän työkokeilun osalta poikettaisiin eräiltä osin voimassa olevista työkokeilua koskevista säännöksistä. Työkokeilu soveltuvuuden arvioimiseksi olisi lyhytkestoinen ja voisi kestää samalla työnantajalla enintään kuukauden. Työkokeilua ei olisi tarkoituksenmukaista järjestää edellä mainitussa tarkoituksessa pidempikestoisena, koska työntekijälle on mahdollista asettaa työsuhteen alussa työsopimuslain 1 luvun 4 §:ssä tarkoitettu koeaika.

Työkokeilusopimuksesta tulisi käydä ilmi seikat, joista säädetään julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 4 luvun 9 §:ssä. Koska työkokeilu soveltuvuuden arvioimiseksi olisi tarkoitettu joustavaksi ja työnhakijalle vapaaehtoiseksi palveluksi, sille ei asetettaisi päivitystä vähimmäiskestoja eikä sen aikana seurattaisi poissaoloja. Työ- ja elinkeinotoimisto ja työkokeilun järjestäjä voisivat purkaa työkokeilusopimuksen ilmoittamalla siitä kirjallisesti muille osapuolille. Jos työkokeilu ei johtaisi työllistymiseen työkokeilun järjestäjän palvelukseen, työkokeilun järjestäjän olisi annettava työ- ja elinkeinotoimistolle palaute siitä, mistä syystä työsuhdetta ei syntynyt.

Koska soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävälle työkokeilulle ei asetettaisi vähimmäiskestoja eikä sen aikana seurattaisi poissaoloja, sitä ei pidettäisi työttömyysturvalakia sovellettaessa työllistymistä edistävänä palveluna. Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävän työkokeilun ajalta kokeiluun osallistuvalla maksettaisiin työttömyysetuutta työttömyyden perusteella, mutta kokeilun ajalta ei maksettaisi korotettua työttömyysetuutta työllistymistä edistävään palveluun osallistumisen perusteella, työttömyysetuuden maksamisen esteet eivät väistyisi, eikä palvelua voitaisi lukea mukaan työssäoloelovaitteeseen. Koska palvelu olisi vapaaehtoinen, ei siitä kieltäytymisestä tai sen keskeyttämisestä aiheutuisi työttömyysturvavaseuraamuksia. Kokeiluun osallistuva ei kuitenkaan voisi ilman työttömyysturvalaissa tarkoitettua pätevää syytä kieltäytyä kokeilun aikana tai sen jälkeen työkokeilun järjestäjän tai muun työnantajana tar-

joamasta työstä työttömyysetuuttaan menettämättä. Koska työnhakijalla ei olisi velvollisuutta osallistua soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävään työkokeiluun työttömyysetuuden saamisen edellytyksenä, sen ajalta ei maksettaisi julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 9 luvussa tarkoitettua kulukorvasta eikä työ- ja elinkeinotoimisto voisi myöntää korvausta kokeiluun hakeutumisesta aiheutuvista matka- ja yöpymiskustannuksista.

Työkokeilun käyttötarkoituksen laajentamista koskeva muutos olisi määräaikainen ja voimassa vuoden 2017 alusta vuoden 2018 loppuun. Tänä aikana seurattaisiin, alentaako työkokeilun käyttötarkoituksen laajentaminen työttömien rekrytointikynnystä.

Työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu

Työnhakijan omaehtoista opiskelua voitaisiin tukea työttömyysetuudella edellyttämättä opintojen vähintään vuoden keskeytyneenä olemista, jos opinnot on aloitettu työnantajalta saadun taloudellisen etuuden jaksotusaikana. Muutoksen keskeisenä tavoitteena on tukea irtisanotun työntekijän mahdollisuuksia parantaa opiskelemalla mahdollisuuksiaan työllistyä. Tämä toteutettaisiin selkeyttämällä opiskelun tukemisen edellytyksiä. Muutos myös parantaisi työnhakijoiden yhdenvertaisuutta, kun opiskelun tukeminen työttömyysetuudella ei enää riippuisi siitä, aloitettiinko opinnot jo työsuhteen aikana vai vasta tukipaketin aikana.

Opiskelun tukemisen keskeyttäminen edellyttäisi pätevää syytä. Tavoitteena on nopeuttaa opintojen suorittamista estämällä opintojen etenemistä koskevien vaatimusten kiertäminen.

Lisäksi opiskelun tukemiseen liittyvää harkintaa ja tutkintoon johtavien yliopisto-opintojen tukemiseen liittyviä säännöksiä muutettaisiin. Näiden muutosten tavoitteena on selkeyttää lainsäädäntöä, eikä niillä tavoitella sisällöllisiä muutoksia.

Palkkatuen ja starttirahan rahoitus

Valtion rahoittamien työttömyysetuuksien eli työmarkkinatuen, peruspäivärahan ja ansiopäivärahan perusosan käyttömahdollisuutta laajennettaisiin työttömyyden ja työllistymistä edistävien palveluiden aikaisen toimeentuloturvan lisäksi palkkatuen ja starttirahan rahoittamiseen.

Työttömyysetuusmäärärahoilla rahoitettaisiin palkkatuki joko kokonaan tai osittain riippuen palkkatuen euromäärästä sekä työttömille työnhakijoille myönnettävä starttiraha. Työllisyysmäärärahoista rahoitettaisiin se osa palkkatuesta, jonka rahoittamiseen työttömyysetuus ei euromääräisesti riitä sekä muille kuin työttömille myönnettävä starttiraha. Työllisyysmäärärahoilla rahoitettaisiin jatkossakin julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa määritellyt ja niitä täydentävät ostopalvelut.

Palkkatuen ja starttirahan rahoitusmallin muutos mahdollistaisi nykyistä rahoitusmallia paremmin työttömien määrän ja yksilöllisten palvelutarpeiden huomioon ottamisen. Edellä mainittujen seikkojen huomioon ottamisella voidaan nykyistä paremmin edistää nuorisotakuun ja osatyökykyisten työllistymistä koskevien linjausten toimeenpanoa sekä maahanmuuttajien tehokasta kotoutumista. Palkkatuella ja starttirahalla voidaan nopeuttaa työttömien työnhakijoiden työllistymistä ja näin lyhentää työttömyysjaksoja. Jos käytettävissä olevien työttömyysetuusmäärärahoille asetetaan talousarviossa enimmäismäärä, määrärahojen käyttö ei ole niin joustavaa kuin tilanteessa, jossa rajoitusta ei ole. Määrärahojen lisäys kesken vuotta edellyttää lisätalousarviomenettelyä.

Palkkatuen ja starttirahan rahoitusta koskeva muutos olisi määräaikainen ja voimassa vuoden 2017 alusta vuoden 2018 loppuun saakka.

Palkkatuki

Palkkatuen myöntämisen edellytyksenä muiden kuin 60 vuotta täyttäneiden yhtäjaksoisesti vähintään 12 kuukautta työttömänä olleiden ja niiden, joiden vamma tai sairaus alentaa tuottavuutta, kohdalla olisi, että työ- ja elinkeinotoimisto arvioisi tuella palkattavan henkilön työttömyyden johtuvan ammatillisessa osaamisessa olevista puutteista. Palkkatuetun työn tulisi parantaa edellä mainitun henkilön ammatillista osaamista ja mahdollisuuksia työllistyä avoimille työmarkkinoille.

Palkkatuen käyttöä pyrittäisiin suuntaamaan jatkossa aikaisempaa paremmin pitkäaikaistyöttömyyden ennaltaehkäisemiseen. Edellä mainitun vuoksi alle 12 kuukautta työttömänä olleen henkilön palkkaamiseen tuki voitaisiin myöntää, jos työ- ja elinkeinotoimisto arvioisi, että tuella palkattavan henkilön työttömyys todennäköisesti kestäisi yli 12 kuukautta ilman palkkatuen myöntämistä. Arviointia ei kuitenkaan edellytettäisi, jos palkkatuen myöntämisen perusteena olisi vamma tai pitkäaikaissairaus, joka olennaisesti ja pysyvästi tai pysyväisluonteisesti alentaa tuottavuutta tarjolla olevassa työtehtävässä. Ehdotuksen tavoitteena on alentaa rakenetyöttömyyttä ja vähentää pitkäaikaistyöttömyyttä ennakoimalla työttömän työnhakijan tulevia työllistymismahdollisuuksia ja tukemalla palkkatuella niiden työllistymistä, jotka eivät todennäköisesti ilman tukea työllistyisi työttömäksi jäämistä seuraavien 12 kuukauden aikana.

Palkkatuen kohdentaminen niihin työttömiin työnhakijoihin, joiden työttömyys on vaarassa pitkittyä, edellyttää, että työ- ja elinkeinotoimisto tunnistaa pitkäaikaistyöttömyyteen johtavat seikat. Työ- ja elinkeinotoimisto käyttäisi arvioinnissa lähtökohtaisesti pitkäaikaistyöttömyyden riskiä ennakoivaa profilointityökalua, joka käyttää ennusteen tekemiseen työ- ja elinkeinotoimiston URA-asiakastietojärjestelmään työnhakijasta kirjattuja rekisteröintitietoja.

Työ- ja elinkeinotoimiston URA-asiakastietojärjestelmän profilointityökalu on alun perin Palkansaajien tutkimuslaitoksen (PT) vuonna 2006 kehittämän mallin mukainen keino ennustaa henkilön työttömyyden pitkittymistä. Työkaluun syötetään työttömän taustaan liittyviä tietoja (sukupuoli, kansalaisuus, työvoimapoliittinen lausunto, koulutusaste, koulutusala, vajaakuntoisuus, työttömyyttä edeltävä toiminta, edellisen työsuhteen päättymisen syy, työttömyyspäivien lukumäärä edellisten kahden vuoden aikana, työttömyysjaksojen määrä edellisen vuoden aikana, ikä, työttömyyden alkamiskuukausi, alue). Työkaluun on määritetty tilastollisin menetelmin kertoimet kullekin ominaisuudelle, minkä perusteella kone laskee riskiluvun tietyt ominaisuudet omaavalle työnhakijalle. Riskiluku voidaan edelleen muuttaa prosentuaaliseksi todennäköisyydeksi pitkäaikaistyöttömyydestä. Profilointityökalun käytöllä pyrittäisiin vähentämään palkkatukeen liittyviä tehokkuustappioita. Näillä tarkoitetaan tilanteita, joissa tukea myönnetään sellaisen henkilön työllistymisen edistämiseen, joka olisi työllistynyt ilman tukeakin avoimille työmarkkinoille. Tuen tehokkaammalla kohdistamisella voitaisiin saavuttaa suurempia työllisyysvaikutuksia, kun rajalliset määrärahat kanavoitaisiin henkilöille, jotka eniten niistä hyötyvät.

Vuoden 2014 työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmän aineistoon pohjautuneen tutkimuksen mukaan profilointityökalu kykeni ennustamaan työttömyyden pitkittymisen oikein noin 85 prosentissa tapauksista. Tutkimuksessa kuitenkin todetaan, ettei profilointityökalu ennusta pitkäaikaistyöttömyyden riskiä tyydyttävästi nuorten kohdalla. Malli sinänsä ennustaa oikein noin 90 prosenttia nuorten lyhyt-/pitkäaikaistyöttömyydestä, mutta tämä on seurausta siitä, että näissä ikäluokissa pitkäaikaistyöttömyys on harvinaista. Malli tunnistaa huonosti ne tapaukset nuorista, joiden työttömyys pitkittyi. Syynä tähän on todennäköisesti se, että pitkä-

aikaistyöttömyyden määrittää nuorten kohdalla tekijät ja henkilön ominaisuudet, joita ei tällä hetkellä tilastoida. Nuorten kohdalla työ- ja elinkeinotoimisto voisi käyttää työttömyyden pitkittymisen arvioinnissa profilointityökalun lisäksi työttömän työnhakijan omatoimisen työhaun tuloksellisuudesta saatavaa tietoa ja virkailijalla olevaa muuta tietoa. Sama koskisi myös esimerkiksi maahanmuuttajia.

Palkkatuen käyttötarkoitusta esitetään muutettavaksi siten, ettei palkkatukea enää myönnettäisi vuorotteluvapaasijaisen palkkaamiseen.

Palkkatuen määrää muutettaisiin siten, että se ei olisi enää kiinteä prosentuaalinen osuus työnantajalle tuella palkatusta aiheutuvista palkkauskustannuksista (30, 40 tai 50 prosenttia) vaan enintään 30, 40 tai 50 prosenttia. Esiitetty muutos mahdollistaisi nykyistä joustavamman palkkatuen käytön tilanteissa, joissa työ- ja elinkeinotoimistolla ei ole lainkaan määrärahaa käytettävissä palkkatukeen tai määrärahaa on käytettävissä, mutta ei riittävästi kattamaan täysimääräisesti laissa säädettyä tuen määrää. Palkkatukena myönnettäisiin jatkossakin pääsääntöisesti laissa säädetty enimmäismäärä (30, 40 tai 50 prosenttia palkkauskustannuksista), mutta säännös mahdollistaisi myös palkkatuen enimmäistukiprosentin alittamisen. Määrärahatilanteesta johtuen tukiprosentti voisi olla laissa säädettyä enimmäismäärää pienempi. Ehdotus liittyy ehdotettuun rahoitusmallin muutokseen työttömyysetuuden käyttämisestä palkkatukeen ja mahdollistaisi sen, että työtön voitaisiin ohjata palkkatuettuun työhön, vaikka työ- ja elinkeinoministeriön momentilla ei olisi työllisyysmäärärahaa käytettävissä, jos työnantaja olisi valmis palkkaamaan työttömän peruspäivärahan suuruisella tuella.

Palkkatuen määrälle asetettaisiin enimmäismäärä kuukaudessa. Palkkatuen niin sanotusta katosta säädetäisiin valtion talousarviossa. Enimmäismäärän asettamisen tavoitteena on määrärahojen riittävyyden turvaaminen ja palkkatuen kohdentaminen erityisesti matalan tuottavuuden työhön.

Palkkatuen enimmäiskesto ehdotetaan lyhennettäväksi 24 kuukaudesta 12 kuukauteen. Voimassa olevien säännösten mukaan palkkatukea voidaan myöntää enintään 24 kuukaudeksi, jos tuella palkattava on ollut työtön vähintään 24 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 28 kuukauden aikana. Vuoden pituisen palkkatukijakson arvioidaan olevan riittävä tuella palkatun ammatillisen osaamisen parantamiseen.

Esityksessä ehdotetaan, ettei työttömyysturvalaissa tarkoitettu työssäoloehto karttuisi palkkatuetun työn osalta täysimääräisesti. Työssäoloehtoon luettaisiin jatkossa 75 prosenttia työssäoloehdon täyttävistä kalenteriviikoista. Jos palkkatuettu työ on järjestetty julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain mukaisen kunnan työllistämismääräyksen nojalla, työssäoloehto kuitenkin karttuisi täysimääräisesti. Muutoksen tavoitteena on aktivoida tuella palkattuja hakeutumaan avoimille työmarkkinoille palkkatuetun työn aikana ja sen jälkeen.

Starttiraha

Starttirahan enimmäiskesto lyhennettäisiin nykyisestä 18 kuukaudesta 12 kuukauteen. Starttiraha on tarkoitettu toimeentulon turvaamiseksi yritystoiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa. Tässä tarkoituksessa 12 kuukauden enimmäiskesto olisi riittävä. Starttirahana myönnettäisiin päivää kohden aina perustuki eli työttömyysturvalain 6 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettu peruspäivärahan määrä ilman korotusosaa. Säännös enintään 60 prosentin lisäosan myöntämisestä kumottaisiin.

Starttirahan myöntäminen mahdollistettaisiin henkilöasiakkaalle, joka laajentaa sivutoimisesti harjoittamansa yritystoiminnan päätoimiseksi ja jolla on toimeentulon tarve päätoimisen yri-

tystoiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa. Muutoksella kannustettaisiin päätoimiseen yrittäjyyteen ja itsensä työllistämiseen.

Säännös siitä, ettei starttirahaa voida myöntää työsuhteesta yrittäjäksi siirtyvälle, jonka pääasiallinen toimeksiantaja olisi hänen aiempi työnantajansa, kumottaisiin. Muutos mahdollistaisi irtisanottujen paremman tukemisen. Tilanteissa, joissa yrittäjän pääasiallinen toimeksiantaja olisi hänen aiempi työnantajansa, työ- ja elinkeinotoimiston tulisi harkita laissa säädettyjen starttirahan myöntämisen edellytysten täyttyminen samalla tavoin kuin muidenkin starttirahaa hakevien kohdalla.

Kulukorvaus

Kulukorvausta ei enää maksettaisi julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 6 luvussa tarkoitetun työttömyysetuudella tuetun työnhakijan omaehtoisen opiskelun ajalta. Kulukorvausta maksettaisiin vain sellaisten työttömyysturvalaissa määriteltyjen työllistymistä edistävien palveluiden ajalta, joihin työnhakija on velvollinen osallistumaan työttömyysetuuden menettämisen uhalla.

Työkokeiluun osallistuvilla ammatillista koulutusta vailla olevilla alle 25-vuotiailla nuorilla olisi oikeus kulukorvaukseen samoin edellytyksin kuin muillakin työkokeiluun osallistuvilla. Nuoria koskeva rajoitus kulukorvauksen maksamisesta työkokeilun ajalta kumottaisiin.

Kulukorvausta koskevien muutosten tavoitteena on parantaa työttömien ja opiskelijoiden yhdenvertaisuutta.

Alueellinen liikkuvuus

Työmarkkinatukena maksettava matka-avustus ja muuttokustannusten korvaus yhdistettäisiin yhdeksi tukimuodoksi, liikkuvuusavustukseksi. Muutoksen tavoitteena on selkeyttää lainsäädäntöä työnhakijan alueellisen liikkuvuuden tukemisesta ja näin yksinkertaistaa säännösten toimeenpanoa.

Liikkuvuusavustuksen myöntämisedellytyksistä säädettaisiin työttömyysturvalaissa ja sen myöntäisi ja maksaisi työttömyyskassa tai Kansaneläkelaitos.

Liikkuvuusavustusta voitaisiin myöntää työttömyysetuuteen oikeutetulle henkilölle, joka vastaanottaa työn, jossa työaika on vähintään 18 tuntia viikossa. Työpaikan sijainnilla työssäkäyntialueella tai sen ulkopuolella ei olisi merkitystä, mutta työmatkan keston tulisi olla keskimäärin yhteensä yli kolme tuntia päivässä. Työsuhteen keston tulisi olla vähintään kaksi kuukautta. Liikkuvuusavustusta voisi saada riippumatta siitä, mihin työttömyysetuuteen työnhakija olisi työttömänä ollessaan oikeutettu. Liikkuvuusavustuksen määrä vastaisi suuruudeltaan peruspäivärahan määrää ilman korotusosia ja sitä voitaisiin maksaa enintään 60 päivän ajalta työsuhteen alkamisesta lukien. Liikkuvuusavustuksen käyttötarkoitusta ei rajattaisi, joten sen voisi käyttää työn vastaanottamisesta aiheutuviin työmatka- tai muihin kustannuksiin tai työpaikkakunnalle muuttamiseen.

Lyhytkestoinen työ yrittäjänä

Työnhakijalla olisi oikeus soviteltuun työttömyysetuuteen, jos hänen päätoiminen työllistymisensä yritystoiminnassa kestää enintään kaksi viikkoa. Koska yritystoiminnassa sivutoimisesti työllistyvällä on oikeus soviteltuun työttömyysetuuteen jo nykyisin, muutos tarkoittaisi käy-

tännössä sitä, että yritystoiminnan pää- ja sivutoimisuutta ei enää selvitettäisi lyhytkestoisten yrittäjänä tehtävien työjaksojen osalta. Muutoksen tavoitteena on kannustaa työttömiä ottamaan vastaan työ- ja virkasuhteessa tehtävän työn lisäksi toimeksiantosuhteessa tehtävää työtä.

Myös omassa työssä työllistyvällä olisi oikeus soviteltuun työttömyysetuuteen, jos päätoiminen työllistyminen kestää enintään kaksi viikkoa. Koska lyhytkestoista toimeksiantosuhteessa tehtävää työtä arvioidaan nykyisin yleensä työttömyysturvalain yksityistä elinkeinonharjoittajaa koskevien säännösten perusteella, muutoksella ei tältä osin arvioida olevan kovinkaan paljon merkitystä. Tyypillinen omassa työssä työllistymisenä arvioitava työ on yleensä pitkäkestoisempaa. Esitetty muutos olisi kuitenkin tarkoituksenmukaista ulottaa koskemaan myös omassa työssä työllistyviä, koska yritystoiminnan ja omassa työssä työllistymisen pää- ja sivutoimisuutta koskevat työttömyysturvalain säännökset ovat muutoinkin yhdenmukaiset.

Jos päätoiminen työllistyminen kestää yli kaksi viikkoa, työnhakijalla ei olisi oikeutta työttömyysetuuteen yritystoiminnan tai omassa työssä työllistymisen alkamisesta lukien esitetyn muutoksen jälkeenkään. Tämä vastaa työsuhteessa tehtävän työn vaikutusta oikeuteen saada työttömyysetuutta. Jos työsuhteessa tehtävä kokoaikatyö kestää yli kaksi viikkoa, työnhakija menettää oikeutensa työttömyysetuuteen työn alkamisesta lukien, vaikka enintään kaksi viikkoa kestävänsä kokoaikatyön ajalta voi olla oikeus soviteltuun työttömyysetuuteen.

Esitetyn muutoksen jälkeen enintään kahden viikon päätoiminen työllistyminen yritystoiminnassa tai omassa työssä luettaisiin mukaan henkilön työttömyyden keston arvioitaessa palkkatuen määrää ja tukijakson kestoa sekä kelpoisuutta vuorotteluvapaan sijaiseksi.

4 Esityksen vaikutukset

4.1 Taloudelliset vaikutukset

Työkokeilu

Työkokeilun käyttötarkoituksen laajentamisen arvioidaan lisäävän jonkin verran työkokeiluun osallistuvien määrää. Sitä, kuinka paljon määrä lisääntyy, on vaikea arvioida. Määrään ei vaikuta yksinomaan työttömien halukkuus työskennellä lyhytkestoisesti palkatta, vaan myös työnantajien työvoiman tarve ja mahdollisuudet palkata uutta työvoimaa ja ottaa tässä tarkoituksessa työttömiä työkokeiluun. Työttömistä potentiaaliseen kohderyhmään kuuluvat ne työttömät, joiden ammatillinen osaaminen ja yleiset työmarkkinavalmiudet ovat kunnossa, ja joiden omatoiminen työnhaku ei ole tuottanut tulosta. Edellä mainittu tarkoittaa, että kohderyhmään kuuluvat todennäköisesti ne työttömät, joiden työttömyys on kestänyt yli kolme kuukautta.

Käyttötarkoituksen laajentamisen arvioidaan lyhentävän työttömyysjaksoja ja tätä kautta vähentävän työttömyysetuusmenoja. Koska soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävän työkokeilun ajalta maksettaisiin sitä työttömyysetuutta, jota henkilö saisi työttömänä ollessaan eikä kokeilun ajalta saisi korotettua etuutta eikä kulukorvausta, työkokeilun käyttötarkoituksen laajentaminen ei lisäisi työttömyysetuusmenoja.

Työkokeiluun osallistuva kuuluu työ- ja elinkeinoministeriön järjestämän ryhmävastuuvakuutuksen piiriin. Korvaus työkokeilussa sattuneesta tapaturmasta maksetaan valtion varoista. Työ- ja koulutuskokeiluista sekä valmennuksista valtiolle aiheutuneet vakuutusmenot olivat vuonna 2013 noin 808 000 euroa, vuonna 2014 noin 703 000 euroa ja vuonna 2015 noin 933

000 euroa. Jos työkokeilujen määrä lisääntyy, korvattavien vahinkojen määrä lisääntynee jonkin verran. Taloudellisten vaikutusten arvioidaan olevan vähäisiä, koska soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävät työkokeilut ovat lyhytkestoisia. Koska vakuutusmaksut ja -korvaukset maksetaan työllisyysmäärärahoista, ei asialla olisi vaikutusta valtion kokonaismenoihin, vaan työllisyysmäärärahojen käytön jakautumiseen.

Ei-työsuhteessa tapahtuva potentiaalisen työntekijän soveltuvuuden arvioiminen vähentää todennäköisesti niin sanotuista virherekrytoinneista työnantajille aiheutuvia kustannuksia. Jos työnantajat ryhtyvät laajasti edellyttämään, että potentiaalinen työntekijä tulee ennen työsopimuksen tekemistä työskentelemään kuukauden palkatta, heikentää tämä työnhakijoiden toimeentuloa, kun he palkan sijasta saavat työttömyysetuutta.

Järjestelmä voi vääristää kilpailua, mikäli jotkin yritykset pyrkivät ketjuttamaan ilmaista työvoimaa ja korvaamaan sillä esimerkiksi sijaistarpeen ja muun lyhytkestoisen työvoiman tarpeen. Tätä ongelmaa ehkäisee kokeilujakson lyhyt kesto sekä raportointivelvollisuus työ- ja elinkeinotoimistolle, joka voi puuttua tilanteeseen, mikäli sama yritys on toistuvasti ottanut työttömiä työnhakijoita työkokeiluun ja kokeilujen jälkeen työsuhdetta ei ole syntynyt. Yritysten näkökulmasta kokeiluun liittyy jonkin verran työtä kokeiluajan arvioinnista.

Valmennuksen ja kokeilun keskeyttämistä sekä koulutuksen yhteishankintaa koskevilla muutoksilla ei arvioida olevan taloudellisia vaikutuksia.

Työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu

Esitetty muutos, joka tukisi työttömäksi jäävien henkilöiden mahdollisuuksia aloittaa omaehtoiset opinnot työnantajan maksaman taloudellisen etuuden jaksotusaikana, voi lisätä niiden henkilöiden määrää, jolle maksetaan opiskelun tukemiseksi työttömyysetuutta. Em. henkilöiden määrä ei ole arvioitavissa, koska se riippuu muun muassa siitä, kuinka paljon työnantajat ja työntekijät tekevät sopimuksia työsuhteiden päättyessä maksettavista tukipaketeista.

Jos työttömyysetuudella tuettuna opiskelevien työnhakijoiden määrä kasvaa, kasvavat myös työttömyysturvamienot lyhyellä aikavälillä. Toisaalta työ- ja elinkeinotoimiston harkintaan perustuva opiskelun tukeminen parantaa työnhakijoiden mahdollisuuksia parantaa osaamista ja mahdollisuuksia työllistyä. Tämä voi vähentää työttömyysjaksoja ja vähentää työttömyysturvamenoja pitkällä aikavälillä.

Vaikka opiskelun tukemisen keskeyttämiseltä edellytettävä pätevä syy tarkoittaa käytännössä sitä, että työttömyysetuutta maksettaisiin myös lyhyehköjen katkosten ajalta, muutos nopeuttanee opintojen suorittamista. Tämä voi vähentää opiskelun ajalta maksettavaa työttömyysetuutta. Euromääräisesti vaikutusta ei ole mahdollista arvioida.

Muilla työttömyysetuudella tuettuun työnhakijan omaehtoiseen opiskeluun liittyvillä muutoksilla ei arvioida olevan taloudellisia vaikutuksia.

Palkkatuen ja starttirahan rahoitus

Palkkatuen rahoitusuudistuksella pyritään ottamaan nykyistä paremmin huomioon työllisyystilanne ja työttömien yksilölliset palvelutarpeet. Rahoitusmuutos mahdollistaisi sen, että nykyistä useampi työtön voisi ryhtyä starttirahan turvin yrittäjäksi tai parantaa työllistymismahdollisuuksiaan palkkatuetun työn avulla.

Esitetyssä rahoitusmallissa työ- ja elinkeinoministeriön pääluokassa olevat työllisyysmäärärahat ja sosiaali- ja terveysministeriön pääluokassa olevat työttömyysetuuksiin osoitetut määrärahat muodostaisivat kokonaisuuden. Työttömyysetuuksiin varatuilla määrärahoilla rahoitettaisiin työttömien starttiraha ja enintään peruspäivärahan suuruinen osuus palkkatuesta ja valtiolle työllistämistä. Se osuus palkkatuesta ja valtiolle työllistämistä, jota peruspäiväraha ei kattaisi, rahoitettaisiin työllisyysmäärärahoilla. Muiden kuin työttömien starttiraha rahoitettaisiin työllisyysmäärärahoista. Jos starttirahan saajien ja palkkatuella työllistyneiden henkilöiden määrä pysyisi rahoitusmallin uudistamisen jälkeen samana kuin ennen uudistusta, muutos ei lisäisi valtion työttömyysturvamenoja, sillä muutoksen yhteydessä työllisyysmäärärahoista siirrettäisiin määrärahaa sosiaali- ja terveysministeriön pääluokkaan työttömyysetuuksiin kattamaan työttömyysetuudella rahoitettavaa osuutta palkkatuesta ja starttirahasta. Työllisyysmäärärahoista sosiaali- ja terveysministeriön pääluokkaan siirrettäisiin 151 miljoonaa euroa vuonna 2017 ja 143 miljoonaa euroa vuonna 2018. Lisäksi palkkatuen ja starttirahan lisäämiseen käytettäisiin määrärahoja, jotka vapautuvat, kun omaehtoisen opiskelun kulukorvaus poistetaan. Vapautuvilla rahoilla katettaisiin 22 miljoonaa euroa vuonna 2017 ja 30 miljoonaa euroa vuonna 2018.

Rahoitusmuutos ei lisää työttömyysturvamenoja, jos tuella palkattavan työttömyys ilman palkkatukea olisi kestänyt vähintään yhtä kauan kuin, mille ajalle palkkatukea myönnetään. Vuotoja pyritään vähentämään kohdentamalla palkkatukea nykyistä paremmin niille, jotka eivät työllisty ilman palkkatukea. Jos palkkatuki kyetään kohdistamaan niiden työttömien työllistymisen edistämiseen, joiden työttömyys pitkittyisi ilman palkkatukea, työttömyysjaksot lyhenevät, mikä puolestaan pienentää työttömyydestä julkiselle taloudelle aiheutuvia menoja. Jos palkkatuella palkatut syrjäyttävät muita työttömiä työnhakijoita, hyödyt jäävät pienemmiksi näiden syrjäytettyjen työnhakijoiden työttömyyden pitkittyessä.

Palkkatuki

Palkkatuelle talousarviossa asetettava enimmäismäärä, asettaa palkkatuelle katon ja ohjaa todennäköisesti palkkatukea matalapalkkaisille aloille. Enimmäismäärän asettaminen mahdollistaa sen, että käytettävissä olevilla työllisyysmäärärahoilla voidaan tukea nykyistä useamman työllistymistä, mikä lyhentää työttömyysjaksoja ja vähentää työttömyysturvamenoja.

Koska palkkatuetun työn tarkoituksena on edistää työllistymistä avoimille työmarkkinoille eikä ainoastaan katkaista työttömyys ja mahdollistaa pääsy ansiosidonnaiselle työttömyysetuudelle, työssäoloehdon kertymistä koskevia säännöksiä ehdotetaan muutettavaksi siten, että palkkatuetun työn kalenteriviikoista 75 prosenttia kerryttäisi työssäoloehto. Muutos vaikuttaa erityisesti niihin palkkatuella työllistettyihin, joiden palkkatuella työllistyminen kestää yli 26 viikkoa mutta vähemmän kuin 35 viikkoa. Tämän pituisia jaksoja oli vuonna 2015 noin 9 prosenttia päätyneistä palkkatukijaksoista. Työssäoloehdon kertymiseen ehdotetut muutokset vähentävät ansiosidonnaisia työttömyysetuusmenoja, jos tuella palkatun tukijakso on lyhyempi kuin 35 viikkoa, eikä henkilöllä ole muita työssäoloehto kerryttäviä työssäolojaksoja. Niiden työttömien kohdalla, jotka eivät työllisty avoimille työmarkkinoille, ja jotka eivät palkkatuetun työn jälkeen saa ansiosidonnaista työttömyysetuutta, ehdotetut muutokset pienentävät käytettävissä olevia tuloja.

Starttiraha

Starttirahan lisäosan poistamisella ei olisi taloudellisia vaikutuksia, koska lisäosaa ei ole myönnetty vuoden 2015 alusta lukien. Yli 12 kuukautta kestäviin starttirahajaksoihin käytettiin vuonna 2015 arviolta noin miljoona euroa. Tämä määräraha vapautuisi muuhun käyttöön.

Mahdollisuus saada starttirahaa tilanteessa, jossa starttirahaa hakeva laajentaa aiemmin sivutoimisesti harjoittamansa yritystoiminnan päätoimiseksi, lisää yritystoiminnan laajentamisen houkuttelevuutta. Työttömyyden ajalta maksettavat työttömyysetuusmenot voivat vähentyä, kun työtön työnhakija, joka on harjoittanut sivutoimista yritystoimintaa laajentaa yritystoiminnan päätoimiseksi.

Kulukorvaus

Julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa tarkoitetut työttömyysetuudella tuetut omaehtoiset opinnot aloitti vuosina 2010 - 2014 vuosittain noin 11 000 – 15 000 henkilöä ja tukijakson keskimääräinen kesto oli noin 17 kuukautta. Työttömyyskassat ja Kansaneläkelaitos maksoivat kulukorvausta työnhakijan työttömyysetuudella tuetun opiskelun ajalta vuonna 2015 arviolta noin 47 miljoonaa euroa. Jos kulukorvausta ei makseta vuoden 2017 alusta lukien uusien työttömyysetuudella tuettujen opintojen ajalta, työttömyysturvamienot vähentyvät arviolta noin 47 miljoonaa euroa vuodesta 2018 alkaen. Siirtymäajasta johtuen säästö vuonna 2017 olisi arviolta noin 29 miljoonaa euroa ja kulukorvausta maksettaisiin omaehtoisen opiskelun ajalta arviolta noin 18 miljoonaa euroa.

Opiskelun tukeminen työttömyysetuudella voi taloudellisista syistä olla työttömän ainoa mahdollisuus opiskella, koska opiskelu ei välttämättä ole kaikissa elämäntilanteissa mahdollista määrältään pienemmän opintorahan ja asumistuen turvin. Kulukorvausoikeuden poistaminen työttömyysetuudella tuetun työnhakijan omaehtoisen opiskelun ajalta vähentää toimeentulon turvaamiseksi maksettavia etuuksia noin 200 eurolla kuukaudessa.

Vaikka työttömyysetuudella tuetun työnhakijan omaehtoisen opiskelun ajalta ei enää maksettaisi kulukorvausta, toimeentulon turvaamiseksi maksettava työttömyysetuus olisi kuitenkin määrältään opintorahaa ja asumistukea suurempi. Em. vuoksi arvioidaan, ettei työttömyysetuudella opiskelevien määrä merkittävästi vähene.

Vuonna 2015 työkokeilun aloitti noin 10 200 alle 25-vuotiasta ammatillista koulutusta vailla olevaa nuorta. Näiden nuorten kohdalla työkokeilun keskimääräinen kesto oli noin kaksi kuukautta. Kulukorvausta koskevien säännösten muuttaminen siten, että nuoret saisivat kulukorvauksen, aiheuttaisi sosiaali- ja terveysministeriön pääluokassa arviolta noin 7,1 miljoonan euron lisäkustannukset vuodessa.

Työkokeilun ajalta maksettavaa kulukorvausta koskevan rajoituksen kumoaminen vaikuttaisi myös työ- ja elinkeinotoimiston maksamaan harkinnanvaraiseen kulukorvaukseen. Tästä aiheutuisi työ- ja elinkeinoministeriön pääluokassa vähäisiä lisäkustannuksia.

Kulukorvauksen maksaminen koulutusta vailla oleville nuorille työkokeilun ajalta voi lisätä nuorten halukkuutta osallistua työkokeiluun. Jos työkokeiluun osallistuvien nuorten määrä kasvaa ja työkokeiluun osallistuminen lyhentää nuorten työttömyysjaksoja, työttömyysetuusmenot pienenevät.

Alueellinen liikkuvuus

Vuonna 2015 työ- ja elinkeinotoimistot tekivät työnvälitystilaston tietojen mukaan noin 367 000 työtarjousta. Työnhakijan kotikuntaan työtarjouksia tehtiin noin 220 000 ja muualle saman työ- ja elinkeinotoimiston alueelle noin 125 000. Sekä työnhakijan kotikuntaan että muualle saman työ- ja elinkeinotoimiston alueelle tehdyistä työtarjouksista suuri osa on todennäköisesti sellaisia, että työpaikka sijaitsi joko työnhakijan työssäkäyntialueella tai lyhyen päivittäisen työmatkan päässä.

Vuonna 2015 tehtiin arviolta noin 22 000 työtarjousta, joissa työpaikka oli työnhakijan kotikunnan ja saman työ- ja elinkeinotoimiston alueen ulkopuolella. Tämä oli noin kuusi prosenttia kaikista työtarjouksista. Työttömistä työnhakijoista osa hakee tarjottua työtä ja on valmis ottamaan työpaikan vastaan riippumatta siitä, olisiko työn vastaanottamisesta aiheutuviin kustannuksiin mahdollista saada liikkuvuusavustusta. Liikkuvuusavustusta voitaisiin myöntää myös sellaisen työsuhteen perusteella, johon työnantajalle on myönnetty palkkatukea. Tämän ei arvioida lisäävän valtion työttömyysturvamenoja, sillä palkkatuettu työ sijaitsee useimmiten lyhyen päivittäisen työmatkan päässä henkilön asuinpaikasta.

Liikkuvuusavustusta voitaisiin myöntää myös työttömyyspäivärahaan oikeutetuille työnhakijoille. Jotta muutos ei lisäisi valtion työttömyysturvamenoja, liikkuvuusavustuksen enimmäiskesto lyhennettäisiin puoleen nykyisestä matka-avustuksen enimmäiskestosta.

Lyhytkestoinen työ yrittäjänä

Työ- ja elinkeinotoimistot katsoivat vuonna 2015 arviolta noin 900 henkilön kohdalla, että enintään kaksi viikkoa kestävä työllistyminen yrittäjänä tai omassa työssä oli päätoimista ja esteenä työttömyysetuuden saamiselle. Tällaisia enintään kaksi viikkoa kestäviä työllistymisjaksoja oli arviolta noin 1 750. Jos näiden jaksojen ajalta olisi maksettu työttömyysetuutta ottamatta huomioon yritystoiminnasta tai omassa työssä työllistymisestä saatavia tuloja, etuutta olisi maksettu arviolta noin 300 000 euroa.

Päätoimisesti enintään kahden viikon ajan yritystoiminnassa ja omassa työssä työllistyville maksettavan sovitellun työttömyysetuuden euromääräisiä vaikutuksia ei ole mahdollista laskea. Vuoden 2015 tietoihin perustuvaa edellä mainittua 300 000 euroa voidaan kuitenkin pitää arviona siitä, millainen euromääräinen vaikutus muutoksella enintään olisi työttömyysturvamenoihin vuositasolla. Tapauskohtaisesti vaikuttavia tekijöitä ovat henkilölle työttömänä ollessa maksettavan työttömyysetuuden taso, työllistymisen kesto sekä yritystoiminnasta tai omassa työssä työllistymisestä saatavan tulon määrä.

Työnhakijoille maksettaisiin nykyistä enemmän työttömyysetuutta ja työttömyysturvamenot kasvaisivat niissä tilanteissa, joissa työnhakijan päätoimisesta yritystoiminnasta saama tulo on pienempi kuin sovitellun työttömyysetuuden suojaosa (279 euroa neljässä viikossa tai 300 euroa kuukaudessa). Muutoksen jälkeen näille työnhakijoille maksettaisiin työttömyysetuutta päätoimisen yritystoiminnan ajalta, mutta yritystoiminnasta saatavaa tuloa ei soviteltaisi.

Edellä mainitun lisäksi työnhakijoille maksettaisiin nykyistä enemmän työttömyysetuutta ja työttömyysturvamenot kasvaisivat niissä tilanteissa, joissa suojaosan ylittävä soviteltava tulon osa on pienempi kuin niiden päivien laskennallinen työttömyysetuuden määrä, joilta työnhakijalla ei nykyisin ole oikeutta työttömyysetuuteen päätoimisen yritystoiminnan tai omassa työssä työllistymisen takia. Soviteltava tulon osa on 50 prosenttia suojaosan ylittävästä yritystoiminnasta tai omassa työssä työllistymisestä saatavasta tulosta.

Edellä mainituista tapauskohtaisista seikoista riippuen työttömyysturvamenot voivat myös vähentyä päätoimisesta yritystoiminnasta tai omassa työssä työllistymisestä saatavan tulon sovitelun takia. Näin tapahtuu ja työnhakijoille maksettaisiin nykyistä vähemmän työttömyys-etuutta tilanteissa, joissa suojaosan ylittävä soviteltava tulon osa on enemmän kuin niiden päivien laskennallinen työttömyysetuuden määrä, joilta työnhakijalla ei nykyisin ole oikeutta työttömyysetuuteen päätoimisen yritystoiminnan tai omassa työssä työllistymisen takia.

Jos työnhakija täyttää työssäoloehdon juuri ennen lyhytkestoisen yritystoiminnan tai omassa työssä työllistymisen alkamista, hänelle asetetaan omavastuu-aika. Omavastuu-aika ei kertyisi lyhytkestoisen yrittäjänä tai omassa työssä työllistymisen ajalta. Tämä voi vaikuttaa siihen, kannattaako toimeksiantosuhteessa tehtävän työn vastaanottaminen taloudellisesti edellä kuvalla tavalla.

Työttömyysturvamenot voivat muutosta kokonaisuutena arvioiden vähentyä myös silloin, jos muutos johtaa siihen, että työttömät ottavat aiempaa enemmän vastaan toimeksiantosuhteessa tehtävää työtä työttömyyden vaihtoehtona. Tämä voi myös parantaa mahdollisuuksia saada uusia työmahdollisuuksia, mikä taas lyhentää työttömyysjaksoja. Muutos saattaa vähentää myös harmaan talouden piirissä tehtävien lyhytkestoisten työjaksojen houkuttelevuutta. Edellä mainittujen työttömyysturvamenoja vähentävien vaikutusten ei kuitenkaan arvioida olevan merkittäviä. Merkittävät vaikutukset edellyttäisivät, että suuri joukko työttömiä ryhtyy tekemään työtä enintään kaksi viikkoa kestävässä toimeksiantosuhteissa.

Sovittelun työmarkkinatuen maksaminen päätoimisen yritystoiminnan ja omassa työssä työllistymisen ajalta vaikuttaa työttömyysturvalain 14 luvun 3 a §:ssä tarkoitettuihin työmarkkinatuen maksupäiväkertymiin. Käytännössä muutos voi johtaa siihen, että kuntien vastuu työmarkkinatuen rahoittamisesta alkaisi nykyistä aiemmin. Toisaalta muutos voi lisätä työnhakijoiden halukkuutta ottaa vastaan toimeksiantosuhteessa tehtävää työtä, mikä voi lyhentää työttömyysjaksoja ja pienentää tarvetta turvautua toimeentulotukeen. Näistä syistä muutoksen ei arvioida vaikuttavan kuntien menoja lisäävästi.

Työttömyysturvalakiin ehdotetun muutoksen tavoitteena ei ole, että nykyisin työsuhteessa tehtävää lyhytkestoista työtä tehtäisiin jatkossa nykyistä enemmän toimeksiantosuhteessa. Jos näin kuitenkin tapahtuu huolimatta esimerkiksi työsopimuslain (55/2001) pakottavuudesta, muutos voi pienentää työn suorittajien eläkekertymää. Tämä johtuu siitä, että pienimuotoinen yritystoiminta ei kerrytä henkilön eläkettä. YEL-vakuuttamisvelvollisuuden alaraja on vähintään 7 557,18 euron arvioitu työtulo vuodessa (2016), kun TyEL-vakuuttamisvelvollisuuden alaraja on 57,51 euroa kuukaudessa (2016). TyEL-eläkettä siis kertyy YEL-eläkkeeseen verrattuna selvästi pienimuotoisemmasta työskentelystä.

Muutoksella olisi vaikutusta myös julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 7 luvussa säädettyyn palkkatukeen. Palkkatuella palkattavan työnhakijan työttömyyden kesto vaikuttaa palkkatuen määrään, tukijakson enimmäiskesto ja julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 7 luvun 12 §:ssä säädetyn ns. jäähysäännön täyttymiseen. Lyhytkestoisen päätoimisena yrittäjänä tai omassa työssä työllistymisen luettaisiin mukaan henkilön työttömyyden kesto. Mitä pidempi palkkatuen myöntämistä edeltävä työttömyyden kesto on, sitä suurempana palkkatuki voidaan myöntää ja sitä pidempi tukijakson enimmäiskesto voi olla.

Palkkatuen myöntäminen edellyttää työnantajaa koskevien edellytysten täyttymistä ja palkkatuen myöntäminen on aina harkinnanvaraista. Lisäksi ehdotettu muutos ei luo subjektiivista oikeutta palkkatuettuun työhön. Tämän vuoksi työttömän määritelmää koskevan muutoksen ei arvioida lisäävän palkkatukimenoja.

4.2 Vaikutukset viranomaisten toimintaan

Työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu

Työnhakijan omaehtoisen opiskelun tukemisen keskeyttämiseen esitetty muutos voi periaatteessa lisätä työ- ja elinkeinotoimistojen työtä, kun toimistojen tulisi kussakin yksittäistapauksessa harkita, onko työnhakijan esittämä syy julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa tarkoitettu pätevä syy. Muutoksen arvioidaan vähentävän työ- ja elinkeinotoimistojen työtä, koska ne selvittävät työnhakijalle tämän oikeudet ja velvollisuudet opiskelun tukemisesta sovittaessa tai muussa sopivassa yhteydessä. Em. yhteydessä hakijalle voidaan kertoa muun muassa siitä, millä edellytyksillä opiskelun tukeminen työttömyysetuudella voidaan keskeyttää. Tämä voi nykyiseen verrattuna vähentää niiden tilanteiden määrää, joissa työ- ja elinkeinotoimisto ylipäättään joutuu ottamaan kantaa opiskelun tukemisen keskeyttämiseen tai antamaan työttömyysetuuden maksajalle asiaa koskevia työvoimapolitiittisia lausuntoja.

Palkkatuki ja starttiraha

Palkkatukea voitaisiin jatkossa myöntää määrärahojen ollessa vähissä myös laissa määritettyjä prosentuaalisia osuuksia pienempinä osuuksina palkkauskustannuksista. Esitetyn muutoksen odotetaan lisäävän jonkin verran työnantajien neuvontaa.

Työssäoloehdon kertyminen 75 -prosenttisesti lisäisi työttömyysetuuden maksajien työtä, kun työssäoloehto palkkatuella palkattujen osalta jouduttaisiin erikseen laskemaan. Työ- ja elinkeinotoimistojen työtä lisää jonkin verran se, että palkkatuettu työ tulee merkitä työvoimapolitiittisiin lausuntoihin.

Starttirahan enimmäiskesto lyhentäminen 12 kuukauteen vähentäisi jossain määrin työ- ja elinkeinotoimistojen työtä. Työmäärän väheneminen johtuu siitä, että starttiraha myönnettäisiin enintään kahdessa jaksossa nykyisen kolmen jakson sijasta, jolloin jatkohakemusten määrä vähenisi.

Kulukorvaus

Työttömyyskassat ja Kansaneläkelaitos huolehtivat kulukorvauksen maksamisesta työttömyysetuuden saajille. Kulukorvausta haetaan samalla kertaa työttömyysetuuden kanssa. Koska kulukorvausoikeuden poistaminen työttömyysetuudella tuetun työnhakijan omaehtoisen opiskelun ajalta ei vaikuta oikeuteen saada työttömyysetuutta, muutos ei juurikaan vaikuta työttömyyskassojen ja Kansaneläkelaitoksen työmäärään.

Jos työttömyysetuudella tuetun työnhakijan omaehtoisen opiskelun ajalta ei makseta kulukorvausta, työ- ja elinkeinotoimistojen työmäärä vähenisi, koska toimistojen ei enää tarvitsisi selvittää opintojen pääasiallista järjestämispaikkaa ja ilmoittaa tätä työttömyysetuuden maksajalle. Lisäksi joidenkin oppilaitosten kohdalla on ollut vaikeaa selvittää opiskelun loma-aikoja. Myös loma-aikojen selvittämiseen liittyvä työ jäisi pois.

Kulukorvauksen maksaminen työkokeilun ajalta ei lisäisi työttömyyskassojen ja Kansaneläkelaitoksen työmäärää. Sen sijaan työ- ja elinkeinotoimistojen työmäärä lisääntyisi, kun niiden olisi ilmoitettava työkokeilun pääasiallisesta järjestämispaikasta työttömyysetuuden maksajalle. Lisäksi toimistojen olisi joissakin tilanteissa huolehdittava harkinnanvaraisen kulukorvauksen myöntämisestä työkokeiluun osallistuville nuorille, jotka eivät saa työttömyysetuutta eivätkä sen vuoksi hae kulukorvausta työttömyyskassalta tai Kansaneläkelaitokselta. Työ- ja

elinkeinotoimistoille aiheutuva työmäärän lisääntyminen arvioidaan kuitenkin melko vähäiseksi.

Alueellinen liikkuvuus

Työ- ja elinkeinotoimisto ratkaisee muuttokustannusten korvauksen edellytykset ja korvauksen maksaa työ- ja elinkeinotoimistojen ja elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten kehittämis- ja hallintokeskus (KEHA-keskus). Erillisen muuttokustannusten korvauksen kumoaminen vähentäisi KEHA-keskuksen työtä.

Työ- ja elinkeinotoimisto ei antaisi työvoimapoliittista lausuntoa henkilön oikeudesta liikkuvuusavustukseen työttömyyskassalle tai Kansaneläkelaitokselle. Vuonna 2015 työ- ja elinkeinotoimistot antoivat yhteensä noin 570 työvoimapoliittista lausuntoa matka-avustuksesta, joten muutos vähentäisi jonkin verran työ- ja elinkeinotoimiston työtä.

Liikkuvuusavustusta ei olisi rajattu vain työmarkkinatukeen oikeutettuihin, vaan sitä voisivat saada myös ansio- ja peruspäivärahaan oikeutetut henkilöt. Liikkuvuusavustuksen myöntäminen olisi uusi tehtävä työttömyyskassoille ja Kansaneläkelaitokselle ja siitä aiheutuisi jonkin verran lisätyötä.

Liikkuvuusavustuksen maksaminen olisi uusi tehtävä työttömyyskassoille ja peruspäivärahaan oikeutettujen henkilöiden osalta Kansaneläkelaitokselle.

Lyhytkestoinen työ yrittäjänä

Sovittelun työttömyysetuuden maksaminen enintään kaksi viikkoa kestävästä päätoimisen yritystoiminnan ja omassa työssä työllistymisen ajalta vähentäisi työ- ja elinkeinotoimistojen työttömyysturvajärjestelmän toimeenpanoon liittyviä tehtäviä. Työ- ja elinkeinotoimisto ei enää pyytäisi työnhakijalta selvitystä lyhytkestoisesta työllistymisestä yrittäjänä ja omassa työssä eikä arvioisi toiminnan pää- ja sivutoimisuutta. Myöskään asiaa koskevia työvoimapoliittisia lausuntoja ei enää annettaisi.

Päätoiminen yritystoiminta ja omassa työssä työllistymisen kerryttävät työttömyysturvain 2 a luvun 14 §:ssä säädettyä työssäolovelvoitetta. Lisäksi ne vaikuttavat koulutusta vailla olevia nuoria koskevien työttömyysturvain 2 luvun 13 ja 14 §:ssä säädettyjen rajoitusten lakkaamiseen. Jos työnhakijalle on asetettu mainittujen säännösten mukainen seuraamus, työ- ja elinkeinotoimistojen tulisi seuraamuksen lakkaamisen selvittämiseksi ratkaista työnhakijan enintään kaksi viikkoa kestävästä yritystoiminnan pää- ja sivutoimisuus nykyistä vastaavasti.

Työttömyyskassat ja Kansaneläkelaitos eivät enää antaisi lyhytkestoisen päätoimisen yritystoiminnan ja omassa työssä työllistymisen ajalta työvoimapoliittiseen lausuntoon perustuvia päätöksiä siitä, ettei työnhakijalla ole oikeutta työttömyysetuuteen. Uutena tehtävänä työttömyyskassojen ja Kansaneläkelaitoksen olisi todettava yritystoiminnan tai omassa työssä työllistymisen kesto. Arvion mukaan tästä aiheutuva työmäärän lisäys ei kuitenkaan ole merkittävä, sillä työllistymisen kesto lienee yleensä helposti todettavissa esimerkiksi toimeksiantosopimuksesta.

Työttömyysturvajärjestelmää kokonaisuutena arvioiden muutos vähentäisi työttömyysturvaoiden selvittämiseen liittyvää hallinnollista työtä ja nopeuttaisi etuuden maksamista.

4.3 Yhteiskunnalliset vaikutukset

Työkokeilu

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävä työkokeilu lisäisi työnhakijoiden ja työnantajien välistä sopimusvapautta, koska työ- ja elinkeinotoimisto ei harkitsisi työkokeilun työvoimapolitiittista tarkoituksenmukaisuutta. Muutos vähentäisi yritysten riskiä virherekrytoinneista ja alentaisi siten rekrytointikynnystä, mikä todennäköisesti lisäisi hieman työvoiman kysyntää.

Vaikka soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävä työkokeilu olisi vapaaehtoinen, saattaisi sillä olla erilaisia vaikutuksia eri työnhakijaryhmiin. Kokeilujaksot olisivat todennäköisesti yleisempiä henkilöillä, joilla ei rekrytoijan näkökulmasta olisi riittävää näyttöä osaamisestaan ja soveltuvuudestaan, kuten esimerkiksi vastavalmistuneilla ja osatyökykyisillä. Mahdollisuus näyttää osaamistaan ja soveltuvuuttaan voisi edistää edellä mainittujen henkilöryhmien työhön pääsyä.

Työntekijä ei ole kokeilun aikana työsuhteessa, jolloin hän ei saa työsuhteeseen kuuluvia etuja, eikä hänelle kerry tuolta ajalta eläkettä. Tässä suhteessa kokeilun ajan työntekijä ei ole yhdenvertaisessa asemassa työnantajan palveluksessa olevien työntekijöiden kanssa.

Muutos voi alentaa erityisesti pienten työnantajien rekrytointikynnystä ja edistää piilotyöpaikkojen täyttymistä. Tämä johtuu siitä, että pienissä yrityksissä huonon rekrytoinnin riskit ovat suuremmat, eikä pienillä yrityksillä ole välttämättä sellaista osaamista, jolla rekrytointitilanteissa voitaisiin luotettavasti arvioida työnhakijan soveltuvuutta.

Muutos ei kohdistuisi erityisesti kumpaankaan sukupuoleen tai tiettyyn toimialaan, joten sillä ei arvioida olevan vaikutusta sukupuolten väliseen tasa-arvoon.

Palkkatuki ja starttiraha

Palkkatukea ja starttirahaa koskevilla muutoksilla pyritään edistämään työllistymistä ja tätä kautta parantamaan sekä työttömien että heidän perheidensä yleistä hyvinvointia ja osallisuutta yhteiskunnassa. Rahoitusuudistuksen, tuelle asetettavan euromääräisen enimmäismäärän sekä 50 prosentin tukea saavien palkkatukijakson enimmäispituuden lyhentämisen seurauksena palkkatuetta työtä voidaan tarjota nykyistä useammalle työttömälle työnhakijalle. Volyymin kasvulla on välitön työttömyyttä alentava vaikutus, mikäli palkkatuella aloittavat eivät merkittävästi syrjäytä muita työnhakijoita. Tuen kohdentaminen erityisesti pitkäaikaistyöttömiin ja korkean pitkäaikaistyöttömyyden riskin työttömiin alentaa keskimääräistä työttömyyden kestoa. Näin palkkatuetulla työllistämällä pystytään osittain ehkäisemään työmarkkinoilta syrjäytymistä.

Pitkän aikavälin vaikutukset ovat vaikeammin ennakoitavissa. Palkkatukijaksot voivat auttaa henkilöitä työllistymään joko palkkatukea saaneen työnantajan palvelukseen tai kehittämään osaamistaan työnhaun tueksi. Suurin osa (72 prosenttia) palkkatuetusta työstä vuonna 2015 tapahtui määräaikaisessa työsuhteessa. Työttöminä työnhakijoina kolme kuukautta tukijakson päättymisen jälkeen oli noin 47 prosenttia tuella palkatuista. Palkkatuen kohdistaminen voimakkaammin pitkäaikaistyöttömiin ja henkilöihin, joilla pitkäaikaistyöttömyyden riski on suuri, vähentää palkkatukeen liittyviä vuotovaikutuksia, mutta johtaa todennäköisesti heikompiin tuloksiin henkilöiden tuen jälkeisessä työllisyydessä edellä kuvatuilla mittareilla tarkasteltuna.

Esitetyillä rahoitus- ja säännösmuutoksilla pyritään mahdollistamaan järjestelmän joustavuus työllistymisen edistämiseen käytettävissä olevien määrärahojen ollessa rajalliset. Esitetyt muutokset mahdollistavat sen, että vaikka työllisyysmäärärahat eivät riittäisi palkkatukeen, palkkatukipäätös voitaisiin tehdä, jos työnantaja on valmis palkkaamaan henkilön peruspäivärahan suuruisella palkkatuella. Peruspäiväraha on vuonna 2016 suuruudeltaan 32,68 euroa eli keskimäärin 703 euroa kuukaudessa. Mikäli tilanteessa, jossa palkkatuki voitaisiin myöntää vain peruspäivärahan suuruisena ja palkkatuella palkattavan henkilön palkkauskustannukset olisivat 30 prosentin tukiluokassa 2 343 euroa suuremmat, olisi yrityksen saaman palkkatuen suuruus prosentuaalisesti alhaisempi kuin 30 prosenttia. Vastaavat palkkauskustannukset 40 prosentin tukiluokassa olisivat 1 758 euroa ja 50 prosentin tukiluokassa 1 406 euroa. Näiden palkkauskustannusten ylittävillä palkkauskustannuksilla palkkaamisen houkuttelevuus voi alentua, kun työllisyysmäärärahat ovat loppuneet. Tällaisissa tilanteissa yritykset voivat lykätä työllistämisen aloitusta vuoden vaihteen yli täysimääräisen tuen saamiseksi. Sen sijaan alhaisemmilla palkkauskustannuksilla aloitettavaan palkkatuettuun työhön voitaisiin myöntää tukea määrärahatilanteesta riippumatta samansuuruisena, mikä kasvattaa aloitusten määrää nykytilaan nähden.

Esityksen mukaan vuorotteluvapaan sijaiseksi ei voitaisi palkata palkkatuella työllistettyä henkilöä. Muutos ei lisäisi palkkatuella työllistettyjen määrää, vaan ohjaisi palkkatuetun työn tekemisen muihin työpaikkoihin kuin vuorotteluvapaan sijaisuuksiin. Palkkatuen myöntämisen ja vuorotteluvapaan sijaisuuden edellytyksenä on se, että henkilö on työtön työnhakija. Koska vuorotteluvapaan sijaisuuksien määrän ei uskota vähenevän muutoksen vuoksi, olisi työ- ja elinkeinotoimistoilla mahdollista tarjota yhteensä enemmän palkkatuki- ja vuorotteluvapaapaikkoja työttömille työnhakijoille.

Palkkatuen ja starttirahan uusi rahoitusmalli olisi nykyistä rahoitusjärjestelmää joustavampi. Työttömien työnhakijoiden työttömyys ei pitkittyisi sen vuoksi, että jäädään odottamaan muihin tarkoituksiin varattujen työllisyysmäärärahojen vapautumista, lisämäärärahaa tai seuraavan vuoden määrärahoja. Joustavampi rahoitusmalli varmistaisi osaltaan sen, että työttömillä työnhakijoilla olisi yhdenvertaisempi mahdollisuus päästä oikea-aikaisesti yksilöllisen palvelutarpeensa mukaiseen palveluun.

Ehdotettu muutos, joka mahdollistaa palkkatuen jatkamisen liikkeenluovutuksen yhteydessä alentaa liikkeenluovutuksen saajan riskejä liikkeenluovutustilanteisiin liittyen. Aiemmin palkkatuen maksaminen on lopetettu työntekijän siirtyessä liikkeenluovutuksen yhteydessä vanhana työntekijänä uudella y-tunnuksella toimivaan yritykseen. Koska palkkatuen myöntämisen edellytyksenä on osaamisen puute, ei työntekijän tuottavuuden voida olettaa olevan muiden työntekijöiden tasolla. Palkkatukea on voitu myöntää myös oppisopimukseen, jolloin kyseessä on pitkäkestoinen ja yrityksen muita resursseja sitova työsuhde. Vaikutukset ovat merkittävämpiä erityisesti pienille työnantajille. Vuonna 2015 yksityisellä sektorilla aloittaneista palkkatuella työllistyneistä yli 40 prosenttia työskenteli alle 10 hengen organisaatiossa ja oppisopimussuhteessa aloittaneista vastaava osuus oli yli 50 prosenttia.

Tukea myönnettäessä yritystoiminnan kannattavuuden arvioimisen edellytykset parantuvat, kun toimintaa on jo harjoitettu ennen starttirahan myöntämistä. Tällöin starttiraha kohdistuu paremmin yrityksiin, jotka todennäköisemmin pysyvät kannattavina pitkään ja voivat työllistää uusia työntekijöitä. Riskinä on, että starttirahaa myönnetään myös sellaisille henkilöille, jotka olisivat joka tapauksessa laajentaneet toimintansa päätoimiseksi. Starttirahan enimmäiskeston lyhentämisellä ei arvioida olevan merkittäviä vaikutuksia yrittäjäksi ryhtyvien asemaan, koska noin 97–98 prosenttia starttirahakausista on ollut alle 12 kuukauden mittaisia.

Vuonna 2015 työttömistä työnhakijoista noin 52 prosenttia oli miehiä ja 48 prosenttia naisia. Sekä myönnettyjen palkkatukien että starttirahapäätösten sukupuolijakauma noudatti työttömien sukupuolijakaumaa. Starttiraha ja palkkatuki ovat harkinnanvaraisia etuuksia, joiden myöntämiseen vaikuttavat useat seikat, jotka eivät ole sidoksissa starttirahan hakijan tai palkkatuella palkattavan henkilön sukupuoleen. Tästä syystä muutoksella tuskin on vaikutusta starttirahaa saavien tai palkkatuella työllistyvien sukupuolijakaumaan.

Kulukorvaus

Kulukorvausoikeuden poistaminen työttömyysetuudella tuetun omaehtoisen opiskelun ajalta lähentäisi työttömien ja opintotuella opiskelevien etuuksia toisiinsa. Tämä parantaisi opiskelijoiden keskinäistä yhdenvertaisuutta. Kulukorvauksen maksaminen työkokeilun ajalta kaikille alle 25-vuotiaille ammatillista koulutusta vailla oleville nuorille riippumatta työttömyyden kestosta taas parantaisi työttömien keskinäistä yhdenvertaisuutta.

Kulukorvausoikeuden poistaminen työttömyysetuudella tuetun opiskelun ajalta kohdistuisi tosiasiallisesti enemmän naisiin kuin miehiin. Tämä johtuu siitä, että työttömyysetuudella tuetuna opiskelevista enemmistö on naisia. Kuten edellä on todettu, kulukorvausoikeuden poistamisen ei kuitenkaan arvioida merkittävästi vähentävän halukkuutta opiskella. Tästä syystä muutoksella tuskin on vaikutusta työttömyysetuudella tuetusti opiskelevien sukupuolijakaumaan.

Työkokeiluun osallistuvista 20 – 24-vuotiaista nuorista sekä naisia että miehiä oli vuonna 2015 lähes yhtä paljon. Nuoremmissa ikäluokissa naisia sen sijaan osallistui työkokeiluun selvästi miehiä enemmän. Kulukorvauksen maksaminen kaikille työkokeiluun osallistuville samoilla edellytyksillä tuskin vaikuttaa työkokeiluun osallistuvien sukupuolijakaumaan merkittävästi.

Alueellinen liikkuvuus

Liikkuvuusavustus ohjaisi työttömiä työhön, erityisesti kauempana asuinpaikasta sijaitsevaan työhön, korvaamalla työn vastaanottamisesta aiheutuvia kustannuksia. Jos avoimia työpaikkoja ei ole tarjolla, muutoksen ohjaava vaikutus on kuitenkin vähäinen. Merkitys voi kasvaa, jos työvoiman tarve kasvaa.

Lyhytkestoinen työ yrittäjänä

Työn tekemisen muodot ovat viime vuosina olleet muutoksessa. Työtä ei enää välttämättä tehdä työ- tai virkasuhteessa, vaan aiempaa useammin myös esimerkiksi toimeksiantosuhteen pohjalta. Tyypillinen esimerkki toimeksiantosuhteesta tehdystä työstä on laskutus- ja markkinointipalveluja tarjoavien osuuskuntien kautta tehtävä työ. Näitä palveluja työn suorittajana käyttävä henkilö on muodollisesti yleensä yksityinen elinkeinonharjoittaja ja työn vaikutusta hänen oikeuteensa saada työttömyysetuutta arvioidaan työttömyysturvalain yrittäjiä koskevien säännösten mukaan.

Sovitellun työttömyysetuuden maksaminen enintään kaksi viikkoa kestävästä päätoimisen yritystoiminnan ajalta vähentäisi merkittävästi ns. keikkatyötä tekevien yrittäjien ja työsuhteisten työntekijöiden työttömyysturvaoikeuden eroja. Yritystoiminnan luonteesta johtuen eroja kuitenkin jäisi edelleen. Työn teettäjä ei esimerkiksi seuraa toimeksiantosuhteesta työtä tekevän työn suorittajan työaika, eikä yrittäjälle maksettavaan soviteltuun työttömyysetuuteen sen vuoksi sovelleta työttömyysturvalain 4 luvun 3 §:ssä säädettyjä enimmäistyöaikaan liittyviä

rajoituksia. Toisaalta vähäinen yritystoiminta ei kerrytä työttömyyspäivärahan edellytyksenä olevaa työssäoloa.

Esitetty muutos parantaisi lyhyissä toimeksiantosuhteissa työtä tekevien yrittäjien mahdollisuuksia tulla valituksi vuorotteluvapaan sijaiseksi, kun lyhyt työllistyminen päätoimisesti yrittäjänä tai omassa työssä luettaisiin mukaan sijaiselta edellytettävään työttömyyden keston. Näin yrittäjät olisivat yhdenvertaisemmassa asemassa lyhytkestoisissa työsuhteissa työtä tekevien työnhakijoiden kanssa.

Työ- ja elinkeinotoimistot katsoivat vuonna 2015 arviolta noin 900 henkilön kohdalla, että enintään kaksi viikkoa kestävä työllistyminen yrittäjänä tai omassa työssä oli päätoimista ja esteenä työttömyysetuuden saamiselle. Heistä noin 58 prosenttia oli miehiä ja 42 prosenttia naisia. Muutos ei kohdistuisi erityisesti kumpaankaan sukupuoleen tai tiettyyn toimialaan, joten sillä ei arvioida olevan vaikutusta sukupuolten väliseen tasa-arvoon.

5 Asian valmistelu

Eduskunta antoi julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettuun hallituksen esitykseen vastatessaan seuraavan lausuman (HE 133/2012 vp - EV 163/2012 vp): ”Eduskunta edellyttää, että hallitus pikaisesti selvittää, miten alle 25-vuotiaiden ammatillista koulutusta vailla olevien nuorten jääminen työkokeilun aikaisten kulukorvausten ulkopuolelle vaikuttaa heidän tosiasiallisiin mahdollisuuksiinsa osallistua työkokeiluun ja vaarantaako säännös nuorten yhteiskuntatakuun toteutumisen erityisesti alueilla, joilla matkakustannukset ovat merkittäviä. Samalla eduskunta edellyttää, että hallitus arvioi, onko kulukorvausten ikäsidonaisuus perusteltua kansalaisten yhdenvertaisuusperiaatteen kannalta.”

Esitys on valmisteltu työ- ja elinkeinoministeriössä. Valmistelun yhteydessä on kuultu sosiaali- ja terveysministeriötä, valtiovarainministeriötä ja keskeisiä työelämän järjestöjä.

Esitysluonnoksesta on pyydetty lausuntoa xxxxxxxx. Lausunnoista...

6 Riippuvuus muista esityksistä

Esitys liittyy valtion vuoden 2017 talousarvioesitykseen ja tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Hallitus on antanut eduskunnalle sosiaali- ja terveysministeriön valmisteleman hallituksen esityksen (HE xx/2016 vp), jossa esitetään työttömyysturvalain 1 luvun 5 §:n 1 momentin 15 kohdan väliaikaista muuttamista. Muutos olisi voimassa 31 päivään joulukuuta 2020 asti. Samaa säännöstä esitetään muutettavaksi myös tässä esityksessä. Tässä esityksessä työttömyysturvalain 1 luvun 5 §:n 15 kohtaan esitetty muutos tulisi eduskuntakäsittelyn aikana ottaa huomioon sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä annetussa hallituksen esityksessä ehdotetussa säännöksessä.

Tässä esityksessä esitetään työttömyysturvalain 2 a lukuun uutta 12 b §:ää. Säännöksen pykälänumeroinnissa on otettu huomioon muutokset, joita työttömyysturvalain 2 a lukuun on esitetty hallituksen esityksessä eduskunnalle laeiksi työttömyysturvalain ja eräiden muiden lakien muuttamisesta (HE xx/2016 vp).

Hallitus on antanut eduskunnalle työ- ja elinkeinoministeriön valmisteleman hallituksen esityksen eduskunnalle laeiksi työsopimuslain, merityösopimuslain sekä julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain muuttamisesta (HE 105/2016 vp). Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi samaa julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 7 luvun 3 §:n 2 momenttia. Tässä esityksessä ehdotetaan muutettavaksi 7 luvun 3 §:n 3 momenttia siten, että kohta 4 esitetään kumottavaksi.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1 Lakiehdotusten perustelut

1.1 Julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annettu laki

1 luku Yleiset säännökset

3 §. Määritelmät. Pykälän 1 momentin 3 kohdan mukaan työttömänä pidettäisiin henkilöä, joka työllistyy päätoimisesti yritystoiminnassa tai omassa työssään yhdenjaksoisesti enintään kahden viikon ajan. Muutos tehtäisiin, koska työttömyysturvalain 2 luvun 5 §:ään ehdotetun muutoksen toteutuessa työ- ja elinkeinotoimisto ei enää seuraisi esimerkiksi toimeksiantosuhteessa tehtyjä lyhytkestoisia työjaksoja.

Muutoksella olisi vaikutusta erityisesti 4 luvussa säädetyn työkokeilu enimmäiskeston uudelleen alkamiseen ja 7 luvussa säädettyyn palkkatukeen. Palkkatuella palkattavan työnhakijan työttömyyden kesto vaikuttaa palkkatuen määrään, tukijakson enimmäiskeston ja 7 luvun 12 §:ssä säädetyn ns. jäähysäännön täyttymiseen.

3 a §. Valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen soveltaminen. Pykälä olisi uusi. EU:n valtiontukisäännösten mukaan elinkeinotoimintaa harjoittavalle tuen hakijalle tuki myönnetään joko valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena tai de minimis -tukena. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin siitä, että kaikkiin julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa tarkoitettuihin tukiin, jotka täyttävät Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 artiklan 1 kohdan valtiontuen edellytykset ja jotka tämän lain mukaan myönnetään valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena, sovellettaisiin ryhmäpoikkeusasetuksen I luvussa säädettyjä yleisiä edellytyksiä ja sen lisäksi kyseessä olevalle tukimuodolle asetettuja erityisiä edellytyksiä.

Tässä laissa säädettyjä tukia, jotka voivat tulla myönnettäväksi valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena, ovat palkkatuki, työvoimakoulutuksen yhteishankinta ja työolosuhteiden järjestelytuki. Edellä mainittuihin tukiin sovelletaan seuraavia ryhmäpoikkeusasetuksessa tuelle asetettuja erityisiä edellytyksiä: 31 artikla koulutustuki, 32 artikla palkkatukien muodossa myönnettävä tuki epäedullisessa asemassa olevien työntekijöiden työhönottoon, 33 artikla palkkatukien muodossa myönnettävä tuki alentuneesti työkykyisten työntekijöiden työllistämiseen ja 34 artikla alentuneesti työkykyisten työntekijöiden työllistymisestä aiheutuvien lisäkustannusten korvaamiseen myönnettävä tuki.

Ehdotetun pykälän 2 momentti vastaisi osin voimassa olevan julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 7 luvun 3 §:n 3 momentin 4 kohtaa, jossa on säädetty palkkatuen myöntämisen esteistä. Tässä esityksessä 3 §:n 3 momentin 4 kohta esitetään kumottavaksi. Kyseisen lainkohdan mukaan palkkatukea ei myönnetä, jos elinkeinotoimintaa harjoittava työnantaja on valtiontukien yleisessä ryhmäpoikkeusasetuksessa tarkoitettu vaikeuksissa oleva yritys tai työnantajaa koskee Euroopan komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys. Ehdotetun 2 momentin mukaan edellä mainitut edellytykset laajenisivat koskemaan palkkatuen lisäksi kaikkia niitä tukia, joita voidaan julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain mukaan myöntää elinkeinotoimintaa harjoittavalle tuen hakijalle valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena. Käytännössä esitys merkitsisi sitä, ettei palkkatuen lisäksi myöskään työolosuhteiden järjestelytukea voitaisi myöntää eikä työvoimakoulutuksen yhteishankintaa järjestää, jos tuen hakija olisi vaikeuksissa oleva yritys tai sitä koskisi maksamaton perintämääräys.

Ehdotetun pykälän 2 momentin 1 kohdassa säädettäisiin siitä, että julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain mukaista tukea, joka myönnetään valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena, ei myönnettäisi eikä maksettaisi, jos elinkeinotoimintaa harjoittava tuen hakija on EU:n säännöksissä tarkoitettulla tavalla vaikeuksissa oleva yritys. Valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 1 artiklan 4 kohdan c alakohdan mukaan valtiontukea ei saa myöntää sellaiselle yritykselle, joka on vaikeuksissa oleva yritys. Vaikeuksissa olevan yrityksen määritelmästä säädetään asetuksen 2 artiklan 18 kohdassa. 'Vaikeuksissa olevalla yrityksellä' tarkoitetaan yritystä, jonka tapauksessa vähintään yksi seuraavista olosuhteista on olemassa:

a) On kyse yhtiöstä, jonka osakkaiden vastuu on rajattu (ja joka ei ole alle kolme vuotta olemassa ollut pk-yritys, tai kun on kyse kelpoisuudesta riskirahoitustukeen, pk-yritys, jonka toteuttamasta ensimyyntistä markkinoilla on alle seitsemän vuotta ja joka on oikeutettu riskirahoitukseen valitun rahoituksen välittäjän due diligence -prosessin jälkeen), ja joka on menettänyt yli puolet merkitystä osakepääomastaan kertyneiden tappioiden vuoksi. Näin on silloin, kun kertyneiden tappioiden vähentäminen rahastoista (ja kaikista muista yhtiön omiin varoihin tavallisesti luettavista eristä) johtaa negatiiviseen tulokseen, joka on suurempi kuin puolet merkitystä osakepääomasta. Tässä säännöksessä 'yhtiöllä, jonka osakkaiden vastuu on rajattu', tarkoitetaan erityisesti direktiivin 2013/34/EU (1) liitteessä I mainittuja yritysmuotoja ja 'osakepääoma' sisältää tarvittaessa emissiovoitot.

b) On kyse yhtiöstä, jossa ainakaan joidenkin osakkaiden vastuuta yhtiön velasta ei ole rajattu (ja joka ei ole alle kolme vuotta olemassa ollut pk-yritys, tai kun on kyse kelpoisuudesta riskirahoitustukeen, pk-yritys, jonka toteuttamasta ensimyyntistä markkinoilla on alle seitsemän vuotta ja joka on oikeutettu riskirahoitukseen valitun rahoituksen välittäjän due diligence -prosessin jälkeen), ja joka on menettänyt yli puolet tilinpäätöksen mukaisista omista varoistaan kertyneiden tappioiden vuoksi. Tässä säännöksessä 'yhtiöllä, jossa ainakaan joidenkin osakkaiden vastuuta yhtiön velasta ei ole rajattu', tarkoitetaan erityisesti direktiivin 2013/34/EU liitteessä II mainittuja yritysmuotoja.

c) Yritys on asetettu yleistäytäntöönpanomenettelyyn maksukyvyttömyyden vuoksi tai täyttää kansallisessa lainsäädännössä vahvistetut edellytykset yleistäytäntöönpanomenettelyyn asettamiselle velkojien pyynnöstä.

d) Yritys on saanut pelastamistukea eikä ole vielä maksanut lainaa takaisin tai lopettanut takausta, tai on saanut rakenneuudistustukea ja on vielä rakenneuudistussuunnitelman kohteena.

e) On kyse yrityksestä, joka ei ole pk-yritys, ja kahden viime vuoden ajan:

1) yrityksen velkaantumisaste on ollut yli 7,5 ja

2) yrityksen käyttökatteen (EBITDA) suhde nettorahoituskuluihin on ollut alle 1,0.

Ehdotetun pykälän 2 momentin 2 kohdassa säädettäisiin siitä, että julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain mukaista tukea, joka myönnetään valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena, ei myönnettäisi eikä maksettaisi, jos elinkeinotoimintaa harjoittavaa tuen hakijaa koskee Euroopan komission perintämääräys sääntöjen vastaisen valtiontuen takaisinperinnästä. Valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 1 artiklan 4 kohdan a alakohdan mukaan valtiontukea koskevassa hyväksyttävässä tukiohjelmassa tulee nimenomaisesti sulkea pois yksittäisen tuen maksaminen sellaiselle yritykselle, jolle on annettu komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys ja jossa tuki on julistettu sääntöjenvastaiseksi ja sisämarkkinoille soveltumattomaksi.

4 luku Tieto- ja neuvontapalvelut, asiantuntija-arvioinnit, ammatinvalinta- ja uraohjaus sekä valmennus ja kokeilu

5 §. Kokeilu. Pykälän 1 momenttiin lisättäisiin väliaikaisesti uusi 3 kohta. Työ- ja elinkeinotoimisto voisi ohjata henkilöasiakkaan työkokeiluun työpaikalle soveltuvuuden arvioimiseksi. Kokeiluun ohjaaminen edellyttäisi, että henkilöasiakas pyytää sitä yhdessä työkokeilun järjestäjänä toimivan työnantajan kanssa. Työkokeilun järjestäjänä toimivalla työnantajalla tulisi olla tosiasiallisesti tarjolla työtä, johon työkokeiluun osallistuva voitaisiin palkata, mikäli hän olisi työnantajan arvion mukaan sopiva kyseessä olevaan työhön ja työyhteisöön. Uusi 3 kohta olisi voimassa vuoden 2018 loppuun.

10 §. Valmennuksen ja kokeilun keskeyttäminen. Työ- ja elinkeinotoimisto voisi keskeyttää valmennuksen ja koulutuskokeilun poissaolojen lisäksi myös muusta painavasta syystä. Painavana syynä pidettäisiin esimerkiksi valmennukseen tai koulutuskokeiluun osallistuvan väkivaltaista tai uhkaavaa käytöstä. Säännös asiasta lisättäisiin 1 momenttiin.

Pykälän 2 momentista poistettaisiin mainita henkilöasiakkaan kuulemisesta ja päätöksen tiedoksi antamisesta tarpeettomana. Kuulemisessa ja tiedoksi antamisessa noudatettaisiin hallintolain (434/2004) säännöksiä.

Pykälän 3 momentti vastaisi nykyistä.

12 §. Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävää työkokeilua koskevat poikkeukset. Pykälä olisi uusi. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin 5 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitetun työkokeilun enimmäiskestosta. Työkokeilun kesto laskettaisiin 6 §:n 1 momentissa tarkoitettuun 12 kuukauden enimmäiskestoon. Eri tarkoituksessa järjestetyt työkokeilut otettaisiin huomioon enimmäiskestoa laskettaessa. Jos henkilöasiakas olisi esimerkiksi ollut aiemmin työkokeilussa neljä kuukautta uravaihtoehtojen selvittämiseksi, eikä hän olisi ollut työkokeilun jälkeen yhdenjaksoisesti työttömänä vähintään 12 kuukautta, olisi työkokeiluun käytettävissä vielä yhteensä kahdeksan kuukautta.

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävästä työkokeilusta tehtäisiin sopimus siten kuin 9 §:ssä säädetään. Koska soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävä työkokeilu perustuisi vapaaehtoisuuteen, siihen ei sovellettaisi 9 §:n 1 momentin 3 kohdassa säädettyä työkokeilun päivittäistä vähimmäiskestoa. Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävän työkokeilun päivittäinen vähimmäiskesto voisi siten olla alle neljä tuntia, jos työkokeilun järjestäjä ja työkokeiluun osallistuva katsovat sen tarkoituksenmukaiseksi. Päivittäinen enimmäiskesto olisi enintään kahdeksan tuntia ja viikoittainen kesto enintään viisi päivää.

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävään työkokeilun aikana ei seurattaisi poissaoloja eikä työkokeilun järjestäjällä olisi velvollisuutta ilmoittaa poissaoloista työttömyysetuuden maksajalle. Työ- ja elinkeinotoimisto ei keskeyttäisi soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävää työkokeilua poissaolojen takia. Ehdotetussa 3 momentissa säädettäisiin siitä, että työ- ja elinkeinotoimisto ja työkokeilun järjestäjä voisivat purkaa työkokeilusopimuksen ilmoittamalla siitä kirjallisesti muille osapuolille. Työkokeilun järjestäjä voisi purkaa sopimuksen myös poissaolojen takia. Työ- ja elinkeinotoimisto voisi purkaa sopimuksen tilanteissa, joissa sopimuksen hyväksymisen jälkeen kävisi ilmi, ettei kokeilua olisi voitu järjestää.

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävään työkokeiluun sovellettaisiin edellä mainittuja poikkeuksia lukuun ottamatta 4 luvun työkokeilua koskevia säännöksiä. Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävässä työkokeilussa sovellettaisiin 7 §:ää työkokeilun rajoituksista, 8 §:ää työkokeilussa olevan oikeusasemasta, työturvallisuudesta ja tietosuojasta sekä 11 §:ää vakuu-

tusturvasta. Työ- ja elinkeinotoimisto ei hyväksyisi työkokeilusopimusta esimerkiksi silloin, kun työnantaja ei ole täyttänyt työsopimuslain mukaista velvollisuuttaan tarjota työtä irtisanotuille, lomautetuille tai osa-aikatyötä tekeville työntekijöilleen.

Työ- ja elinkeinotoimisto ei hyväksyisi työkokeilusopimusta, jos työkokeilusta aiheutuisi kokeilun järjestäjälle sellaista etua, joka vääristäisi yritysten tai yksityisten elinkeinonharjoittajien välistä kilpailua. Työ- ja elinkeinotoimisto arvioisi kilpailun vääristymistä samoin kuin muussa tarkoituksessa järjestetyn työkokeilun kohdalla. Työ- ja elinkeinotoimiston tulisi soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävän työkokeilun kohdalla kiinnittää huomiota erityisesti siihen, ettei työnantaja ”ketjuta” työkokeilijoita palkkaamatta ketään työsuhteeseen kokeilun jälkeen.

Pykälä olisi voimassa väliaikaisesti vuoden 2018 loppuun.

5 luku Työvoimakoulutus

7 § Koulutuksen yhteishankinta. Pykälään lisättäisiin uusi 3 momentti. Valtion rahoittama osuus koulutuksen yhteishankinnasta katsottaisiin elinkeinotoimintaa harjoittavan työnantajan saamaksi valtiontueksi, jos koulutus hankitaan rahoitukseen osallistuvan työnantajan tehtävissä työskenteleville henkilöille ja koulutuksen tarkoituksena on, että koulutuksen suorittaneet voisivat jatkaa työnantajan tehtävissä koulutuksen jälkeen. Edellä mainitulla koulutuksella tarkoitetaan niin sanottua TäsmäKoulutusta. Valtion rahoittamaan osuuteen sovellettaisiin EU:n valtiontukien yleistä ryhmäpoikkeusasetusta. Säännös vastaisi voimassa olevaa käytäntöä.

Pykälän 1 ja 2 momentti vastaisivat nykyistä.

6 luku Työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu

2 §. Yleiset edellytykset ja etuudet. Työ- ja elinkeinotoimiston mahdollisuutta harkita opiskelun tukemisen tarkoituksenmukaisuutta laajennettaisiin muuttamalla pykälän 1 momentin 1 kohtaa. Opiskelun tukeminen edellyttäisi, että opiskelun tukeminen on työvoimapoliittisesti tarkoituksenmukaista.

Tarkoituksenmukaisuusharkinnassa otettaisiin nykyistä vastaavasti huomioon työnhakijan yksilöllinen tilanne. Opiskelun tukemisen tulisi edelleen olla työvoimapoliittisesti tarkoituksenmukaisin keino parantaa työnhakijan ammattitaitoa ja mahdollisuuksia saada työtä tai säilyttää työpaikkansa.

Edellä mainittujen seikkojen lisäksi tarkoituksenmukaisuusharkinnassa otettaisiin huomioon työnhakijan mahdollisuus saada opintotukea. Opiskelua ei lähtökohtaisesti tuettaisi työttömyysetuudella esimerkiksi tilanteessa, jossa henkilön opintotukioikeus on päätynyt opintotukeen oikeuttavan ajan päättymisen takia. Opiskelun tukeminen työttömyysetuudella olisi opintotukioikeuden päättyttyä perusteltua lähinnä tilanteissa, joissa opintoja on jäljellä hyvin vähän ja vaarana olisi, ettei henkilö taloudellisista syistä voi suorittaa opintoja loppuun.

3 §. Opintoja koskevat edellytykset. Jos työnhakija on aloittanut opinnot työnantajan maksaman työttömyysturvalain 3 luvun 6 §:n 1 momentissa tarkoitetun taloudellisen etuuden jaksotuksen aikana, opiskelun tukeminen työttömyysetuudella ei edellyttäisi, että opinnot ovat olleet keskeytyneenä vähintään vuoden. Asiasta säädettäisiin pykälän 2 momentissa. Muulta osin 2 momentti vastaisi sisällöltään nykyistä 3 momenttia.

Pykälässä ei enää säädettäisi nykyisin 2 momentissa säädetyistä alempaan tai ylempään yliopistossa suoritettavaan tutkintoon liittyvistä vaatimuksista. Koska tarkoituksena on tukea työttömyysetuudella lyhyehköjä, nopeasti työmarkkinavalmiuksia parantavia opintoja, pitkäkestoisia yliopistossa suoritettavaan tutkintoon johtavia opintoja ei lähtökohtaisesti tuettaisi. Tämä otettaisiin huomioon työ- ja elinkeinotoimiston 2 §:n perusteella tekemässä tarkoituksenmukaisuusharkinnassa.

Nykyinen 4 momentti siirrettäisiin sisällöllisesti muuttamattomana uudeksi 3 momentiksi.

4 §. Sopiminen opiskelusta työllistymissuunnitelmassa. Pykälän 2 momenttiin lisättäisiin maininta, että opiskelun tukemisesta voidaan sopia suunnitelmassa opintojen alkamisen jälkeen, jos opinnot on aloitettu työttömyysturvalain 3 luvun 6 §:n 1 momentissa tarkoitetun taloudellisen etuuden jaksotuksen aikana. Muutos liittyy 3 §:ään ehdotettuun muutokseen.

5 §. Tukiaika. Työnhakija voisi pyytää työ- ja elinkeinotoimistoa keskeyttämään opiskelun tukemisen vain, jos keskeyttämiselle on pätevä syy. Työnhakijan esittämän syyn pätevyyden harkitsisi työ- ja elinkeinotoimisto. Asiasta ei annettaisi päätöstä. Jos työnhakija ei ehdi suorittaa opintojaan loppuun 1 momentin mukaisessa enimmäisajassa tai työ- ja elinkeinotoimiston määräämässä tätä lyhyemmässä ajassa, hän voi saattaa tukemisen päättymisen työttömyysturvan muutoksenhakulautakunnan ja vakuutusosikeuden tutkittavaksi valittamalla työttömyysetuuden maksajan antamasta päätöksestä. Työnhakijalla on oikeussuojan tarvetta vasta sitten, jos hän ei ehdi suorittaa opintoja loppuun opiskelun tukemisen alkaessa määritellyssä tukiajassa.

Pätevänä syynä pidettäisiin esimerkiksi työhön menemistä, sairautta, perhevapaata ja muita vastaavia tilanteita. Ylipäätään kyse olisi pitkäkestävistä, esimerkiksi useita kuukausia tai vähintään useita viikkoja kestävästä tilanteista. Henkilö voisi opiskella keskeytyksen aikana halua massaan laajuudessa, mutta työttömyysetuuteen hänellä ei olisi oikeutta. Tarkoituksena on, että henkilö turvaa toimeentulonsa keskeytyksen aikana esimerkiksi työstä saamallaan palkalla tai muusta sosiaaliturvajärjestelmästä saatavalla etuudella.

7 luku Palkkatuki

2 §. Palkkatuen myöntämisen yleiset edellytykset. Palkkatuen myöntäminen edellyttäisi lähtökohtaisesti, että henkilön työttömyyden arvioidaan johtuvan ammatillisen osaamisen puutteesta. Lisäksi palkkatuetun työn tulisi työ- ja elinkeinotoimiston arvion mukaan parantaa henkilön ammatillista osaamista ja hänen mahdollisuuksiaan työllistyä avoimille työmarkkinoille. Arviota henkilön tuottavuuden alentumisesta tarjolla olevassa työtehtävässä ei enää edellytetäisi.

Jos henkilö on ollut työttömänä välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä yhdenjaksoisesti alle 12 kuukautta, palkkatuen myöntäminen edellyttäisi edellä mainitun lisäksi, että henkilön työttömyyden ilman palkkatuen myöntämistä pitkittyisi ja kestäisi todennäköisesti yli 12 kuu-

kautta. Työ- ja elinkeinotoimisto käyttäisi työttömyyden pitkittymisen arvioinnissa apuna asiakastietojärjestelmän profilointityökalua ja muuta asiakkaasta käytettävissä olevaa tietoa.

Edellä mainittuja pykälän 1 momentin 1 kohdassa ja 2 momentissa säädettyjä edellytyksiä ei sovellettaisi, jos palkkatuella palkattavan henkilön tuottavuus on olennaisesti ja pysyväisluonteisesti alentunut vamman tai pitkäaikaissairaudesta johdosta tai tuella palkattava henkilö on täyttänyt 60 vuotta ja ollut työttömänä vähintään vuoden. Näistä poikkeuksista säädetäisiin 1 momentin 2 ja 3 kohdassa ja ne vastaisivat sisällöllisesti nykyistä 1 momenttia.

Pykälän 3 momentti vastaisi voimassa olevaa 2 momenttia.

3 §. Työnantajaan liittyvät palkkatuen edellytykset. Pykälän 3 momentin 4 kohta kumottaisiin. Asiasta säädetäisiin uudessa 1 luvun 3 a §:ssä.

4 §. Työsuhteeseen liittyvät palkkatuen edellytykset. Pykälään lisättäisiin uusi 4 ja 5 momentti. Palkkatuki voitaisiin myöntää alkaneen työsuhteen estämättä, jos kyse on tuella palkatun siirtymisestä työsuhteeseen tarkoitetun liikkeen luovutuksen johdosta toisen työnantajan palvelukseen. Edellytyksenä olisi, että liikkeen luovutuksensaaja täyttää 3 §:ssä säädettyt työnantajan koskevat palkkatuen myöntämisedellytykset. Palkkatukea ei myönnettäisi vuorotteluvapaasijaisen palkkaamiseen.

Pykälän 1-3 momentit vastaisivat voimassa olevan pykälän 1-3 momentteja.

5 §. Tuella palkatun siirtäminen. Pykälän 1 momenttia muutettaisiin siten, että palkkatukea ei voitaisi myöntää, jos käyttäjäyritys on olennaisesti laiminlyönyt velvollisuuksiaan suorittaa veroja tai lakisääteisiä maksuja, ellei työ- ja elinkeinotoimisto tuella palkattavaan liittyvistä erityisistä syistä pidä tuen myöntämistä tarkoituksenmukaisena. Palkkatuen saajan olisi liitettävä työ- ja elinkeinotoimistolle tehtävään ilmoitukseen tuella palkatun siirrosta käyttäjäyrityksen vakuutus siitä, ettei käyttäjäyrityksellä ole maksamattomia veroja tai muita lakisääteisiä maksuja. Pykälän 2 momentti vastaisi voimassa olevaa 2 momenttia.

7 §. Palkkatuella katettavat palkkauskustannukset. Pykälän 1 momenttia täsmennettäisiin siten, että palkkauskustannuksiin luettaisiin tuella palkatusta aiheutuvat palkan sivukulut. Palkkauskustannuksiin ei luettaisi esimerkiksi työnantajan lakisääteisiä eläkemenoperusteisia maksuja.

Pykälän 2 momenttiin lisättäisiin uusi 4 kohta. Verovapaita korvauksia ei luettaisi palkkatuella katettaviin palkkauskustannuksiin. Säännöksellä selkeytettäisiin ja täsmennettäisiin, mitä palkkatuella katettaviin palkkauskustannuksiin luetaan. Verovapaita korvauksia ei ole soveltamiskäytännössä luettu palkkatuella katettaviin palkkauskustannuksiin.

8 §. Palkkatuen määrä ja enimmäiskesto. Pykälä vastaisi osin voimassa olevaa 7 luvun 8 §:ää. Pykälän 1 momentissa säädetäisiin siitä, että kiinteän tukiprosentin sijaan tuen määrä olisi enintään 30, 40 tai 50 prosenttia palkkauskustannuksista. Tuen enimmäismäärää koskevalla muutoksella 'enintään prosenttia' ei tarkoitettaisi lähtökohtaisesti muuttaa voimassa olevia säännöksiä tuen enimmäismäärästä niissä tilanteissa, joissa työllisyysmäärärahaa on käytettävissä enimmäismääräiseen tukeen. Työnantajien ja työttömien yhdenvertaisen kohtelun kannalta olisi tärkeää, että tuen määrä olisi nykyiseen tapaan kiinteä prosentiosuus tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista ja sama kaikille työnantajille tilanteissa, joissa tuen määrä perustuu tuella palkattavan työttömyyden keston tai vammaan tai sairauteen. Ehdotettu muutos mahdollistaisi enimmäistukiprosenttia alhaisemman tukiprosentin käytön tilan-

teissa, joissa työ- ja elinkeinotoimiston käytettävissä olevat työllisyysmäärärahat eivät mahdollista enimmäismääräisen tuen myöntämistä.

Ehdotetun pykälän 1 momentin 3 kohdan mukaan palkkatuen määrä olisi enintään 50 prosenttia palkkauskustannuksista enintään 12 kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön vähintään 24 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 28 kuukauden aikana. Voimassa olevan lainkohdan mukaan tuen kesto on enintään 24 kuukautta siten, että jälkimmäisen 12 kuukauden ajalta tuen määrä on 30 prosenttia palkkauskustannuksista. Tuen enimmäiskesto lyhenisi 24 kuukaudesta 12 kuukauteen.

Pykälään lisättäisiin uusi 2 momentti, jossa säädettäisiin siitä, että 1 momentissa säädetty palkkatuen määrä voisi olla enintään valtion talousarvion mukainen enimmäismäärä. Valtion talousarviossa säädettyä kuukausikohtaista enimmäismäärää ei voitaisi missään tilanteessa ylittää. Nykyinen 2 momentti siirtyisi 3 momentiksi.

9 §. Palkkatuen määrä ja enimmäiskesto eräissä tapauksissa. Pykälä vastaisi pääosin voimassa olevaa pykälää. Pykälän 1 momentin mukaan myös rekisteröidylle uskonnolliselle yhdyskunnalle voitaisiin myöntää enintään 12 kuukauden ajalta palkkatukena 100 prosenttia niistä tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista, jotka vastaavat enintään 65 prosentin työaikaa alan säännöllisestä enimmäistyöajasta, jos rekisteröity uskonnollinen yhdyskunta palkkaa vähintään 24 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 28 kuukauden aikana työttömänä olleen muihin kuin elinkeinotoiminnaksi katsottaviin tehtäviin. Tuen määrä olisi kuitenkin enintään valtion talousarvion mukainen enimmäismäärä. Pykälän 2 momenttia täsmennettäisiin siten, että momentissa viitattaisiin 11 luvun 1 §:n sijasta 11 luvun 1 §:n 3 momenttiin, jossa säädetään työllistämisvelvoitteesta.

Pykälän 4 momenttiin lisättäisiin lause, jossa säädettäisiin 60 vuotta täyttäneen ja yhtäjaksoisesti vähintään 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä työttömänä olleen palkkaamiseen myönnettävän tuen määrästä ensimmäisten 12 kuukauden jälkeiseltä ajalta. Voimassa olevan säännöksen mukaan tuen määrä on ensimmäisten 12 kuukauden jälkeiseltä ajalta 30 prosenttia palkkauskustannuksista. Ehdotetun muutoksen mukaan tuen määrä olisi kuitenkin joko 40 prosenttia tai 50 prosenttia palkkauskustannuksista, jos henkilö olisi ollut työtön ensimmäisten 12 kuukauden palkkatuetun työn jälkeen vähintään 12 kuukautta tai 24 kuukautta. Muutos tarkoittaisi sitä, että 60 vuotta täyttäneen yhtäjaksoisesti vähintään vuoden työttömänä olleen kohdalla tuen suuruus määräytyisi edellä mainitussa tilanteessa siten kuin 8 §:n 1 momentissa säädettäisiin.

8 luku Yritystoiminnan käynnistämisen- ja kehittämispalvelut

1 §. Starttiraha. Starttirahaa olisi mahdollista myöntää nykyistä vastaavasti henkilöasiakkaalle, joka aloittaa uuden päätoimisen yritystoiminnan. Lisäksi starttirahaa voitaisiin myöntää henkilöasiakkaalle, joka laajentaa aiemmin aloitetun sivutoimisen yritystoiminnan päätoimiseksi. Yritystoiminnan aloittamista ja päätoimisuutta arvioitaisiin työttömyysturvalain 2 luvun 5 §:n mukaan.

Starttirahan enimmäiskesto olisi 12 kuukautta. Starttiraha myönnettäisiin nykyistä vastaavasti jaksoissa siten, että ensimmäisen jakson pituus olisi enintään kuusi kuukautta. Ennen jatkojakson myöntämistä työ- ja elinkeinotoimiston tulisi arvioida starttirahan jatkon tarve.

Pykälän 2 momentti vastaisi nykyistä.

2 §. Starttirahan myöntämisen edellytykset. Pykälän 1 momentin 2 kohdasta poistettaisiin maininta siitä, että yritystoiminnan on oltava luonteeltaan päätoimista. Asiasta säädettäisiin 1 §:ssä. Muilta osin 1 momentti vastaisi sisällöltään voimassa olevaa. Pykälän 2 momentti vastaisi nykyistä.

3 §. Starttirahan myöntämisen ja maksamisen esteet. Koska starttirahaa voitaisiin 1 §:n mukaan mahdollista myöntää henkilöasiakkaalle, joka laajentaa sivutoimisena harjoittamansa yritystoiminnan päätoimiseksi, 1 momentin 1 ja 3 kohtaan lisättäisiin maininta yritystoiminnan päätoimisuudesta. Starttirahaa hakevan henkilöasiakkaan toimeentulon tarvetta arvioitaisiin päätoimisen yritystoiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa. Starttirahaa ei voitaisi myöntää, jos päätoiminen yritystoiminta olisi alkanut ennen kuin starttirahan myöntämisestä olisi päätetty. Tämä koskisi myös sivutoimisen yritystoiminnan laajentamista päätoimiseksi.

Nykyinen 1 momentin 4 kohta kumottaisiin. Starttirahaa voitaisiin myöntää, vaikka yrittäjäksi ryhtyvän pääasiallinen toimeksiantaja olisi hänen aiempi työnantajansa. Starttirahaa ei kuitenkaan myönnettäisi, jos toimeksiantosuhde entiseen työnantajaan olisi sellainen, että siitä saatava tulo turvaisi starttirahaa hakevan henkilöasiakkaan toimeentulon jo yritystoiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa.

Nykyinen 1 momentin 5 kohta siirrettäisiin muutettuna 4 kohdaksi. Starttirahaa hakevan henkilöasiakkaan velvoitteisiin liittyvien laiminlyöntien lisäksi otettaisiin huomioon myös kyseessä olevan yrityksen laiminlyönnit. Yrityksen laiminlyönnit huomioitaisiin esimerkiksi silloin, kun sivutoimisesti harjoitettu yritystoimintaa laajennettaisiin päätoimiseksi. Säännös estäisi starttirahan myöntämisen esimerkiksi tilanteissa, joissa on riski siitä, että starttiraha kanoituu toimeentulon turvaamisen sijasta yrityksen veroihin tai maksuihin.

Pykälään lisättäisiin uusi 2 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyisi 3 momentiksi. Uuden 2 momentin mukaan starttirahaa voitaisiin myöntää enimmäiskeston sisältävän tukikauden jatkoksi päätoimisen yritystoiminnan alkamisesta huolimatta. Säännös vastaisi vakiintunutta käytäntöä.

Pykälän 3 momentin 1-3 kohta vastaisivat nykyistä 2 momenttia. Momenttiin lisättäisiin uusi 4 kohta. Starttirahaa ei myönnettäisi, jos starttirahaa hakevan henkilöasiakkaan toimeentulo olisi turvattu jollakin muulla kuin 3 kohdassa tarkoitettulla etuudella. Tällaisia etuuksia olisivat esimerkiksi työnantajan järjestämä lisäeläke tai rikosvahinkolaisissa (1204/2005) tarkoitettu ansionmenetykskorvaus. Etuuden katsottaisiin turvaavan starttirahaa hakevan henkilöasiakkaan toimeentulon, jos se vastaisi määrältään vähintään starttirahaa.

Etuutena ei kuitenkaan otettaisi huomioon työttömyysturvalain 4 luvun 7 §:ssä tarkoitettuja etuoikeutettuja tuloja. Edellä tarkoitettuja etuoikeutettuja tuloja ovat perhe-eläkkeet, vammaisetuuksista annetun lain (570/2007) mukainen eläkettä saavan hoitotuki, työtapaturma- ja ammattitautilain (459/2015) ja maatalousyrittäjän työtapaturma- ja ammattitautilain (873/2015) mukainen haittaraha, sotilasvammalain mukainen elinkorko ja täydennyskorko, vammaisetuuksista annetun lain mukainen vammaistuki, eläkkeensaajan asumistuesta annetun lain (571/2007) ja yleisestä asumistuesta annetun lain (938/2014) mukainen asumistuki, lapsilisälain (796/1992) mukainen lapsilisä, toimeentulotuesta annetun lain (1412/1997) mukainen toimeentulotuki, sotilasavustuslain (781/1993) mukainen sotilasavustus, työtapaturma- ja ammattitautilain, maatalousyrittäjän työtapaturma- ja ammattitautilain sekä sotilasvammalain mukaiset kustannusten korvaukset ja työeläkelakien mukainen osittainen varhennettu vanhuuseläke. 4 §. Starttirahan määrä ja korvauspäivät. Starttirahan määrä olisi päivää ja henkilöä kohti työttömyysturvalain 1 luvun 6 §:n 1 momentissa tarkoitettun peruspäivärahan suuruinen ilman korotusosaa. Asiasta säädettäisiin 1 momentissa.

Nykyinen 2 momentti kumottaisiin. Starttirahaan ei olisi enää mahdollista myöntää lisäosaa. Nykyinen 3 momentti siirrettäisiin sisällöltään muuttamattomana uudeksi 2 momentiksi.

9 luku Kulukorvaus

1 §. Oikeus kulukorvaukseen. Kulukorvausta ei enää maksettaisi 6 luvussa tarkoitetun työttömyysetuudella tuetun omaehtoisen opiskelun ajalta. Tästä syystä pykälän 1 momentin 2 kohta kumottaisiin.

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävän työkokeilun ajalta ei maksettaisi kulukorvausta. Tämän vuoksi 1 momentin 6 kohtaa täydennettäisiin viittaamalla 4 luvun 5 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohtaan, joissa säädetään muussa tarkoituksessa järjestetyistä kokeiluista. Tämä muutos olisi väliaikainen ja voimassa vuoden 2018 loppuun.

4 §. Kulukorvauksen rajoitukset ja lakkauttaminen. Pykälän 1 momentista poistettaisiin maininta työttömyysetuudella tuetusta työnhakijan omaehtoisesta opiskelusta, koska sen ajalta ei enää maksettaisi kulukorvausta.

Pykälän nykyinen 2 momentti kumottaisiin. Alle 25-vuotiaalle ammatillista koulutusta vailla olevalle nuorelle voitaisiin maksaa kulukorvausta työllistymistä edistävien palveluiden ajalta samoin edellytyksin kuin muillekin työnhakijoille.

Nykyinen 3 momentti siirrettäisiin uudeksi 2 momentiksi sisällöllisesti muuttamattomana.

10 luku Palveluihin ja asiantuntija-arviointeihin liittyvät harkinnanvaraiset etuudet

1 §. Matka- ja yöpymiskustannusten korvaus. Matka- ja yöpymiskustannusten korvausta ei voitaisi myöntää työttömälle henkilöasiakkaalle, joka hakeutuu soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävään työkokeiluun. Edellä mainitun vuoksi 1 momenttia muutettaisiin väliaikaisesti siten, että matka- ja yöpymiskustannusten korvausta voitaisiin myöntää työttömälle henkilöasiakkaalle, joka hakeutuu 4 luvun 5 §:n 1 momentin 1 tai 2 kohdassa tarkoitettuun kokeiluun.

2 §. Muuttokustannusten korvaus. Pykälä kumottaisiin. Erillinen nimenomaan muuttokustannuksiin tarkoitettu tuki lopetettaisiin. Työ- ja elinkeinotoimisto voisi tukea työnhakijan alueellista liikkuvuutta myöntämällä liikkuvuusavustusta, jonka myöntämisedellytyksistä ehdotetaan säädettäväksi työttömyysturvalain 8 luvussa. Liikkuvuusavustusta voisi käyttää myös työn vuoksi muuttamisesta aiheutuviin kustannuksiin.

3 §. Työolosuhteiden järjestelytuki. Työolosuhteiden järjestelytuki myönnettäisiin elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena. Asiasta säädettäisiin 1 momentissa.

12 luku Julkisen työvoima- ja yrityspalvelun toimeenpano ja siihen liittyvä yhteistyö

6 §. Tiedonsaantioikeus. Myös elinkeino-, liikenne-, ja ympäristökeskusten sekä työ- ja elinkeinotoimistojen kehittämis- ja hallintokeskuksella olisi oikeus saada salassapitosäännösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä maksutta julkisen työvoima- ja yrityspalvelun toimeenpanossa välttämättömät tiedot säännöksessä mainituilta tahoilta. Kehittämis- ja hallintokeskuksen tehtäviin kuuluu 8 §:n mukaan työ- ja elinkeinotoimiston myöntämien tukien ja korvausten maksaminen sekä valtion virastoille tai laitoksille osoitettujen määrärahojen käytön seuranta.

Pykälän 2-4 momentti vastaisivat nykyistä.

9 §. Tukien ja korvausten rahoitus. Pykälä olisi uusi. Siinä säädettäisiin työ- ja elinkeinotoimiston myöntämän palkkatuen ja starttirahan sekä valtion virastolle ja laitokselle osoitettavan määrärahan rahoittamisesta.

Palkkatuesta ja valtion virastolle ja laitokselle osoitettavasta määrarahasta rahoitettaisiin enintään peruspäivärahaa vastaava määrä sosiaali- ja terveysministeriön pääluokan työttömyysetuusmäärärahoista. Jos peruspäivärahaa vastaava määrä olisi pienempi kuin maksettava palkkatuki tai valtion virastolle ja laitokselle osoitettu määräraha, loppuosa rahoitettaisiin työ- ja elinkeinoministeriön pääluokan työllisyysmäärärahoista. Työttömyysetuusmäärärahoista tuleva rahoitus olisi aina peruspäivärahan määrää riippumatta siitä, olisiko palkkatuella palkattava tai valtion virastoon tai laitokseen palkattava työtön työnhakija oikeutettu ansiopäivärahaan, peruspäivärahaan tai työmarkkinatukeen.

Työttömyysetuusmäärärahoista rahoitettava osuus palkkatuesta ja valtion virastolle ja laitokselle osoitettavasta määrarahasta vastaisi tukijakson kesto ja työttömyysetuuden viikoittaisten maksupäivien määrää. Esimerkiksi tilanteessa, jossa palkkatuki tulisi maksettavaksi kahdelta viikolta, STM:n pääluokan työttömyysetuusmäärärahoista rahoitettaisiin 10 päivältä maksettavaa peruspäivärahaa vastaava osuus (10 x 32,68 euroa).

Peruspäivärahan määrä tarkoittaisi pykälän 2 momentin mukaan työttömyysturvalain 6 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettua peruspäivärahan määrää ilman korotusosia.

Palkkatukea voidaan kansallisten määrärahojen lisäksi osarahoittaa Euroopan sosiaalirahastosta. Pykälän 3 momentissa säädettäisiin, että tällaisissa tapauksissa palkkatuen rahoitukseen ei sovellettaisi 1 momenttia. Tällaista palkkatukea ei rahoitettaisi osittain sosiaali- ja terveysministeriön työttömyysturvamäärärahoista ja osittain työ- ja elinkeinoministeriön työllisyysmäärärahoista, vaan rahoitus tulisi kokonaisuudessaan työ- ja elinkeinoministeriön pääluokan momentilta EU:n ja valtion rahoitusosuus EU:n rakennerahasto-, ulkorajayhteistyö- ja muihin koheesiopolitiikan ohjelmiin.

Starttirahan rahoituksesta säädettäisiin 3 momentissa. Työ- ja elinkeinotoimiston työttömälle työnhakijalle myöntämä starttiraha rahoitettaisiin sosiaali- ja terveysministeriön pääluokan työttömyysetuusmäärärahoista. Starttirahan määrä olisi esitetyn 8 luvun 4 §:n mukaan peruspäivärahan suuruinen, joten työttömien starttiraha rahoitettaisiin aina kokonaan koko starttirahakauden ajan työttömyysetuusmäärärahoista. Muulle kuin työttömälle työnhakijalle myönnettävä starttiraha rahoitettaisiin aina kokonaan koko starttirahakauden ajan työ- ja elinkeinoministeriön pääluokan työllisyysmäärärahoista.

Pykälä olisi voimassa määräajan vuoden 2018 loppuun.

13 luku Työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmä

5 §. Käyttöoikeuden myöntäminen ja salassa pidettävien henkilötietojen luovuttaminen eräissä tilanteissa. Pykälän 1 momenttia täsmennettäisiin siten, että myös elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten sekä työ- ja elinkeinotoimistojen kehittämis- ja hallintokeskuksen virkamies, jonka virka- tai työtehtävien hoitaminen sitä edellyttää, saa salassapitosäännösten estämättä hakea ja käyttää työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmään talletettuja tietoja.

Pykälän 2 ja 3 momentti vastaisivat nykyistä.

14 luku Muutoksenhaku

1 §. Oikaisuvaatimus ja valitus. Ehdotetun pykälän 1 ja 2 momentti vastaisivat voimassa olevia 1 ja 2 momenttia. Pykälän 3 momentin 2 kohtaa ehdotetaan muutettavaksi siten, että päätökseen ei saisi vaatia oikaisua eikä siitä saisi valittaa myöskään, jos palkkatuki on evätty 7 §:n 2 §:n 2 momentin perusteella. Mainitussa lainkohdassa säädettäisiin siitä, että palkkatukea voitaisiin myöntää alle 12 kuukautta työttömänä olleen palkkaamiseen, jos työ- ja elinkeinotoimisto arvioi henkilöllä olevan todennäköisen riskin työttömyyden pitkittymisestä yli 12 kuukauden ajaksi.

Pykälän 4 kohtaan lisättäisiin uusi valituskielto, joka koskisi työ- ja elinkeinotoimiston ratkaisua olla hyväksymättä työnhakijan omaehtoisen opiskelun tukemisen keskeyttämistä koskevaa ilmoitusta. Jos työnhakija ei saa suoritettua opintoja loppuun 6 luvun 5 §:ssä tarkoitetun tukiajan kuluessa, tukemisen päättymisestä annetaan työttömyysturvalain 11 luvun 4 §:n mukaisesti työvoimapolitiittinen lausunto. Työttömyysetuuden maksaja antaa työvoimapolitiittisen lausunnon perusteella päätöksen, josta voi valittaa työttömyysturvan muutoksenhakulautakuntaan työttömyysturvalain mukaisesti. Tässä yhteydessä tutkittaisiin myös se, olisiko tukiajan kuluminen tullut keskeyttää.

Pykälän 3 momenttiin lisättäisiin uusi kohta 5, jossa säädettäisiin siitä, että päätökseen ei saa vaatia oikaisua eikä siitä saa valittaa, jos päätös koskee tuen, etuuden tai korvauksen epäämistä määrärahasyistä.

Voimaantulo. Laki ehdotetaan tulemaan voimaan päivänä kuuta 20 .

Siirtymäsäännöksen perusteluja.....

Muuttokustannusten korvausta voitaisiin myöntää sellaisen työsuhteen perusteella, joka on alkanut viimeistään 31.12.2016. Koska muuttokustannusten korvaamisen edellytyksenä on, että muutto on tapahtunut viimeistään kuuden kuluessa työsuhteen alkamisesta, muuttokustannuksia voisi vielä tulla korvattavaksi kesäkuun 2017 lopussa tehdyistä muutoista. Siirtymäsäännös tarkoittaisi, että muuttokustannusten korvauksen hakemiseen, myöntämiseen, maksamiseen, takaisinperintään, muutoksenhakuun sovellettaisiin lain voimaantulella voimassa olleita säännöksiä.

Palkkatuen ja starttirahan rahoitusta koskeva 12 luvun 9 § olisi voimassa määräajan 1.1.2017–31.12.2018. Pykälää sovellettaisiin työ- ja elinkeinotoimiston viimeistään 31.12.2018 myöntämään palkkatukeen ja starttirahaan, joka maksetaan viimeistään pp.kk.201x. Palkkatuen ja starttirahan maksamisella tarkoitetaan palkkatuen tilitystä työntäjän ilmoittamalle pankkitilille ja starttirahan tilitystä starttirahan saajan pankkitilille.

1.2 Työttömyysturvalaki

1 luku Yleiset säännökset

5 §. Määritelmät. Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävään työkokeiluun ei sovellettaisi työttömyysturvalain työllistymistä edistäviä palveluja koskevia säännöksiä. Tästä syystä työllistymistä edistävän palvelun määritelmää täydennettäisiin viittaamalla julkisesta työvoima- ja

yrityspalvelusta annetun lain 4 luvun 5 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohtiin, joissa säädetään muussa tarkoituksessa järjestettävistä kokeiluista.

2 luku Etuuden saamisen yleiset työvoimapolitiittiset edellytykset

1 §. Työtön työnhakija. Pykälän 2 momenttia muutettaisiin siten, että työttömänä pidettäisiin myös päätoimisesti yritystoiminnassa tai omassa työssä työllistyvää henkilöä, jos yritystoiminta tai omassa työssä työllistyminen kestää enintään kaksi viikkoa. Nykyisin tällainen henkilö ei ole työtön. Työttömän määritelmää on muutettava, jotta se ei ole ristiriidassa 2 luvun 5 §:ään esitetyn muutoksen kanssa.

Päätoimisen yritystoiminnan ja omassa työssä työllistymisen vaikutuksesta oikeuteen saada työttömyysetuutta säädetään 2 luvun 5 §:ssä, eikä työttömän määritelmän muuttaminen sen vuoksi suoraan vaikuttaisi työnhakijan oikeuteen saada työttömyysetuutta. Työttömän määritelmän muuttaminen vaikuttaisi kuitenkin työttömyyspäivärahan ja työmarkkinatuen omavastuun kertymiseen.

5 §. Yritystoiminta ja oma työ. Työnhakijalla olisi oikeus työttömyysetuuteen muiden edellytysten täytyessä, jos hänen työllistymisensä yritystoiminnassa kestää yhdenjaksoisesti enintään kaksi viikkoa. Tästä säädetäisiin pykälän 1 momentissa. Käytännössä muutos tarkoittaa sitä, että työ- ja elinkeinotoimisto ei enää selvittäisi lyhytkestoisen yrittäjänä tehdyn työjakson vaikutusta oikeuteen saada työttömyysetuutta eikä tällaisen yritystoiminnan tai omassa työssä työllistymisen päätoimisuus estäisi työttömyysetuuden saamista.

Työttömyyskassa tai Kansaneläkelaitos toteaisi työjakson keston työnhakijan ilmoituksen tai muun saatavilla olevan selvityksen perusteella ja maksaisi hakijalle soviteltua työttömyysetuutta 4 luvussa tarkoitettulla tavalla. Koska yrittäjän työaika ei seurata, tehtyjen työtuntien määrällä ei olisi merkitystä työttömyysetuuden maksajan selvittäessä, täytyvätkö sovitellun työttömyysetuuden maksamisen edellytykset.

Yritystoiminnan alkamisajankohta määräytyisi pykälän 3 momentin perusteella ja päättymisen lähtökohtaisesti 2 luvun 8 §:n perusteella. Viimeksi mainitun säännöksen sanamuoto mahdollistaa sen, että muodollisten lopettamisedellytysten täyttymisestä huolimatta yritystoiminnan voidaan katsoa jatkuvan esimerkiksi henkilön pyrkiessä selvästi kattamaan yritystoimintaan liittyvää taloudellista riskiä työttömyysetuudella. Edellä mainitun lisäksi yritystoiminta voi päättyä myös 2 luvun 6 ja 7 §:ssä tarkoitettuun henkilön oman työskentelyn päättymiseen.

Työnhakijalla voi olla useita samanaikaisia tai peräkkäisiä toimeksiantoja. Jos toimeksiannot seuraavat toisiaan yhdenjaksoisesti ilman päivänkään katkosta, yritystoiminta ei ole päättynyt 2 luvun 8 §:ssä tarkoitettulla tavalla. Poikkeuksena ovat 2 luvun 6 §:ssä tarkoitettut palkansaajaan rinnastettavat yrittäjät, joiden kohdalla kutakin toimeksiantoa tarkastellaan erikseen.

Jos työttömyysetuuden maksaja havaitsee, että etuuden hakija työllistyy yrittäjänä tai omassa työssään yhdenjaksoisesti yli kahden viikon ajan, se pyytäisi työ- ja elinkeinotoimistolta asiaa koskevaa työvoimapolitiittista lausuntoa 11 luvun 4 §:n perusteella. Jos taas työ- ja elinkeinotoimisto havaitsee työnhakijan työllistyvän yrittäjänä tai omassa työssä yhdenjaksoisesti yli kahden viikon ajan, toimisto selvittäisi nykyistä vastaavasti, onko kyse pää- vai sivutoimisesta työllistymisestä. Työttömyysetuuden maksajaa sitova työvoimapolitiittinen lausunto annettaisiin työllistymisen alkamisesta lukien.

2 a luku Työvoimapolitiisesti moitittava menettely

12 b §. Tämän lain poikkeava soveltaminen työkokeiluun. Työnhakijalla ei olisi velvollisuutta osallistua soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävään työkokeiluun työttömyysetuuden menettämisen uhalla. Asiasta säädettäisiin 2 a luvun väliaikaisesti voimassa olevassa uudessa 12 b §:ssä.

Pykälä koskisi vain työllistymissuunnitelman ja sitä korvaavan suunnitelman toteuttamisen laiminlyöntiä sekä työkokeilusta kieltäytymistä ja työkokeilun keskeyttämistä. Jos työnhakija kieltäytyy soveltuvuuden arvioimiseksi järjestetyn työkokeilun yhteydessä tarjotusta työstä, työstä kieltäytymisen vaikutus oikeuteen saada työttömyysetuuteen ratkaistaisiin muiden 2 a luvun säännösten perusteella.

Työ- ja elinkeinotoimisto ei harkitse etukäteen, onko soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävään työkokeiluun osallistuminen tarkoituksenmukaista. Työkokeiluun osallistuvalla voidaan tarjota kokeilun aikana muuta työtä. Jos henkilö kieltäytyy työstä, työ- ja elinkeinotoimisto harkitsisi, olisiko työkokeilun jatkaminen ollut tarjotun työn hakemista ja vastaanottamista tarkoituksenmukaisempi vaihtoehto myöhemmän työllistymisen kannalta. Harkinnassa otettaisiin huomioon muun muassa työn kesto ja työaika.

5 luku Työttömyyspäivärahan saamisen edellytykset

4 §. Palkansaajan työssäoloeseen luettava työ. Pykälän 1 momentista poistettaisiin maininta työllistymistä edistävien palveluiden lukemisesta työttömyyspäivärahan edellytyksenä olevaan työssäoloeseen. Asiasta säädettäisiin uudessa 4 a §:ssä.

4 a §. Työssäoloehdon kertyminen palkkatuetussa työssä ja työllistymistä edistävässä palvelussa. Pykälä olisi uusi. Pykälässä säädettäisiin työssäoloehdon kertymisestä palkkatuetussa työssä. Pykälän 1 momentin mukaan palkkatuetussa työssä työssäoloeseen luettaisiin 75 prosenttia työssäoloehdon täyttävistä kalenteriviikoista. Jos palkkatuettu työ on järjestetty julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 11 luvun 1 §:n nojalla, työssäoloeseen luettaisiin kuitenkin kaikki työssäoloehdon täyttävät kalenteriviikot.

Ehdotetun 2 momentin mukaan työssäoloeseen luettaisiin nykyistä 4 §:n 1 momenttia vastaavasti myös sellaiset täydet kalenteriviikot, joina henkilö on ollut 60 vuotta täytettyään työ- ja elinkeinotoimiston julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 11 luvun 1 §:n 2 momentin perusteella järjestämässä työllistymistä edistävässä palvelussa.

13 §. Omavastuu-aika. Työttömyyspäivärahaa maksetaan sen jälkeen, kun henkilö on ollut työttömänä työnhakijana työ- ja elinkeinotoimistossa yhteensä viittä täyttä työpäivää vastaavan ajan enintään kahdeksan peräkkäisen kalenteriviikon aikana. Jos henkilö on osa-aikatyössä, omavastuu-aikaa kertyy päivittäisen työttömyysajan perusteella. Omavastuu-aika voi tällaisessa tilanteessa olla pitempi kuin viisi päivää. Jos työtä tehdään työsuhteessa, työnantaja seuraa työaika. Jos työ tehdään yrittäjänä, työaika ei seurata. Tästä syystä omavastuuajan kertymistä ei yrittäjien osalta voida laskea tehtyjen työtuntien perusteella.

Jos työnhakija työllistyy yrittäjänä tai omassa työssä yhdenjaksoisesti enintään kahden viikon ajan, työllistymisen pää- ja sivutoimisuutta ei esitetyn 2 luvun 5 §:n mukaan enää selvitettäisi. Yhdenjaksoisesti enintään kaksi viikkoa kestävää pää- ja sivutoimista yritystoimintaa ja omassa työssä työllistymistä on sen vuoksi käsiteltävä samalla tavalla laskettaessa omavastuuajan täyttymistä. Koska lyhytkestoinen työllistyminen tosiasiallisesti yleensä estää muun samanlaisen kokoaikatyön vastaanottamisen, omavastuu-aika ei kertyisi lainkaan yhdenjaksoisesti

enintään kaksi viikkoa kestävä yrittöiminnan tai omassa työssä työllistymisen ajalta riippumatta toiminnan vaatimasta työmäärästä.

Ostavastuuajan kertymisestä yrittöiminnan ja omassa työssä työllistymisen ajalta säädettäisiin pykälän 3 momentin uudessa 2 kohdassa. Muulta osin 3 momentti vastaisi nykyistä 3 momentin ensimmäistä virkettä. Nykyisen 3 momentin toinen ja 3 virke siirrettäisiin uudeksi 4 momentiksi ja nykyinen 4 momentti uudeksi 5 momentiksi.

6 luku Työttömyyspäivärahan määrä ja kesto

4 §. Palkansaajan ansiopäivärahan perusteena oleva palkka. Pykälän 3 momenttia muutettaisiin lisäämällä siihen säännös, joka koskee määräaikaista palkanalentamista. Kilpailukykyso-
pimuksessa on sovittu, että työttömyysturvalainsäädäntöön tehdään muutos, jotta työttömyys-
turvan taso työttömyystilanteessa määräytyy mahdollista selviytymissopimusta edeltävän ta-
son mukaan. Tarkoituksena on, että tuotannollisista tai taloudellisista syistä tehty palkanalen-
nus ei vaikuttaisi ansiopäivärahaan alentavasti, jos työntekijä myöhemmin lomautetaan tai hä-
nen työsuhteensa päättyy. Työsuhteen päättymisen syyllä ei olisi merkitystä säännöstä sovel-
lettaessa. Jotta säännöstä voitaisiin soveltaa, palkanalennuksen tulisi olla määräaikainen ja sen
tulisi perustua tuotannollisiin tai taloudellisiin syihin.

Säännöstä sovellettaisiin myös tilanteisiin, joissa palkan alentaminen perustuu työnantajan
työsopimuslain 7 luvun 3 §:n mukaisten irtisanomisperusteiden nojalla tekemään yksipuoli-
iseen päätökseen. Palkanmäärittelyä koskeva poikkeussäännös on ollut käytössä tässä muodos-
sa vuosina 2010, 2011 ja 2013.

Jos palkanalennuksesta sovitaan työpaikalla, sopimuksen tulisi perustua tuotannollisiin tai ta-
loudellisiin syihin ja sopimusta tehtäessä olisi noudatettava työpaikalla noudatettavaa neuvot-
telumenettelyä. Useissa työehtosopimuksissa on määräyksiä siitä, mistä asioista voidaan pai-
kallisesti sopia, ja sopimusmenettelyssä noudatettavasta menettelystä. Sopimuksen olisi oltava
myös kirjallinen, jolloin sen olemassaolo ja sisältö on myöhemmin helposti selvitettävissä.

Momentista ehdotetaan poistettavaksi viittaus vuorotteluvapaakokeilusta annettuun lakiin,
koska enää ei voi olla soveltamistilanteita, jossa mainitun lain mukaisella vapaalla olisi vaiku-
tusta päivärahan perusteena olevan palkan määrään.

Muutoin momentti vastaa voimassa olevaa lakia.

7 luku Työmarkkinatukea koskevat yleiset säännökset

3 §. Oikeus työmarkkinatukeen matka-avustuksena. Pykälä kumottaisiin ja työnhakijoiden
alueellista liikkuvuutta tukevasta liikkuvuusavustuksesta säädettäisiin 8 luvussa.

4 §. Työmarkkinatuen määrä. Pykälästä kumottaisiin matka-avustuksen määrää koskeva 4
momentti.

10 §. Omavastuu-aika. Pykälän 2 momenttiin lisättäisiin uusi 2 kohta, jolloin nykyiset 2 – 4
kohta siirtyvät 3 – 5 kohdaksi. Uusi 2 kohta vastaisi työttömyyspäivärahan omavastuu-aikaa
koskevaan 5 luvun 13 §:ään esitettyä muutosta.

12 §. Työmarkkinatuen kesto. Pykälästä kumottaisiin matka-avustusta koskeva 2 momentti.

8 luku Alueellisen liikkuvuuden tukeminen

Luvun otsikko muutettaisiin vastaamaan luvun sisältöä.

1 §. Oikeus liikkuvuusavustukseen. Pykälässä säädettäisiin liikkuvuusavustuksen myöntämisen edellytyksistä. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin työsuhdetta koskevista edellytyksistä. Liikkuvuusavustusta voitaisiin myöntää työttömyysetuuteen oikeutetulle henkilölle, joka ottaa vastaan vähintään kaksi kuukautta kestävästä työsuhhteesta tehtävän työn, jossa työaika on vähintään 18 tuntia viikossa.

Työttömyysturva on vastikkeellinen etuus, ja työttömyysetuutta saadakseen työnhakija on velvollinen hakemaan ja vastaanottamaan työtä. Työttömyysturvajärjestelmän kannalta ei olisi tarkoituksenmukaista myöntää liikkuvuusavustusta sellaisen työsuhteen perusteella, jonka työnhakija olisi työttömyysetuuden menettämisen uhalla velvollinen ottamaan vastaan. Tämän vuoksi 1 momentissa säädettäisiin avustuksen edellytyksenä, että henkilön päivittäisen työmatkan kesto ylittää keskimäärin kolme tuntia. Liikkuvuusavustuksen tarkoituksena on kannustaa työn vastaanottamiseen kauempaa kuin mitä työttömyysetuuden saaminen edellyttäisi.

Liikkuvuusavustus on tarkoitettu henkilölle työn vastaanottamisesta aiheutuviin kustannuksiin. Pykälässä ei kuitenkaan rajattaisi liikkuvuusavustuksen käyttötarkoitusta. Liikkuvuusavustusta voisi siten käyttää työmatkasta aiheutuviin tai muutosta aiheutuviin kustannuksiin, jos henkilö muuttaa työn perässä, taikka muihin työn vastaanottamisesta aiheutuviin kustannuksiin.

Liikkuvuusavustusta voitaisiin myöntää 1 momentissa säädetyt edellytykset täyttävän työsuhteen perusteella myös silloin, kun työnantajalle on myönnetty julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 7 luvussa tarkoitettua palkkatukea työttömän työnhakijan palkkaamiseen. Liikkuvuusavustuksen myöntämiseen ei vaikuttaisi myöskään se, onko henkilö löytänyt työpaikan itse vai esimerkiksi työ- ja elinkeinotoimiston tekemän työtarjoituksen perusteella.

Työttömyysetuuteen oikeutettu henkilö määriteltäisiin 2 momentissa. Työttömyysetuutta saavan henkilön lisäksi liikkuvuusavustus voitaisiin myöntää henkilölle, jolle ei makseta työttömyysetuutta korvauksettomasta määräajasta tai muusta 10 luvun 2 §:ssä tarkoitettusta syystä.

Liikkuvuusavustusta tulisi hakea ennen työsuhteen alkamista, jotta työttömyyskassa tai Kansaneläkelaitos voi selvittää, täyttyvätkö liikkuvuusavustuksen myöntämisen edellytykset. Liikkuvuusavustuksen hakemisesta ennen työsuhteen alkamista säädettäisiin 3 momentissa.

2 §. Liikkuvuusavustuksen määrä ja kesto.

Liikkuvuusavustuksen määrä olisi aina peruspäivärahan suuruinen ilman korotusosaa. Tästä säädettäisiin pykälän 1 momentissa.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin liikkuvuusavustuksen kestosta. Liikkuvuusavustuskauden pituus olisi porrastettu työsuhteen keston mukaan. Liikkuvuusavustusta maksettaisiin enintään viideltä päivältä viikossa 30 päivän ajan työsuhteen alkamisesta lukien, kun henkilö ottaa vastaan vähintään kaksi kuukautta kestävästä työn. Tämä tarkoittaisi, että liikkuvuusavustusta maksettaisiin yhteensä 20–22 päivältä 30 päivän ajanjaksolta.

Jos työsuhteen kesto olisi vähintään kolme kuukautta, liikkuvuusavustusta maksettaisiin 45 päivän ajalta enintään viideltä päivältä viikossa. Jos työsuhteen kesto olisi vähintään neljä kuukautta, liikkuvuusavustuskauden kesto olisi 60 päivää työsuhteen alkamisesta, jolloin

avustusta maksettaisiin 40–44 päivältä. Jos työsuhteen kesto olisi pidempi kuin neljä kuukautta, se ei vaikuttaisi liikkuvuusavustuksen kestoan. Tällöinkin avustuskauden kesto olisi 60 päivää työsuhteen alkamisesta lukien.

Liikkuvuusavustusta maksettaisiin kuitenkin aina enintään työsuhteen ajan. Tästä säädettaisiin 3 momentissa.

11 luku Toimeenpano koskevat säännökset

1 §. Työttömyysetuuden hakeminen. Pykälän 1 momenttiin tehtäisiin matka-avustuksen lakkauttamisesta ja uudesta liikkuvuusavustuksesta johtuva muutos. Liikkuvuusavustusta haettaisiin Kansaneläkelaitokselta tai työttömyyskassalta riippuen siitä, mihin työttömyysetuuteen henkilö olisi työttömänä ollessaan oikeutettu.

4 §. Työvoimapolitiittinen lausunto. Työ- ja elinkeinotoimisto ei antaisi liikkuvuusavustusta koskevia lausuntoja, vaan asian ratkaisisi työttömyyskassa tai Kansaneläkelaitos. Tästä syystä 1 momentin 3 kohta kumottaisiin ja nykyiset 3 – 7 kohdat siirrettäisiin sisällöllisesti muuttamattomina 1 momentin 2 – 6 kohdaksi.

Työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen oikeutta antaa työvoimapolitiittisia lausuntoja laajennettaisiin muuttamalla 2 momentin 1 kohta. Asiakaspalvelukeskus, käytännössä valtakunnallinen Työlinja – palvelu, tukisi työ- ja elinkeinotoimistoja työvoimapolitiittisen lausunnon antamisessa tilanteissa, joihin ei liity työvoimapolitiittista harkintaa. Asiakaspalvelukeskus ei antaisi työvoimapolitiittisia lausuntoja esimerkiksi yritystoiminnan pää- ja sivutoimisuudesta eikä 2 a luvussa tarkoitettuja korvauksettomia määräajoista, mutta esimerkiksi yritystoiminnan päättymisestä se voisi antaa lausunnon.

Työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen oikeus antaa työvoimapolitiittisia lausuntoja kattaisi myös tilanteet, joissa työ- ja elinkeinotoimisto on jo antanut työvoimapolitiittisen lausunnon tilanteessa, johon ei liity työvoimapolitiittista harkintaa, mutta esimerkiksi työttömyysetuuden maksaja ilmoittaa uusia tietoja, joiden perusteella lausuntoa tulisi korjata. Asiakaspalvelukeskuksen tulisi tarvittaessa kuulla työnhakijaa hallintolaissa (434/2003) tarkoitetulla tavalla.

Työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskus voisi siirtää asian käsittelemisen kokonaisuudessaan työ- ja elinkeinotoimistolle. Työnhakijalla olisi aina oikeus saada asiansa käsitellyä työ- ja elinkeinotoimistossa, jolla olisi myös viime kädessä aina velvollisuus antaa työvoimapolitiittinen lausunto 1 momentin perusteella. Työnhakijalla ei ole nykyisin oikeutta valita, antaako työvoimapolitiittisen lausunnon työ- ja elinkeinotoimisto vai asiakaspalvelukeskus. Valintaoikeutta ei olisi esitetyn muutoksen jälkeenkään.

Työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen oikeutta antaa työvoimapolitiittisia lausuntoja täsmennettäisiin työ- ja elinkeinoministeriön asetuksella. Asetuksenantovaltuudesta säädettaisiin 5 momentissa.

Nykyinen 2 momentin 2 kohta kumottaisiin tarpeettomana, koska työttömyysetuudella tuetun opiskelun keskeyttämiseen liittyisi julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 6 luvun 5 §:ään ehdotetun muutoksen jälkeen aina työvoimapolitiittista harkintaa ja asian ratkaisisi työ- ja elinkeinotoimisto.

Pykälän 2 momentin 2 – 4 kohta vastaisivat pääosin nykyistä 3 – 5 kohta, mutta työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskus voisi muuttaa työ- ja elinkeinotoimiston antaman työt-

tömyyspäivärahaa koskevan lausunnon koskemaan työmarkkinatukea, kun nykyisin asiakaspalvelukeskus voi muuttaa vain työmarkkinatukea koskevan lausunnon koskemaan työttömyyspäivärahaa. Muutos tehtäisiin, koska työttömyysturvalakiin aiemmin tehtyjen muutosten jälkeen työttömyyspäivärahan ja työmarkkinatuen työvoimapolitiittiset edellytykset ovat nykyisin yhdenmukaiset. Aiemmin työmarkkinatuen saamisen edellytyksiin liittyi työttömyyspäivärahaa enemmän työ- ja elinkeinotoimiston selvittämistä vaativia seikkoja ja työvoimapolitiittista harkintaa.

12 §. Matka-avustuksen takaisinperintä. Pykälän otsikkoa ja 1 momenttia muutettaisiin vastaamaan uutta liikkuvuusavustusta. Sisällöllisesti 1 momentti vastaisi voimassa olevaa säännöstä matka-avustuksen takaisinperinnästä.

Pykälän 2 momentti kumottaisiin. Momentissa viitataan vain yhteen työvoimapolitiittisesti pätevään syyhyn työstä eroamiselle, jolloin takaisinperintään ei ryhdytä. Henkilöllä voi olla muukin pätevä syy, jolloin takaisinperintä arvioidaan 1 momentin ja kohtuullisuusharkinnan perusteella. Käytännössä takaisinperintään ei ole ryhdytty, jos työ- ja elinkeinotoimisto on katsonut työstä eroamiselle olleen työvoimapolitiittisesti pätevä syy. Näin ollen 2 momenttia voidaan pitää tarpeettomana.

Voimaantulo. Laki ehdotetaan tulemaan voimaan päivänä kuuta 20 .

Siirtymäsäännöksen perusteluja....

Jos työmarkkinatukeen oikeutetulle henkilölle myönnetty matka-avustus on alkanut ennen lain voimaan tuloa ja jatkuu lain voimaan tulon jälkeen, sovelletaan matka-avustusta koskevia säännöksiä avustuksen päättymiseen saakka.

Jos henkilö on jättänyt hakemuksen matka-avustuksesta viimeistään 31.12.2016 sellaisen työsuhteen perusteella, joka alkaisi viimeistään 31.1.2017, hakemus käsitellään lain voimaantullessa voimassa olleiden työmarkkinatukena maksettavaa matka-avustusta koskeneiden säännösten mukaan. Työnhakijan hakemus käsiteltäisiin hakemuksen tekoajankohtana voimassa olleiden säännösten mukaan työ- ja elinkeinotoimistossa. Jos hakemus jätetään 1.1.2017 jälkeen tai jos työsuhde alkaa 1.2.2017 tai sen jälkeen, sovelletaan liikkuvuusavustusta koskevia säännöksiä ja työ- ja elinkeinotoimistolle jätetty hakemus siirretään työttömyyskassalle tai Kansaneläkelaitokselle.

Jos henkilölle myönnetty lain voimaantullessa voimassa olleiden säännösten mukainen matka-avustus, niin hänellä ei saman työsuhteen perusteella ole oikeutta 8 luvussa säädettyyn liikkuvuusavustukseen.

2 Tarkemmat säännökset ja määräykset

Työ- ja elinkeinotoimiston velvollisuudesta ilmoittaa kulukorvauksen määräytymiseen vaikuttavia tietoja työttömyysetuuden maksajalle säädetään julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 9 luvun 2 §:n 4 momentin nojalla valtioneuvoston asetuksessa julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta (1073/2012). Asetuksen 23 §:ssä ei enää säädettäisi työkokeiluun osallistuvan alle 25-vuotiaan työnhakijan koulutusta koskevien tietojen toimittamisesta. Säännös

on tältä osin tarpeeton, koska kulukorvauksen maksamisen rajoitusta koskeva julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 9 luvun 4 §:n 2 momentti kumottaisiin.

Työ- ja elinkeinoministeriön työvoimapolitiittisen lausunnon antamisesta ja lausuntoon merkittävistä tiedoista antaman asetuksen (1378/2014) 4 §:ssä säädetään työ- ja elinkeinotoimiston velvollisuudesta ilmoittaa tarvittaessa työttömyysetuuden maksajalle sellaisen työsuhteen päättymisestä, johon henkilölle on myönnetty matka-avustuksena maksettavaa työmarkkinatukea. Liikkuvuuden tukemiseen liittyvien esitettyjen muutosten takia säännös olisi tarpeeton ja se voitaisiin kumota siirtymäajan jälkeen.

Työttömyysetuuden maksajalla ei ole tietoa siitä, onko työnhakija ollut työssä, johon on myönnetty palkkatukea. Etuuden maksaja tarvitsee tiedon, jos palkkatuettua työtä ei esitetyllä tavalla lueta kokonaisuudessaan työttömyyspäivärahan edellytyksenä olevaan työssäoloehdoton. Työ- ja elinkeinotoimiston velvollisuudesta toimittaa palkkatukea koskeva tieto työvoimapolitiittisen lausunnon mukana säädettäisiin työttömyysturvalain 11 luvun 4 §:n 5 momentin nojalla edellä mainitussa työ- ja elinkeinoministeriön asetuksessa.

Työ- ja elinkeinoministeriön asetuksessa säädettäisiin myös työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen oikeudesta antaa työvoimapolitiittisia lausuntoja. Työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskus voisi antaa työvoimapolitiittisen lausunnon niistä 2 luvussa säädetyistä työttömyysetuuden saamisen edellytyksistä, joihin ei liity työvoimapolitiittista harkintaa. Tilanteet lueteltaisiin asetuksessa viittaamalla työttömyysturvalain 2 luvun säännöksiin.

3 Voimaantulo

Lait ehdotetaan tulemaan voimaan päivänä kuuta 20 .

4 Suhde perustuslakiin ja säätämisjärjestys

Esitys liittyy perustuslaissa turvatuista perusoikeuksista erityisesti yhdenvertaisuuteen, perustoimeentulon turvaan ja julkisen vallan velvollisuuteen pyrkiä edistämään työllisyyttä.

Perustuslain 6 §:n mukaan ketään ei saa ilman hyväksyttävää perustetta asettaa eri asemaan sukupuolen, iän, alkuperän, kielen, uskonnon, vakaumuksen, mielipiteen, terveydentilan, vammaisuuden tai muun henkilöön liittyvän syyn perusteella. Yhdenvertaisuutta koskeva säännös ei estä erilaista kohtelua henkilöön liittyvän syyn perusteella, mutta erojen on oltava perusteltavissa perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävillä syillä. Hyväksyttävälle syyille asetettavat vaatimukset ovat erityisen korkeat silloin, kun kyse on säännöksessä nimenomaan luetelluista kielletyistä erotteluperusteista. Perustuslakivaliokunta on katsonut, että pelkästään säästötoimiin liittyvä ikäraja voisi olla mielivaltainen eikä siten hyväksyttävä peruste erilaiselle kohtelulle (PeVL 17/1996 vp).

Nuoria työnhakijoita koskevalle kulukorvauksen saamista rajoittavalle säännökselle ei ole löydettävissä perusoikeuksien kannalta hyväksyttävää syytä. Säännös asettaa nuoret eri asemaan muihin työnhakijoihin nähden iän perusteella ja myös keskenään eri asemaan työttömyyden perusteella maksetun työttömyys-etuuden maksupäivien perusteella. Lisäksi rajoitus koskee vain yhtä työllistymistä edistävää palvelua. Rajoituksen poistaminen parantaisi työttömien yhdenvertaisuutta. Kulukorvauksen maksaminen turvaisi nykyistä paremmin nuorten työnhakijoiden oikeutta perustoimeentulon turvaan perustuslain 19 §:n 2 momentin mukaisesti.

Perustuslain 15 §:ssä säädetään omaisuuden suojasta. Palkkatuen ja starttirahan rahoitusmallin muutos ei ole perusoikeutena suojatun omaisuuden suojan kannalta merkityksellinen, sillä rahoittamiseen esitetään käytettäväksi vain valtion maksamaa peruspäivärahan määrää, ei henkilön aiempiin ansioihin perustuvaa päivärahan ansio-osaa. Rahoitusmallin muutoksella pyritään lisäämään joustavuutta siten, että työnhakijan olisi ajankohdasta ja alueesta riippumatta mahdollista päästä yksilöllisen palvelutarpeensa mukaiseen palveluun määrärahatilanteen estämättä. Näin edistettäisiin työnhakijoiden työllistymistä nykyistä paremmin eli muutos olisi sopusoinnussa perustuslain 18 §:ssä julkiselle vallalle säädetyn työllisyyden edistämismääräyksen kanssa.

Työkokeilun käyttötarkoituksen laajentamisella pyritään alentamaan työnantajan kynnystä palkata uusi työntekijä. Kyse olisi sekä työnhakijan että työnantajan kannalta täysin vapaaehtoisesta sopimuksesta, josta kieltäytymisestä tai keskeyttämisestä ei seuraisi työnhakijalle työttömyysetuuden menetyksiä. Uudella työkokeilun käyttötarkoituksella pyritään perustuslain 18 §:n mukaisesti edistämään työllisyyttä. Kyse olisi kaksivuotisesta kokeilusta. Kokeilu olisi voimassa koko maan alueella ja koskisi kaikkia työ- ja elinkeinotoimistossa työnhakijoina olevia henkilöitä.

Liikkumisvapaudesta säädetään perustuslain 9 §:ssä. Suomen kansalaisella ja maassa laillisesti oleskelevalla ulkomaalaisella on vapaus liikkua maassa ja valita asuinpaikkansa. Esityksen mukaan henkilölle voitaisiin myöntää liikkuvuusavustusta, jos hän ottaa vastaan työpaikan, jonne päivittäisen työmatkan kesto ylittää yhteensä kolme tuntia. Liikkuvuusavustuksella edistettäisiin osaltaan henkilöiden työllistymistä kannustamalla heitä ottamaan vastaan työtä pidemmänkin matkan päästä asuinpaikastaan. Liikkuvuusavustusta voisi käyttää myös työpaikkakunnalle muuttamisesta aiheutuviin kustannuksiin. Liikkuvuusavustusta voitaisiin myöntää työttömyysetuuden lajista riippumatta, joten esitetty tukimuoto olisi nykyistä työmarkkinatuenä maksettavaa matka-avustusta ja muuttokustannusten korvausta paremmin sopusoinnussa yhdenvertaisuutta koskevan perustuslain 6 §:n kanssa.

Perustuslain 18 §:n mukaan jokaisella on oikeus hankkia toimeentulonsa valitsemallaan työllä, ammatilla tai elinkeinolla. Esityksen mukaan lyhytkestoista työllistymistä päätoimisesti yritystoiminnassa tai omassa työssä arvioitaisiin samalla tavalla kuin lyhytkestoista työsuhteista työtä, jolloin henkilöllä olisi oikeus soviteltuun työttömyysetuuteen ja työllistymisaika luettaisiin mukaan työttömyyden keston. Työnhakijoiden asema työttömyysturvajärjestelmässä olisi muutoksen jälkeen tältä osin yhdenvertaisempi ja muutos toteuttaisi myös jokaisen oikeutta vapaasti valita ammatti tai elinkeino.

Starttirahaa voitaisiin esityksen mukaan myöntää henkilölle, joka laajentaa aloittamaansa sivutoimista yritystoimintaa päätoimiseksi toiminnaksi. Näin edistettäisiin osaltaan henkilöiden työllistymistä, kun pienimuotoisesti harjoitetun toiminnan laajentamiseen olisi mahdollista saada tukea. Starttiraha turvasi henkilön toimeentuloa yritystoiminnan laajentamisen aikana. Starttirahan määrä olisi aina peruspäivärahan suuruinen ilman korotusosia tai lapsikorotuksia. Koska starttirahajärjestelmän tarkoitus on, että osa henkilön toimeentulosta tulee yritystoiminnasta, starttirahan määrän katsotaan olevan sopusoinnussa perustoimeentulon turvan kanssa.

Perustuslain 21 §:ssä säädetään oikeusturvasta. Jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa sekä oikeus saada oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskeva päätös tuomioistuimen tai muun riippumattoman lainkäyttöelimen käsiteltäväksi. Pykälän 2 momentin mukaan käsittelyn julkisuus sekä oikeus tulla kuulluksi, saada perusteltu päätös ja hakea muutosta samoin kuin muut oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin ja hyvän hallinnon takeet turvataan lailla.

Julkista työvoima- ja yrityspalvelua koskevat muutoksenhakusäännökset lain 14 luvussa ovat muotoutuneet perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella (PeVL 32/2012 vp). Esityksessä muutoksenhakukielto koskisi sellaisia tuen, etuuden tai korvauksen epääviä päätöksiä, joissa epäämisen perusteena on määrärahasyy.

Perustuslakivaliokunta on lausuntokäytännössään katsonut, että jos etuuden saaminen riippuu kokonaan viranomaisen harkinnasta tai käytettävissä olevista määrärahoista, kyseessä ei ole kiinteydeltään tai oikeussuojan tarpeeltaankaan niin vahva oikeus, että se kuuluisi perustuslain 21 §:n 1 momentin soveltamisalaan (muun muassa PeVL 32/2012 vp ja PeVL 10/2010 vp). Julkiset työvoima- ja yrityspalvelut ovat harkinnanvaraisia ja kunkin henkilön yksilöllinen palvelutarve vaikuttaa siihen, mihin palveluihin hänet ohjataan. Palkkatuen ja starttirahan rahoituksen esitetyn muutoksen tarkoituksena on turvata rahoituksen riittävyys nykyistä pelkästään työllisyysmäärärahoihin perustuvaa rahoitusta paremmin.

Työnhakija ei voi voimassa olevan säännöksen mukaan hakea muutosta työ- ja elinkeinotoimiston ratkaisuun omaehtoisen opiskelun tukemisesta työttömyysetuudella. Säännöstä muutettaisiin siten, ettei muutosta voisi hakea myöskään työ- ja elinkeinotoimiston ratkaisuun tukemisen tilapäisestä keskeyttämisestä. Työnhakija voisi keskeyttää tuen pätevistä syistä, jonka arvioisi työ- ja elinkeinotoimisto. Työnhakijan omaehtoisen opiskelun tavoite on edistää henkilön työllistymistä avoimille työmarkkinoille ja tämä tavoite saavutetaan parhaiten, kun työnhakija suorittaa tuetut opinnot suunnitelman mukaisesti ja suunnitellussa ajassa ilman tuen keskeyttämisestä useaan otteeseen tai hyvin lyhyiksi ajoiksi.

Perustuslakivaliokunta on etenkin perusoikeuskytkentäisen sääntelyn yhteydessä pitänyt välttämättömänä, että toimivaltainen viranomainen ilmenee laista yksiselitteisesti tai muuten täsmällisesti. Ainakin viranomaisten toimivaltasuhteiden lähtökohdat samoin kuin toimivallan siirtämisen edellytykset tulee ilmetä laista riittävän täsmällisesti (muun muassa PeVL 2/2012 vp ja siinä mainitut lausunnot). Työttömyysturva on henkilön perustoimeentuloa turvaava etuus, ja siihen liittyen toimivaltaista viranomaista koskevan sääntelyn tulee olla täsmällistä. Työttömyysturvalaissa säädettäisiin toimivallan jaon perusteista työ- ja elinkeinotoimiston ja työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen välillä ja tarkemmin työvoimapoliittisen lausunnon antavasta viranomaisesta säädettäisiin työ- ja elinkeinoministeriön asetuksella.

Nykyisin työ- ja elinkeinotoimiston ja työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen työnjaosta on kokonaisuudessaan säädetty työttömyysturvalaissa. Tämä on ollut tarkoituksenmukaista, koska asiakaspalvelukeskuksen tehtävistä on voitu säätää melko suppeasti. Laajennettaessa asiakaspalvelukeskuksen oikeutta antaa työvoimapoliittisia lausuntoja myös asiaa koskeva sääntely muuttuu laajemmaksi, eikä nykyinen sääntelytapa ole sen vuoksi enää tarkoituksenmukainen.

Esitys ei muuttaisi nykytilaa sen suhteen, että työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskus voisi antaa vain muita kuin työvoimapoliittista harkintaa edellyttäviä lausuntoja sekä muun muassa korjata työ- ja elinkeinotoimiston antamassa lausunnossa olevan virheen. Työ- ja elinkeinotoimisto antaisi työvoimapoliittiset lausunnot sellaisista työttömyysetuuden saamisen edellytyksistä, joihin liittyy työvoimapoliittista harkintaa, esimerkiksi korvauksettomat määräraajat työvoimapoliittisesti moitittavasta menettelystä.

Hallitus katsoo, että esityksessä ei ehdoteta sellaisia muutoksia, joiden vuoksi esitystä ei voitaisi käsitellä tavallisessa lainsäätämisjärjestyksessä.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

LAKIEHDOTUKSET

Laki

julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan

Voimassa oleva laki

1 luku

Yleiset säännökset

3 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

3) työttömällä henkilöllä, joka ei ole työsuh-
teessa eikä työttömyysturvalain 2 luvussa
tarkoitettulla tavalla työllistyy päätoimisesti
yritystoiminnassa tai omassa työssään ja joka
ei ole työttömyysturvalain 2 luvussa tarkoi-
tettu päätoiminen opiskelija; työttömänä pi-
detään myös työsuhteessa olevaa, joka on
kokonaan lomautettu tai jonka säännöllinen
viikoittainen työskentelyaika on alle 4 tuntia;

Ehdotus

1 luku

Yleiset säännökset

3 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

3) työttömällä henkilöllä, joka ei ole työsuh-
teessa eikä työttömyysturvalain 2 luvussa
tarkoitettulla tavalla työllistyy päätoimisesti
yritystoiminnassa tai omassa työssään *yhden-
jaksoisesti yli kahta viikkoa* ja joka ei ole
työttömyysturvalain 2 luvussa tarkoitettu
päätoiminen opiskelija; työttömänä pidetään
myös työsuhteessa olevaa, joka on kokonaan
lomautettu tai jonka säännöllinen viikoittai-
nen työskentelyaika on alle 4 tuntia;

3 a §

Valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusase- tuksen soveltaminen

*Jos tuen hakija harjoittaa elinkeinotoimin-
taa, tuki täyttää Euroopan unionin toimin-
nasta tehdyn sopimuksen 107 artiklan 1 koh-
dan valtiontuen edellytykset ja tuki myönne-
tään tämän lain mukaan valtiontukien yleisen
ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena,
tukeen sovelletaan tässä laissa säädettyjen*

edellytysten lisäksi valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 1 luvussa säädettyjä yleisiä edellytyksiä ja kyseessä olevalle tukimuodolle asetettuja erityisiä edellytyksiä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettua tukea ei myönnetä eikä makseta, jos

1) elinkeinotoimintaa harjoittava tuen hakija on valtiontukien yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 2 artiklan 18 kohdassa tarkoitettu vaikeuksissa oleva yritys; tai

2) elinkeinotoimintaa harjoittavaa tuen hakijaa koskee 1 artiklan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitettu Euroopan komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys, jossa tuki on julistettu sääntöjen vastaiseksi ja sisämarkkinoille soveltumattomaksi

4 luku

Tieto- ja neuvontapalvelut, asiantuntija-arvioinnit, ammatinvalinta- ja uraohjaus sekä valmennus ja kokeilu

5 §

Kokeilu

Työ- ja elinkeinotoimisto voi ohjata henkilöasiakkaan:

1) ammatinvalinta- ja uravaihtoehtojen selvittämiseksi koulutuskokeiluun oppilaitokseen tai työkokeiluun työpaikalle; *tai*

2) työmarkkinoille paluun tukemiseksi työkokeiluun työpaikalle.

Työkokeilun järjestäjänä voi olla yritys, yksityinen elinkeinonharjoittaja, kunta, kuntayhtymä, muu yhteisö, säätiö tai valtion virasto taikka laitos.

10 §

Valmennuksen ja kokeilun keskeyttäminen

4 luku

Tieto- ja neuvontapalvelut, asiantuntija-arvioinnit, ammatinvalinta- ja uraohjaus sekä valmennus ja kokeilu

5 §

Kokeilu

Työ- ja elinkeinotoimisto voi ohjata henkilöasiakkaan:

1) ammatinvalinta- ja uravaihtoehtojen selvittämiseksi koulutuskokeiluun oppilaitokseen tai työkokeiluun työpaikalle;

2) työmarkkinoille paluun tukemiseksi työkokeiluun työpaikalle; *tai*

3) *tämän ja työnantajan yhteisestä pyynnöstä soveltuvuuden arvioimiseksi työkokeiluun työpaikalle.*

Työkokeilun järjestäjänä voi olla yritys, yksityinen elinkeinonharjoittaja, kunta, kuntayhtymä, muu yhteisö, säätiö tai valtion virasto taikka laitos.

10 §

Valmennuksen ja kokeilun keskeyttäminen

Jos henkilöasiakas on ollut luvatta poissa yhdenjaksoisesti viisi valmennus- tai kokeilupäivää tai jos poissaoloja on muutoin niin paljon, etteivät valmennukselle tai kokeilulle asetetut tavoitteet täyty, työ- ja elinkeinotoimisto tekee päätöksen valmennuksen tai koulutuskokeilun keskeyttämisestä tai työkokeilua koskevan sopimuksen purkamisesta poissaolojen perusteella.

Palvelun tuottaja tai työkokeilun järjestäjä on velvollinen ilmoittamaan 1 momentissa tarkoitetusta poissaoloista työ- ja elinkeinotoimistolle. *Ennen päätöksen tekemistä työ- ja elinkeinotoimiston on varattava henkilöasiakkaalle tilaisuus tulla kuulluksi. Päätöksestä on viipymättä ilmoitettava henkilöasiakkaalle.*

Työ- ja elinkeinotoimistolla ja työkokeilun järjestäjällä on oikeus purkaa työkokeilua koskeva sopimus muusta kuin 1 momentissa tarkoitetusta syystä ilmoittamalla siitä kirjallisesti muille osapuolille. Sopimuksen purkaminen ei kuitenkaan saa perustua laissa kiellettyyn syrjintäperusteeseen tai muuhun epäasialliseen syyhyn.

Jos henkilöasiakas on ollut luvatta poissa yhdenjaksoisesti viisi valmennus- tai kokeilupäivää tai jos poissaoloja on muutoin niin paljon, etteivät valmennukselle tai kokeilulle asetetut tavoitteet täyty, työ- ja elinkeinotoimisto tekee päätöksen valmennuksen tai koulutuskokeilun keskeyttämisestä tai työkokeilua koskevan sopimuksen purkamisesta poissaolojen perusteella. *Työ- ja elinkeinotoimisto voi tehdä päätöksen valmennuksen tai koulutuskokeilun keskeyttämisestä myös muusta painavasta syystä.*

Palvelun tuottaja tai työkokeilun järjestäjä on velvollinen ilmoittamaan 1 momentissa tarkoitetuista poissaoloista työ- ja elinkeinotoimistolle.

Työ- ja elinkeinotoimistolla ja työkokeilun järjestäjällä on oikeus purkaa työkokeilua koskeva sopimus muusta kuin 1 momentissa tarkoitetusta syystä ilmoittamalla siitä kirjallisesti muille osapuolille. Sopimuksen purkaminen ei kuitenkaan saa perustua laissa kiellettyyn syrjintäperusteeseen tai muuhun epäasialliseen syyhyn.

12 §

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävää työkokeilua koskevat poikkeukset

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävän 5 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitetun työkokeilun enimmäiskesto on yksi kuukausi samalla järjestäjällä. Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestetty työkokeilu luetaan 6 §:n 1 momentissa tarkoitettuun enimmäiskesto.

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettävään työkokeiluun ei sovelleta, mitä edellä:

1) 9 §:n 1 momentin 3 kohdassa säädetään työkokeilun päivittäisestä vähimmäiskestosta;

2) 9 §:n 1 momentin 7 kohdassa säädetään poissaolojen seuraamisesta; ja

3) 10 §:ssä säädetään työkokeilun keskeyttämisestä.

Työ- ja elinkeinotoimistolla ja työkokeilun järjestäjällä on oikeus purkaa soveltuvuuden

arvioimiseksi järjestettyä työkokeilua koskeva sopimus ilmoittamalla siitä kirjallisesti muille osapuolille. Sopimuksen purkaminen ei saa perustua laissa kiellettyyn syrjintäperusteeseen tai muuhun epäasialliseen syyhyn.

5 luku

Työvoimakoulutus

7 §

Koulutuksen yhteishankinta

Työvoimakoulutus voidaan toteuttaa yhdessä työnantajan, yrittäjäksi aikovan henkilön toimeksiantajan tai yrittäjyys oikeudet luovuttavan yrityksen kanssa siten, että tämä osallistuu koulutuksen rahoittamiseen (koulutuksen yhteishankinta), kun koulutus järjestetään:

1) määrätyn työnantajan palvelukseen tuleville tai palveluksessa oleville työntekijöille taikka vuokratyöntekijöille; tai

2) yrittäjäksi aikovalle, jolla olisi harvakuksia toimeksiantajia tai jonka on tarkoitus harjoittaa yritystoimintaa hankkimalla yrittäjyys oikeudet toiselta yritykseltä.

Jos työttömyysturvalain 1 luvun 6 §:ssä tarkoitettu yrittäjä osallistuu 1 momentissa tarkoitettuun koulutukseen, valtion rahoittama osuus yrittäjän koulutuksesta on de minimis -tukea.

6 luku

Työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu

2 §

5 luku

Työvoimakoulutus

7 §

Koulutuksen yhteishankinta

Työvoimakoulutus voidaan toteuttaa yhdessä työnantajan, yrittäjäksi aikovan henkilön toimeksiantajan tai yrittäjyys oikeudet luovuttavan yrityksen kanssa siten, että tämä osallistuu koulutuksen rahoittamiseen (koulutuksen yhteishankinta), kun koulutus järjestetään:

1) määrätyn työnantajan palvelukseen tuleville tai palveluksessa oleville työntekijöille taikka vuokratyöntekijöille; tai

2) yrittäjäksi aikovalle, jolla olisi harvakuksia toimeksiantajia tai jonka on tarkoitus harjoittaa yritystoimintaa hankkimalla yrittäjyys oikeudet toiselta yritykseltä.

Jos työttömyysturvalain 1 luvun 6 §:ssä tarkoitettu yrittäjä osallistuu 1 momentissa tarkoitettuun koulutukseen, valtion rahoittama osuus yrittäjän koulutuksesta on de minimis -tukea.

Jos koulutus toteutetaan yhdessä elinkeino-toimintaa harjoittavan työnantajan kanssa siten, että koulutukseen osallistuu työnantajan tehtävissä työskenteleviä henkilöitä ja koulutuksen tavoitteena on, että työntekijät jatkavat työnantajan tehtävissä koulutuksen jälkeen, valtion rahoittama osuus koulutuksesta on valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaista tukea.

6 luku

Työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu

2 §

Yleiset edellytykset ja etuudet

Työnhakijalla, joka on täyttänyt 25 vuotta ja joka opiskelee omaehtoisesti, on oikeus työttömyysturvalaissa tarkoitettuun työttömyysetuuteen mainitussa laissa säädetyn edellytyksin, jos:

1) työnhakijalla on työ- ja elinkeinotoimiston toteama koulutustarve ja toimisto arvioi, että omaehtoisen opiskelun tukeminen on työvoimapolitiittisesti tarkoituksenmukaisin keino parantaa työnhakijan ammattitaitoa ja mahdollisuuksia saada työtä tai säilyttää työpaikkansa;

2) opiskelun katsotaan olennaisesti parantavan työnhakijan mahdollisuuksia työllistyä avoimille työmarkkinoille;

3) opiskelusta on sovittu työllistymissuunnitelmassa tai sitä korvaavassa suunnitelmassa 4 §:ssä säädetyllä tavalla; ja

4) muut tässä luvussa säädetyt edellytykset täyttyvät.

3 §

Opintoja koskevat edellytykset

Mitä tässä luvussa säädetään, sovelletaan opintoihin, joita pidetään työttömyysturvalain 2 luvun 10 §:n 2 momentin mukaan päätoimisinä ja:

1) joista säädetään ammatillisesta koulutuksesta annetussa laissa, ammatillisesta aikuiskoulutuksesta annetussa laissa, ammattikorkeakoululaissa tai yliopistolaissa ja jotka johtavat ammatilliseen perustutkintoon, ammattitutkintoon, erikoisammattitutkintoon tai yliopistossa tai ammattikorkeakoulussa suoritettavaan alempaan tai ylempään korkeakoulututkintoon taikka joiden tavoitteena on mainittujen tutkintojen osien suorittaminen, mainittujen lakien mukainen lisä- ja täydennyskoulutus tai osallistuminen avoimeen yliopisto- ja ammattikorkeakouluopetukseen;

2) jotka ovat muuta Suomessa järjestettyä tai Suomessa toimivan koulutuspalvelujen tuottajan ulkomailta järjestämää ammatillisesti suuntautunutta koulutusta;

3) joista säädetään perusopetuslaissa (628/1998) tai lukiolaissa (629/1998), jos

Yleiset edellytykset ja etuudet

Työnhakijalla, joka on täyttänyt 25 vuotta ja joka opiskelee omaehtoisesti, on oikeus työttömyysturvalaissa tarkoitettuun työttömyysetuuteen mainitussa laissa säädetyn edellytyksin, jos:

1) työnhakijalla on työ- ja elinkeinotoimiston toteama koulutustarve ja toimisto arvioi, että omaehtoisen opiskelun tukeminen on työvoimapolitiittisesti *tarkoituksenmukaista*;

3 §

Opintoja koskevat edellytykset

Mitä tässä luvussa säädetään, sovelletaan opintoihin, joita pidetään työttömyysturvalain 2 luvun 10 §:n 2 momentin mukaan päätoimisinä ja:

1) joista säädetään ammatillisesta koulutuksesta annetussa laissa, ammatillisesta aikuiskoulutuksesta annetussa laissa, ammattikorkeakoululaissa tai yliopistolaissa ja jotka johtavat ammatilliseen perustutkintoon, ammattitutkintoon, erikoisammattitutkintoon tai yliopistossa tai ammattikorkeakoulussa suoritettavaan alempaan tai ylempään korkeakoulututkintoon taikka joiden tavoitteena on mainittujen tutkintojen osien suorittaminen, mainittujen lakien mukainen lisä- ja täydennyskoulutus tai osallistuminen avoimeen yliopisto- ja ammattikorkeakouluopetukseen;

2) jotka ovat muuta Suomessa järjestettyä tai Suomessa toimivan koulutuspalvelujen tuottajan ulkomailta järjestämää ammatillisesti suuntautunutta koulutusta;

3) joista säädetään perusopetuslaissa (628/1998) tai lukiolaissa (629/1998), jos

koulutuksen puuttuminen on ammatillisen kehittymisen esteenä; tai

4) joista säädetään vapaasta sivistystyöstä annetussa laissa (632/1998), jos koulutus on ammatillista osaamista ja pätevyyttä lisäävää ja opinnoista esitetään koulutus- tai opinto-suunnitelma.

Ellei erityisestä syystä muuta johdu, tässä luvussa säädettyä sovelletaan alemman tai ylemmän korkeakoulututkinnon suorittamiseen yliopistossa vain, jos kyse on työnhakijan aiemmin harjoittamista opinnoista, joiden todisteellisesta keskeytymisestä on vähintään yksi vuosi.

Tässä luvussa säädettyä sovelletaan työnhakijan aiemmin harjoittamiin opintoihin vain, jos opintojen todisteellisesta keskeytymisestä on vähintään yksi vuosi. Rajoitus ei koske työsuhteen aikana aloitettuja tai työvoimakoulutuksena harjoitettuja opintoja.

Tässä luvussa säädettyä sovelletaan muiden edellytysten täytyessä myös 1 momentin 1, 2 ja 4 kohdassa tarkoitettuja opintoja vastaaviin opintoihin Ahvenanmaalla.

4 §

Sopiminen opiskelusta työllistymissuunnitelmassa

Tuettavasta opiskelusta on sovittava työllistymissuunnitelmassa tai sitä korvaavassa suunnitelmassa ennen opintojen aloittamista.

Tuettavasta opiskelusta voidaan sopia työllistymissuunnitelmassa tai sitä korvaavassa suunnitelmassa opintojen alkamisen jälkeenkin, jos siihen on painava syy, työnhakija on aloittanut opinnot työsuhteen aikana tai opintoja on harjoitettu työvoimakoulutuksena.

5 §

Tukiaika

Opintojen muodostamaa kokonaisuutta

koulutuksen puuttuminen on ammatillisen kehittymisen esteenä; tai

4) joista säädetään vapaasta sivistystyöstä annetussa laissa (632/1998), jos koulutus on ammatillista osaamista ja pätevyyttä lisäävää ja opinnoista esitetään koulutus- tai opinto-suunnitelma.

Tässä luvussa säädettyä sovelletaan työnhakijan aiemmin harjoittamiin opintoihin vain, jos opintojen todisteellisesta keskeytymisestä on vähintään yksi vuosi. Rajoitus ei koske työsuhteen tai työttömyysturvalain 3 luvun 6 §:n 1 momentissa tarkoitettuna taloudellisen etuuden jaksotuksen aikana aloitettuja taikka työvoimakoulutuksena harjoitettuja opintoja.

Tässä luvussa säädettyä sovelletaan muiden edellytysten täytyessä myös 1 momentin 1, 2 ja 4 kohdassa tarkoitettuja opintoja vastaaviin opintoihin Ahvenanmaalla.

4 §

Sopiminen opiskelusta työllistymissuunnitelmassa

Tuettavasta opiskelusta on sovittava työllistymissuunnitelmassa tai sitä korvaavassa suunnitelmassa ennen opintojen aloittamista.

Tuettavasta opiskelusta voidaan sopia työllistymissuunnitelmassa tai sitä korvaavassa suunnitelmassa opintojen alkamisen jälkeenkin, jos siihen on painava syy, työnhakija on aloittanut opinnot työsuhteen tai työttömyysturvalain 3 luvun 6 §:n 1 momentissa tarkoitettuna taloudellisen etuuden jaksotuksen aikana tai opintoja on harjoitettu työvoimakoulutuksena.

5 §

Tukiaika

Opintojen muodostamaa kokonaisuutta

voidaan tukea tässä luvussa säädetyn edellytyksin enintään 24 kuukauden ajan.

Työnhakija voi ilmoittaa työ- ja elinkeinotoimistolle keskeyttävänsä opiskelemisen työttömyysetuudella tuettuna. Ilmoitus on tehtävä viipymättä keskeytyksen alkamisen jälkeen. Keskeytystä ei voi tehdä oppilaitoksen lomajakson perusteella. Edellä 1 momentissa säädetty enimmäisaika ei kulu keskeytysaikana.

Jos työnhakijan opiskeluoikeus on peruutettu ja se myöhemmin palautetaan, opintojen katsotaan olleen keskeytyneenä aikana, jona työnhakijalla ei ollut opiskeluoikeutta.

7 luku

Palkkatuki

2 §

Palkkatuen myöntämisen yleiset edellytykset

Palkkatuen myöntäminen edellyttää, että työ- ja elinkeinotoimisto arvioi tuella palkattavan tuottavuuden olevan tarjolla olevassa työtehtävässä alentunut ammatillisessa osaamisessa olevien puutteiden johdosta. Palkkatuki voidaan kuitenkin myöntää, vaikka tuella palkattavan ammatillisessa osaamisessa ei ole puutteita, jos tuella palkattava on täyttänyt 60 vuotta ja ollut yhtäjaksoisesti työtön vähintään 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä. Palkkatuen myöntäminen vamman tai sairauden perusteella edellyttää, että työ- ja elinkeinotoimisto arvioi vamman tai sairauden olennaisesti ja pysyvästi tai pysyväisluonteisesti alentavan työttömän työnhakijan tuottavuutta tarjolla olevassa työtehtävässä.

Työ- ja elinkeinotoimisto voi palkkatukea myöntäessään asettaa tuen saamiselle tuella palkattavan ja tuen tarkoituksen toteuttamisen kannalta tarpeellisia ehtoja.

voidaan tukea tässä luvussa säädetyn edellytyksin enintään 24 kuukauden ajan.

Työnhakija voi ilmoittaa työ- ja elinkeinotoimistolle keskeyttävänsä opiskelemisen työttömyysetuudella tuettuna. Ilmoitus on tehtävä viipymättä keskeytyksen alkamisen jälkeen. Edellä 1 momentissa säädetty enimmäisaika ei kulu keskeytysaikana, jos keskeyttämiselle on pätevä syy. *Oppilaitoksen lomajaksoa ei pidetä pätevänä syynä.*

Jos työnhakijan opiskeluoikeus on peruutettu ja se myöhemmin palautetaan, opintojen katsotaan olleen keskeytyneenä aikana, jona työnhakijalla ei ollut opiskeluoikeutta.

7 luku

Palkkatuki

2 §

Palkkatuen myöntämisen yleiset edellytykset

Palkkatuen myöntäminen edellyttää, että:

1) työ- ja elinkeinotoimisto arvioi tuella palkattavan henkilön työttömyyden johtuvan ammatillisen osaamisen puutteista ja palkkatuetun työn parantavan hänen ammatillista osaamistaan ja mahdollisuuksiaan työllistyä avoimille työmarkkinoille;

2) tuella palkattava on täyttänyt 60 vuotta ja ollut yhtäjaksoisesti työttömänä vähintään 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä; tai

3) tuella palkattavan henkilön vamma tai sairaus alentaa työ- ja elinkeinotoimiston arvion mukaan hänen tuottavuuttaan tarjolla olevassa työtehtävässä olennaisesti ja pysyväisluonteisesti.

Jos tuella palkattava on ollut työttömänä välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä yhtäjaksoisesti alle 12 kuukautta, palkkatuen myöntäminen 1 momentin 1 kohdan perusteella edellyttää lisäksi, että henkilön työttömyys ilman palkkatuen myöntämistä todennäköisesti kestäisi yli 12 kuukautta.

Työ- ja elinkeinotoimisto voi palkkatukea myöntäessään asettaa tuen saamiselle tuella palkattavan ja tuen tarkoituksen toteuttamisen kannalta tarpeellisia ehtoja.

Työnantajaan liittyvät palkkatuen edellytykset

Palkkatukea voidaan myöntää kunnalle, kuntayhtymälle, yhteisölle ja muulle työnantajalle, ei kuitenkaan valtion virastolle tai laitokselle.

Jos työnantaja on tuotannollisista tai taloudellisista syistä irtisanonut tai lomauttanut työntekijöitä taikka työnantajan palveluksessa on osa-aikaisia työntekijöitä, palkkatukea voidaan myöntää, jos työnantaja on ennen palkkatukihakemuksen tekemistä työsopimuslaisissa tai erityisopimuslaisissa säädetyllä tavalla täyttänyt velvollisuutensa tarjota työtä irtisanotuille, lomautetuille tai osa-aikatyötä tekeville työntekijöille tai jos työnantajalla ei muusta syystä ole velvollisuutta työn tarjoamiseen. Palkkatuen myöntäminen elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle edellyttää lisäksi työsopimuslain 6 luvun 6 §:n 1 momentissa tai erityisopimuslain 7 luvun 9 §:ssä säädetyistä yhdeksän kuukauden takaisinottoajasta poiketen, että työnantaja on tarjonnut työtä sellaiselle tuotannollisista tai taloudellisista syistä irtisanomalleen työntekijälle, jonka irtisanomisaika on päättynyt palkkatuen hakemista edeltäneiden 12 kuukauden aikana.

Palkkatukea ei myönnetä, jos:

1) tukeen perustuva työhön ottaminen aiheuttaisi tai voisi aiheuttaa työnantajan palveluksessa olevien muiden työntekijöiden irtisanomisen, lomauttamisen tai osa-aikaistamisen;

2) tuki vääristäisi muiden samoja tuotteita tai palveluja tarjoavien tahojen välistä kilpailua;

3) työnantaja on olennaisesti laiminlyönyt velvollisuuksiaan suorittaa veroja tai lakisääteisiä maksuja, ellei työ- ja elinkeinotoimisto tuella palkattavaan liittyvistä erityisistä syistä pidä tuen myöntämistä tarkoituksenmukaisena;

4) *elinkeinotoimintaa harjoittava työnantaja on valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen 2 artiklan 18 kohdassa tarkoitettu vaikeuksissa oleva yritys tai elinkeinotoimintaa harjoittavaa työnantajaa koskee 1 artik-*

Työnantajaan liittyvät palkkatuen edellytykset

Palkkatukea voidaan myöntää kunnalle, kuntayhtymälle, yhteisölle ja muulle työnantajalle, ei kuitenkaan valtion virastolle tai laitokselle.

Jos työnantaja on tuotannollisista tai taloudellisista syistä irtisanonut tai lomauttanut työntekijöitä taikka työnantajan palveluksessa on osa-aikaisia työntekijöitä, palkkatukea voidaan myöntää, jos työnantaja on ennen palkkatukihakemuksen tekemistä työsopimuslaisissa tai erityisopimuslaisissa säädetyllä tavalla täyttänyt velvollisuutensa tarjota työtä irtisanotuille, lomautetuille tai osa-aikatyötä tekeville työntekijöille tai jos työnantajalla ei muusta syystä ole velvollisuutta työn tarjoamiseen. Palkkatuen myöntäminen elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle edellyttää lisäksi työsopimuslain 6 luvun 6 §:n 1 momentissa tai erityisopimuslain 7 luvun 9 §:ssä säädetyistä yhdeksän kuukauden takaisinottoajasta poiketen, että työnantaja on tarjonnut työtä sellaiselle tuotannollisista tai taloudellisista syistä irtisanomalleen työntekijälle, jonka irtisanomisaika on päättynyt palkkatuen hakemista edeltäneiden 12 kuukauden aikana.

Palkkatukea ei myönnetä, jos:

1) tukeen perustuva työhön ottaminen aiheuttaisi tai voisi aiheuttaa työnantajan palveluksessa olevien muiden työntekijöiden irtisanomisen, lomauttamisen tai osa-aikaistamisen;

2) tuki vääristäisi muiden samoja tuotteita tai palveluja tarjoavien tahojen välistä kilpailua;

3) työnantaja on olennaisesti laiminlyönyt velvollisuuksiaan suorittaa veroja tai lakisääteisiä maksuja, ellei työ- ja elinkeinotoimisto tuella palkattavaan liittyvistä erityisistä syistä pidä tuen myöntämistä tarkoituksenmukaisena.

lan 4 kohdan a alakohdassa tarkoitettu Euroopan komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys, jossa tuki on julistettu sääntöjen vastaiseksi ja sisämarkkinoille soveltumattomaksi.

4 §

Työsuhteeseen liittyvät palkkatuen edellytykset

Palkkatukea voidaan myöntää, jos työnantaja sitoutuu maksamaan vähintään kyseiseen työsuhteeseen sovellettavan työehtosopimuksen mukaista palkkaa tai, jollei sovellettavaa työehtosopimusta ole, tavanomaisen ja kohtuullisen palkan kyseisestä työstä. Palkkatukea ei voida kuitenkaan myöntää, jos tuella palkattavan palkka määräytyisi yksinomaan työn tuloksen perusteella.

Palkkatukea ei myönnetä, jos työsuhde, jota varten tuki on tarkoitettu, on alkanut ennen kuin tuen myöntämisestä on tehty päätös.

Palkkatuki voidaan myöntää alkaneen työsuhteen estämättä, jos kyse on uuden palkkatukijakson myöntämisestä ja uusi jakso alkaisi välittömästi edellisen palkkatukijakson päättyttyä. Jatkohakemus on toimitettava työ- ja elinkeinotoimistolle ennen edellisen tukijakson päättymistä.

5 §

Tuella palkatun siirtäminen

Työnantaja saa tuella palkatun suostumuksella siirtää tämän toisen työnantajan (*käyttäjäjyryitys*) tehtäviin. Siirron edellytyksenä on, että käyttäjäjyryitys täyttää 3 §:n 2 momentissa ja 3 momentin 1 kohdassa säädetyt edelly-

4 §

Työsuhteeseen liittyvät palkkatuen edellytykset

Palkkatukea voidaan myöntää, jos työnantaja sitoutuu maksamaan vähintään kyseiseen työsuhteeseen sovellettavan työehtosopimuksen mukaista palkkaa tai, jollei sovellettavaa työehtosopimusta ole, tavanomaisen ja kohtuullisen palkan kyseisestä työstä. Palkkatukea ei voida kuitenkaan myöntää, jos tuella palkattavan palkka määräytyisi yksinomaan työn tuloksen perusteella.

Palkkatukea ei myönnetä, jos työsuhde, jota varten tuki on tarkoitettu, on alkanut ennen kuin tuen myöntämisestä on tehty päätös.

Palkkatuki voidaan myöntää alkaneen työsuhteen estämättä, jos kyse on uuden palkkatukijakson myöntämisestä ja uusi jakso alkaisi välittömästi edellisen palkkatukijakson päättyttyä. Jatkohakemus on toimitettava työ- ja elinkeinotoimistolle ennen edellisen tukijakson päättymistä.

Palkkatuki voidaan myöntää alkaneen työsuhteen estämättä, jos kyse on tuella palkatun siirtymisestä työsuhteen muuttamisesta liikkeen luovutuksen johdosta toisen työnantajan palvelukseen. Liikkeen luovutuksensaajan on toimitettava palkkatukihakemus työ- ja elinkeinotoimistolle kuukauden kuluessa tuella palkatun siirtymisestä luovutuksensaajan palvelukseen.

Palkkatukea ei myönnetä vuorotteluvapaalain (1305/2002) 9 §:ssä tarkoitettujen sijaisen palkkaamiseen.

5 §

Tuella palkatun siirtäminen

Työnantaja saa tuella palkatun suostumuksella siirtää tämän toisen työnantajan (*käyttäjäjyryitys*) tehtäviin. Siirron edellytyksenä on, että käyttäjäjyryitys täyttää 3 §:n 2 momentissa ja 3 momentin 1 ja 3 kohdassa säädetyt edelly-

tykset. Palkkatuen saajan on ilmoitettava siirrosta työ- ja elinkeinotoimistolle ennen siirron tapahtumista ja liitettävä ilmoitukseen käyttäjäyrityksen vakuutus 3 §:n 2 momentissa ja 3 momentin 1 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttymisestä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä tuella palkatun siirtämisen edellytyksistä.

7 §

Palkkatuella katettavat palkkauskustannukset

Palkkatuella katettavilla palkkauskustannuksilla tarkoitetaan työntekijälle maksettavaa palkkaa ennen vakuutetun lakisääteisten maksujen ja verojen pidätystä ja sen lisäksi työnantajan lakisääteistä sosiaaliturva-, työeläkevakuutus-, tapaturmavakuutus- ja työttömyysvakuutusmaksua sekä pakollista ryhmähenkivakuutusmaksua.

Palkkauskustannuksiin ei lueta:

1) tuella palkatulle maksettavaa lomakorvausta tai sitä vastaavaa korvausta;

2) palkkaa siltä ajalta, jolta työnantajalla on oikeus saada tuella palkatun palkkauskustannuksiin sairausvakuutuslain (1224/2004) 7 luvun 4 §:n nojalla päivärahaetuutta tai tapaturmavakuutuslain 26 §:n nojalla päivärahaa tai korvausta;

3) sitä palkan osuutta, joka määräytyy tuella palkatun työn tuloksen perusteella.

8 §

Palkkatuen määrä ja enimmäiskesto

Palkkatuen määrä on työnantajalle tuella palkattavasta aiheutuvista 7 §:ssä tarkoitetuista palkkauskustannuksista:

1) 30 prosenttia enintään kuuden kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön alle 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä;

2) 40 prosenttia enintään 12 kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön vähintään 12 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 14 kuukauden aikana;

lytykset. Palkkatuen saajan on ilmoitettava siirrosta työ- ja elinkeinotoimistolle ennen siirron tapahtumista ja liitettävä ilmoitukseen käyttäjäyrityksen vakuutus 3 §:n 2 momentissa ja 3 momentin 1 ja 3 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttymisestä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä tuella palkatun siirtämisen edellytyksistä.

7 §

Palkkatuella katettavat palkkauskustannukset

Palkkatuella katettavilla palkkauskustannuksilla tarkoitetaan työntekijälle maksettavaa palkkaa ennen vakuutetun lakisääteisten maksujen ja verojen pidätystä ja sen lisäksi *tuella palkatusta aiheutuvaa* työnantajan lakisääteistä sosiaaliturva-, työeläkevakuutus-, tapaturmavakuutus- ja työttömyysvakuutusmaksua sekä pakollista ryhmähenkivakuutusmaksua.

Palkkauskustannuksiin ei lueta:

1) tuella palkatulle maksettavaa lomakorvausta tai sitä vastaavaa korvausta;

2) palkkaa siltä ajalta, jolta työnantajalla on oikeus saada tuella palkatun palkkauskustannuksiin sairausvakuutuslain (1224/2004) 7 luvun 4 §:n nojalla päivärahaetuutta tai tapaturmavakuutuslain 26 §:n nojalla päivärahaa tai korvausta;

3) sitä palkan osuutta, joka määräytyy tuella palkatun työn tuloksen perusteella;

4) *verovapaita korvauksia.*

8 §

Palkkatuen määrä ja enimmäiskesto

Palkkatuen määrä on työnantajalle tuella palkattavasta aiheutuvista 7 §:ssä tarkoitetuista palkkauskustannuksista:

1) *enintään* 30 prosenttia enintään kuuden kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön alle 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä;

2) *enintään* 40 prosenttia enintään 12 kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön vähintään 12 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 14 kuukauden aikana;

3) 50 prosenttia enintään 12 kuukauden ajan ja sen jälkeen 30 prosenttia enintään 12 kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön vähintään 24 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 28 kuukauden aikana; jos palkkatuki myönnetään elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena, edellytetään lisäksi, että tuella palkattava ei ole ollut toistaiseksi voimassa olevassa työsuhteessa palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 24 kuukauden aikana;

4) 50 prosenttia koko työsuhteen ajalta, kuitenkin enintään 24 kuukauden ajan kerrallaan, jos tuella palkattavan vamma tai sairaus olennaisesti ja pysyvästi tai pysyväisluonteisesti alentaa tuottavuutta tarjolla olevassa työtehtävässä.

Jos palkkatukea myönnetään useammassa kuin yhdessä jaksossa, palkkatuen määrä ja enimmäiskesto määräytyvät ensimmäisen palkkatukijakson myöntämisaikajohdan mukaisesti, kunnes palkkatuen enimmäiskeston laskeminen alkaa uudelleen alusta.

9 §

Palkkatuen määrä ja enimmäiskesto eräissä tapauksissa

Yhdistykselle tai säätiölle, joka palkkaa 8 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitetun työttömän työnhakijan muihin kuin elinkeinotoiminnaksi katsottaviin tehtäviin, palkkatuen määrä on *ensimmäisten* 12 kuukauden ajalta 100 prosenttia niistä tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista, jotka vastaavat enintään 65 prosentin työaikaa alan säännöllisestä enimmäistyöajasta, kuitenkin enintään valtion talousarvion mukainen enimmäismäärä.

Kunnalla on oikeus saada palkkatukea 50 prosenttia tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista, kun kunta työllistää työttömän työnhakijan 11 luvun 1 §:ssä tarkoitetun työllistämismääräytteen perusteella.

Palkkatukea voidaan, sen estämättä mitä

3) *enintään* 50 prosenttia enintään 12 kuukauden ajan, jos tuella palkattava on ollut työtön vähintään 24 kuukautta palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 28 kuukauden aikana; jos palkkatuki myönnetään elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena, edellytetään lisäksi, että tuella palkattava ei ole ollut toistaiseksi voimassa olevassa työsuhteessa palkkatuen myöntämistä välittömästi edeltäneiden 24 kuukauden aikana;

4) *enintään* 50 prosenttia koko työsuhteen ajalta, kuitenkin enintään 24 kuukauden ajan kerrallaan, jos tuella palkattavan vamma tai sairaus olennaisesti ja pysyvästi tai pysyväisluonteisesti alentaa tuottavuutta tarjolla olevassa työtehtävässä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettu palkkatuen määrä on enintään valtion talousarvion mukainen enimmäismäärä.

Jos palkkatukea myönnetään useammassa kuin yhdessä jaksossa, palkkatuen määrä ja enimmäiskesto määräytyvät ensimmäisen palkkatukijakson myöntämisaikajohdan mukaisesti, kunnes palkkatuen enimmäiskeston laskeminen alkaa uudelleen alusta.

9 §

Palkkatuen määrä ja enimmäiskesto eräissä tapauksissa

Yhdistykselle, säätiölle tai rekisteröidylle uskonnolliselle yhdyskunnalle, joka palkkaa 8 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitetun työttömän työnhakijan muihin kuin elinkeinotoiminnaksi katsottaviin tehtäviin, palkkatuen määrä on *enintään* 12 kuukauden ajalta 100 prosenttia niistä tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista, jotka vastaavat enintään 65 prosentin työaikaa alan säännöllisestä enimmäistyöajasta, kuitenkin enintään valtion talousarvion mukainen enimmäismäärä.

Kunnalla on oikeus saada palkkatukea 50 prosenttia tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista, kun kunta työllistää työttömän työnhakijan 11 luvun 1 §:n 3 momentissa tarkoitetun työllistämismääräytteen perusteella.

Palkkatukea voidaan, sen estämättä mitä

8 §:n 1 momentissa palkkatuen enimmäiskestosta säädetään, myöntää:

1) enintään 24 kuukaudeksi kerrallaan, jos tuella palkattava on 60 vuotta täyttänyt ja ollut yhtäjaksoisesti työtön vähintään 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä;

2) enintään 24 kuukaudeksi kerrallaan, jos kunta, kuntayhtymä, yhdistys tai säätiö palkkaa muihin kuin elinkeinotoiminnaksi katsottaviin tehtäviin tuella henkilön suunnittelemaan ja järjestämään työttömille työ- ja koulutuspaiikkoja sekä muita työllistymistä edistäviä palveluja;

3) oppisopimuskoulutukseen koko sen ajaksi.

Edellä 3 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa palkkatuen määrä on ensimmäisten 12 kuukauden jälkeiseltä ajalta 30 prosenttia työnantajalle tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista.

Sen estämättä, mitä 8 §:n 1 momentin 1 kohdassa säädetään palkkatuen kuuden kuukauden enimmäiskestosta, alle 30-vuotiaan palkkaamiseen voidaan myöntää palkkatukea enintään 10 kuukaudeksi.

8 luku

Yritystoiminnan käynnistämisen- ja kehittämispalvelut

1 §

Starttiraha

Yrittäjäksi ryhtyvän henkilöasiakkaan toimeentulon turvaamiseksi työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää starttirahaa yritystoiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa enintään 18 kuukaudeksi.

Starttiraha myönnetään de minimis -tukena.

8 §:n 1 momentissa palkkatuen enimmäiskestosta säädetään, myöntää:

1) enintään 24 kuukaudeksi kerrallaan, jos tuella palkattava on 60 vuotta täyttänyt ja ollut yhtäjaksoisesti työtön vähintään 12 kuukautta välittömästi ennen palkkatuen myöntämistä;

2) enintään 24 kuukaudeksi kerrallaan, jos kunta, kuntayhtymä, yhdistys tai säätiö palkkaa muihin kuin elinkeinotoiminnaksi katsottaviin tehtäviin tuella henkilön suunnittelemaan ja järjestämään työttömille työ- ja koulutuspaiikkoja sekä muita työllistymistä edistäviä palveluja;

3) oppisopimuskoulutukseen koko sen ajaksi.

Edellä 3 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa palkkatuen määrä on ensimmäisten 12 kuukauden jälkeiseltä ajalta enintään 30 prosenttia työnantajalle tuella palkattavasta aiheutuvista palkkauskustannuksista. Jos 3 momentin 1 kohdassa tarkoitettu tuella palkattava täyttää palkkatukijakson jälkeen 8 §:n 1 momentin 2 tai 3 kohdassa säädetyt edellytykset työttömyyden kestosta, palkkatuen määrä on edellä säädetyistä poiketen määrän mukainen.

8 luku

Yritystoiminnan käynnistämisen- ja kehittämispalvelut

1 §

Starttiraha

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää työttömyysturvalain 2 luvun 5 §:ssä tarkoitetun päätoimisen yritystoiminnan aloittavalle henkilöasiakkaalle starttirahaa toimeentulon turvaamiseksi. Starttiraha myönnetään enintään 12 kuukaudeksi päätoimisen yritystoiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa.

Starttiraha myönnetään de minimis -tukena.

2 §

Starttirahan myöntämisen edellytykset

Starttirahan myöntämisen edellytyksenä on, että:

1) henkilöasiakkaalla on tai hän hankkii riittävät valmiudet aiottuun yritystoimintaan; ja

2) *aiottu yritystoiminta on luonteeltaan päätoimista ja sillä* arvioidaan olevan jatkuvan kannattavan toiminnan edellytykset.

Työ- ja elinkeinotoimisto voi starttirahaa myöntäessään asettaa starttirahan saamiselle tarpeellisia ehtoja.

3 §

Starttirahan myöntämisen ja maksamisen esteet

Starttirahaa ei myönnetä, jos:

1) aiotun yritystoiminnan arvioidaan turvaavan henkilöasiakkaan kohtuullisen toimeentulon yritystoiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa;

2) starttirahan arvioidaan vääristävän vähäistä enemmän samoja tuotteita tai palveluja tarjoavien välistä kilpailua;

3) starttirahaa hakeva henkilöasiakas on aloittanut yritystoiminnan ennen kuin tuen myöntämisestä on päätetty;

4) *starttirahaa hakeva henkilöasiakas siirtyisi työsuhteesta tekemään samaa työtä yrittäjänä ja on ilmeistä, että hänen pääasiallinen toimeksiantajansa olisi hänen aiempi työnantajansa;*

5) *starttirahaa hakeva henkilöasiakas on olennaisesti laiminlyönyt velvollisuuksiaan suorittaa veroja tai lakisääteisiä maksuja tai hänellä on olennaisia yksityisoikeudellisia maksuhäiriöitä, ellei työ- ja elinkeinotoimisto erityisistä syistä pidä tuen myöntämistä taroituksenmukaisena.*

Starttirahaa ei makseta, jos henkilöasiakas saa samalta ajalta:

1) palkkaa tai korvausta tekemästään yritystoimintaansa liittymättömästä työstä, jol-

2 §

Starttirahan myöntämisen edellytykset

Starttirahan myöntämisen edellytyksenä on, että:

1) henkilöasiakkaalla on tai hän hankkii riittävät valmiudet aiottuun yritystoimintaan; ja

2) *aiotulla yritystoiminnalla* arvioidaan olevan jatkuvan kannattavan toiminnan edellytykset.

Työ- ja elinkeinotoimisto voi starttirahaa myöntäessään asettaa starttirahan saamiselle tarpeellisia ehtoja.

3 §

Starttirahan myöntämisen ja maksamisen esteet

Starttirahaa ei myönnetä, jos:

1) aiotun yritystoiminnan arvioidaan turvaavan henkilöasiakkaan kohtuullisen toimeentulon *päätoimisen* yritystoiminnan käynnistämisen- ja vakiinnuttamisvaiheessa;

2) starttirahan arvioidaan vääristävän vähäistä enemmän samoja tuotteita tai palveluja tarjoavien välistä kilpailua;

3) starttirahaa hakeva henkilöasiakas on aloittanut *päätoimisen* yritystoiminnan ennen kuin tuen myöntämisestä on päätetty;

4) *starttirahaa hakeva henkilöasiakas tai kyseessä oleva yritys on olennaisesti laiminlyönyt velvollisuuksiaan suorittaa veroja tai lakisääteisiä maksuja tai henkilöasiakkaalla tai yrityksellä on olennaisia yksityisoikeudellisia maksuhäiriöitä, ellei työ- ja elinkeinotoimisto erityisistä syistä pidä tuen myöntämistä taroituksenmukaisena.*

Edellä 1 momentin 3 kohdassa säädettyä ei sovelleta, jos kyse on 1 §:ssä tarkoitettuun enimmäiskeston sisältyvän starttirahan jatkajakson myöntämisestä.

lolin palkkana pidetään myös vuosiloma-ajan palkkaa ja irtisanomisajan palkkaa sekä sellaista työttömyysturvalain 3 luvun 6 §:n 1 momentissa tarkoitettua taloudellista etuutta, jonka on katsottava turvaavan kohtuullisen toimeentulon;

2) julkista tukea omiin palkkakustannuksiinsa;

3) työttömyysturvalain mukaista työttömyysetuutta, työttömyysturvalain 3 luvun 3 §:n 1 momentissa tai 4 §:n 2 momentissa tarkoitettua sosiaalietuutta taikka opintotukilain (65/1994) mukaista opintotukea.

Starttirahaa ei makseta, jos henkilöasiakas saa samalta ajalta:

1) palkkaa tai korvausta tekemästään yritystoimintaansa liittymättömästä työstä, jolloin palkkana pidetään myös vuosiloma-ajan palkkaa ja irtisanomisajan palkkaa sekä sellaista työttömyysturvalain 3 luvun 6 §:n 1 momentissa tarkoitettua taloudellista etuutta, jonka on katsottava turvaavan kohtuullisen toimeentulon;

2) julkista tukea omiin palkkakustannuksiinsa;

3) työttömyysturvalain mukaista työttömyysetuutta taikka työttömyysturvalain 3 luvun 3 §:n 1 momentissa tai 4 §:n 2 momentissa tarkoitettua sosiaalietuutta taikka opintotukilain (65/1994) mukaista opintotukea;

4) muuta kuin 3 kohdassa tarkoitettua etuutta, jonka on katsottava turvaavan kohtuullisen toimeentulon; etuutena ei kuitenkaan oteta huomioon työttömyysturvalain 4 luvun 7 §:ssä tarkoitettuja etuoikeutettuja tuloja.

4 §

Starttirahan määrä ja korvauspäivät

Starttirahana myönnetään päivää ja henkilöä kohti vähintään starttirahan perustuki. Starttirahan perustuki on päivältä työttömyysturvalain 6 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettun peruspäivärahan suuruinen ilman korotusosaa.

Starttirahana voidaan myöntää starttirahan perustuen lisäksi lisäosaa, joka on enintään 60 prosenttia starttirahan perustuen määrästä.

Starttirahaa maksetaan enintään viideltä

4 §

Starttirahan määrä ja korvauspäivät

Starttirahana määrä on päivää ja henkilöä kohti työttömyysturvalain 6 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettun peruspäivärahan suuruinen ilman korotusosaa.

Starttirahaa maksetaan enintään viideltä päivältä kalenteriviikossa. Valtioneuvoston asetuksella säädetään tarkemmin starttirahan oikeuttavista korvauspäivistä.

päivältä kalenteriviikossa. Valtioneuvoston asetuksella säädetään tarkemmin starttirahaan oikeuttavista korvauspäivistä.

9 luku

Kulukorvaus

1 §

Oikeus kulukorvaukseen

Työttömyysetuutta saavalla työnhakijalla on oikeus saada palveluun osallistumisesta aiheutuvien matka- ja muiden kustannusten korvaamiseksi kulukorvausta seuraavien palveluiden ajalta:

- 1) työvoimakoulutus;
- 2) 6 luvussa tarkoitettu työttömyysetuudella tuettu työnhakijan omaehtoinen opiskelu;
- 3) kotoutumisen edistämisestä annetun lain 22—24 §:ssä tarkoitettu omaehtoinen opiskelu;
- 4) työnhakuvalmennus;
- 5) uravalmennus;
- 6) kokeilu.

9 luku

Kulukorvaus

1 §

Oikeus kulukorvaukseen

Työttömyysetuutta saavalla työnhakijalla on oikeus saada palveluun osallistumisesta aiheutuvien matka- ja muiden kustannusten korvaamiseksi kulukorvausta seuraavien palveluiden ajalta:

- 1) työvoimakoulutus;
- 2) (kumotaan) *pysyvä muutos*
- 3) kotoutumisen edistämisestä annetun lain 22—24 §:ssä tarkoitettu omaehtoinen opiskelu;
- 4) työnhakuvalmennus;
- 5) uravalmennus;
- 6) 4 luvun 5 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitettu kokeilu. *väliaikainen muutos*

4 §

Kulukorvauksen rajoitukset ja lakkauttaminen

Kulukorvausta ei makseta työvoimakoulutuksen, 6 luvussa tarkoitetun työttömyysetuudella tuetun työnhakijan omaehtoisen opiskelun eikä kotoutumisen edistämisestä annetun lain 22—24 §:ssä tarkoitetun omaehtoisen opiskelun lomajaksoilta. Korvaus maksetaan kuitenkin siltä ajalta, jona työttömyysetuutta saava työnhakija lomajakson aikana osallistuu koulutukseen kuuluvaan työssä oppimiseen tai harjoitteluun.

Alle 25-vuotiaan ammatillista koulutusta vailla olevan nuoren oikeus saada kulukorvausta työkokeilun osallistuspäiviltä edellyttää, että työkokeiluun osallistuvan oikeus työttömyysspäivärahaan on päättynyt enimmäisajan johdosta tai että hän on saanut

4 §

Kulukorvauksen rajoitukset ja lakkauttaminen

Kulukorvausta ei makseta työvoimakoulutuksen eikä kotoutumisen edistämisestä annetun lain 22—24 §:ssä tarkoitetun omaehtoisen opiskelun lomajaksoilta. Korvaus maksetaan kuitenkin siltä ajalta, jona työttömyysetuutta saava työnhakija lomajakson aikana osallistuu koulutukseen kuuluvaan työssä oppimiseen tai harjoitteluun.

Kulukorvauksen maksaminen lakkautetaan siitä päivästä, jona työnhakija on keskeyttänyt palvelun. Kulukorvauksen maksaminen lakkautetaan myös, jos palvelu on päätetty keskeyttää.

työttömyytensä perusteella työmarkkinatukea vähintään 500 päivältä.

Kulukorvauksen maksaminen lakkautetaan siitä päivästä, jona työnhakija on keskeyttänyt palvelun. Kulukorvauksen maksaminen lakkautetaan myös, jos palvelu on päätetty keskeyttää.

10 luku

Palveluihin ja asiantuntija-arvioiteihin liittyvät harkinnanvaraiset etuudet

1 §

Matka- ja yöpymiskustannusten korvaus

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää korvausta matka- ja yöpymiskustannuksista työttömälle työnhakijalle, joka hakee työhön ja työttömälle henkilöasiakkaalle, joka hakeutuu työvoimakoulutukseen, valmennukseen tai kokeiluun taikka osallistuu 4 luvun 2 §:ssä tarkoitettuun asiantuntija-arviointiin.

2 §

Muuttokustannusten korvaus

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää korvausta muuttokustannuksista työttömälle, irtisanotulle tai määräaikaisessa työsuhteessa olevalle työttömäksi jäävälle työnhakijalle, joka siirtyy työhön työttömyysturvalain 1 luvun 9 §:ssä tarkoitetun työssäkäyntialueensa ulkopuolelle.

Muuttokustannusten korvaamisen edellytyksenä on, että kustannusten korvaamista on pidettävä tarkoituksenmukaisena työvoiman saatavuuden ja työttömän tai työttömäksi jäävän työnhakijan työllistymisen kannalta.

Muuttokustannusten korvausta ei voida maksaa työnhakijalle, joka saa muuta korvausta muutosta aiheutuvista kustannuksista tai joka saa työn vastaanottamisesta aiheutuvien kustannusten korvauksena työttömyysturvalain 7 luvun 3 §:ssä tarkoitettua matka-

10 luku

Palveluihin ja asiantuntija-arvioiteihin liittyvät harkinnanvaraiset etuudet

1 §

Matka- ja yöpymiskustannusten korvaus

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää korvausta matka- ja yöpymiskustannuksista työttömälle työnhakijalle, joka hakee työhön ja työttömälle henkilöasiakkaalle, joka hakeutuu työvoimakoulutukseen, valmennukseen tai 4 luvun 5 §:n 1 momentin 1 tai 2 kohdassa tarkoitettuun kokeiluun taikka osallistuu 4 luvun 2 §:ssä tarkoitettuun asiantuntija-arviointiin.

2 §

Muuttokustannusten korvaus

(kumotaan)

avustusta.

Korvattavista muuttokustannuksista ja korvauksen enimmäismäärästä säädetään valtioneuvoston asetuksella.

3 §

Työolosuhteiden järjestelytuki

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää työolosuhteiden järjestelytukea työnantajalle, jos työhön palkattavan tai työssä olevan henkilön vamma tai sairaus edellyttää työvälineiden hankkimista tai työpaikalla tehtäviä muutoksia, ja hankinnasta tai muutoksesta työnantajalle aiheutuvia kustannuksia on pidettävä työnantajan taloudellinen tilanne huomioon ottaen merkittävinä. Työolosuhteiden järjestelytukea voidaan myöntää myös korvaamaan toisen työntekijän antamaa apua.

Työolosuhteiden järjestelytukena korvattavista kustannuksista, tuen enimmäismäärästä ja -kestosta sekä menettelystä tukea myönnettäessä säädetään valtioneuvoston asetuksella.

12 luku

Julkisen työvoima- ja yrityspalvelun toimeenpano ja siihen liittyvä yhteistyö

6 §

Tiedonsaantioikeus

Työ- ja elinkeinotoimistolla, työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksella ja elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksella on oikeus saada salassapitosäännösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä maksutta julkisen työvoima- ja yrityspalvelun toimeenpanossa välttämättömät tiedot muulta valtion viranomaiselta, kunnan viranomaiselta, Kansaneläkelaitokselta, työttömyyskassalta, Eläketurvakeskukselta, Työttömyysvakuutusrahastolta, julkisten työ-

3 §

Työolosuhteiden järjestelytuki

Työ- ja elinkeinotoimisto voi myöntää työolosuhteiden järjestelytukea työnantajalle, jos työhön palkattavan tai työssä olevan henkilön vamma tai sairaus edellyttää työvälineiden hankkimista tai työpaikalla tehtäviä muutoksia, ja hankinnasta tai muutoksesta työnantajalle aiheutuvia kustannuksia on pidettävä työnantajan taloudellinen tilanne huomioon ottaen merkittävinä. Työolosuhteiden järjestelytukea voidaan myöntää myös korvaamaan toisen työntekijän antamaa apua. *Elinkeinotoimintaa harjoittavalle työnantajalle työolosuhteiden järjestelytuki myönnetään valtioneuvoston yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukaisena tukena.*

Työolosuhteiden järjestelytukena korvattavista kustannuksista, tuen enimmäismäärästä ja -kestosta sekä menettelystä tukea myönnettäessä säädetään valtioneuvoston asetuksella.

12 luku

Julkisen työvoima- ja yrityspalvelun toimeenpano ja siihen liittyvä yhteistyö

6 §

Tiedonsaantioikeus

Työ- ja elinkeinotoimistolla, työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksella, elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksella ja elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten sekä työ- ja elinkeinotoimistojen kehittämisen ja hallintokeskuksella on oikeus saada salassapitosäännösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä maksutta julkisen työvoima- ja yrityspalvelun toimeenpanossa välttämättömät tiedot muulta valtion viranomaiselta, kunnan viranomaiselta, Kan-

voima- ja yrityspalvelujen palveluntuottajalta sekä 4 luvussa tarkoitetun työkokeilun järjestäjältä.

Julkisten työvoima- ja yrityspalvelujen tuottajalla on oikeus saada salassapitosäännösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä maksutta työ- ja elinkeinotoimistolta, työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskukselta ja elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskukselta henkilöasiakasta koskevat tiedot, jotka ovat välttämättömiä palvelun järjestämiseksi.

Työnantajalla on oikeus saada salassapitosäännösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä maksutta työ- ja elinkeinoviranomaiselta työ- ja virkasuhdetta koskevissa laeissa säädetyn irtisanotun työntekijän ja viranhaltijan takaisin ottamista koskevan velvollisuuden täyttämiseksi tieto siitä, onko työnantajan yksilöimä henkilö työnhakijana työ- ja elinkeinotoimistossa. Työnantajalla on lisäksi oikeus saada 7 luvun 3 §:n 2 momentissa säädetyn palkkatuen myöntämisedellytyksen täyttämiseksi tieto siitä, onko työnantajan yksilöimä henkilö, jonka työsuhde on päättynyt palkkatuen hakemista edeltäneiden 12 kuukauden aikana, työnhakijana työ- ja elinkeinotoimistossa.

Edellä 1 ja 2 momentissa tarkoitetut tiedot voidaan luovuttaa myös konekielisessä muodossa tai teknisen käyttöyhteyden avulla.

9 §

9 § on kumottu L:lla 30.12.2014/1366.

saneläkelaitokselta, työttömyyskassalta, Eläketurvakeskukselta, Työttömyysvakuutusrahastolta, julkisten työvoima- ja yrityspalvelujen palveluntuottajalta sekä 4 luvussa tarkoitetun työkokeilun järjestäjältä.

Julkisten työvoima- ja yrityspalvelujen tuottajalla on oikeus saada salassapitosäännösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä maksutta työ- ja elinkeinotoimistolta, työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskukselta ja elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskukselta henkilöasiakasta koskevat tiedot, jotka ovat välttämättömiä palvelun järjestämiseksi.

Työnantajalla on oikeus saada salassapitosäännösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä maksutta työ- ja elinkeinoviranomaiselta työ- ja virkasuhdetta koskevissa laeissa säädetyn irtisanotun työntekijän ja viranhaltijan takaisin ottamista koskevan velvollisuuden täyttämiseksi tieto siitä, onko työnantajan yksilöimä henkilö työnhakijana työ- ja elinkeinotoimistossa. Työnantajalla on lisäksi oikeus saada 7 luvun 3 §:n 2 momentissa säädetyn palkkatuen myöntämisedellytyksen täyttämiseksi tieto siitä, onko työnantajan yksilöimä henkilö, jonka työsuhde on päättynyt palkkatuen hakemista edeltäneiden 12 kuukauden aikana, työnhakijana työ- ja elinkeinotoimistossa.

Edellä 1 ja 2 momentissa tarkoitetut tiedot voidaan luovuttaa myös konekielisessä muodossa tai teknisen käyttöyhteyden avulla.

9 §

Tukien ja korvausten rahoitus

Työ- ja elinkeinotoimiston myöntämästä 7 luvun 1 §:ssä tarkoitetusta palkkatuesta ja 7 luvun 14 §:n mukaan valtion virastolle ja laitokselle osoitettavista määrärahoista rahoitetaan enintään peruspäivärahaa vastaava määrä työttömyysetuusmäärärahoista. Työttömyysetuusmäärärahoista rahoitettava osuus on enintään palkkatukijaksoa vastaavaan ajanjaksoon sisältyviltä työttömyysetuuden maksupäiviltä maksettavaa peruspäivärahaa vastaava määrä. Peruspäivärahaa vastaavan määrän yli menevä osuus rahoitetaan työllisyysmäärärahoista.

Peruspäivärahan määrällä tarkoitetaan työttömyysturvalain 6 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettua peruspäivärahan määrää ilman korotusosaa.

Mitä edellä 1 momentissa säädetään palkkatuen rahoituksesta ei sovelleta sellaiseen työ- ja elinkeinotoimiston myöntämään palkkatukeen, jota osarahoitetaan Euroopan sosiaalirahastosta.

Työ- ja elinkeinotoimiston työttömälle työnhakijalle myöntämä 8 luvussa tarkoitettu starttiraha rahoitetaan työttömyysetuusmäärärahoista koko tukikauden ajan. Työ- ja elinkeinotoimiston muulle kuin työttömälle työnhakijalle myöntämä starttiraha rahoitetaan työllisyysmäärärahoista.

13 luku

Työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmä

5 §

Käyttöoikeuden myöntäminen ja salassa pidettävien henkilötietojen luovuttaminen eräissä tilanteissa

Työ- ja elinkeinotoimiston, työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen, elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen tai työ- ja elinkeinoministeriön virkamies, jolle on myönnetty käyttöoikeus työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmään, saa salassapitosäännösten estämättä hakea ja käyttää asiakastietojärjestelmään talletettuja tietoja, jos se on tarpeen asiakaspalvelun järjestämiseksi, vireillä olevan asian selvittämiseksi tai ratkaisemiseksi taikka valvonta-, kehittämis- ja seurantatehtävän suorittamiseksi.

Työ- ja elinkeinoministeriö tai elinkeino-, liikenne ja ympäristökeskus voi myöntää käyttöoikeuden työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmään työ- ja elinkeinohallinnon ulkopuoliselle taholle, joka ministeriön tai elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen toimeksiannosta tekee erillistä arviointia, tarkastusta tai selvitystä taikka suo-

13 luku

Työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmä

5 §

Käyttöoikeuden myöntäminen ja salassa pidettävien henkilötietojen luovuttaminen eräissä tilanteissa

Työ- ja elinkeinotoimiston, työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen, elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen, elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten sekä työ- ja elinkeinotoimistojen kehittämis- ja hallintokeskuksen tai työ- ja elinkeinoministeriön virkamies, jolle on myönnetty käyttöoikeus työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmään, saa salassapitosäännösten estämättä hakea ja käyttää asiakastietojärjestelmään talletettuja tietoja, jos se on tarpeen asiakaspalvelun järjestämiseksi, vireillä olevan asian selvittämiseksi tai ratkaisemiseksi taikka valvonta-, kehittämis- ja seurantatehtävän suorittamiseksi.

Työ- ja elinkeinoministeriö tai elinkeino-, liikenne ja ympäristökeskus voi myöntää käyttöoikeuden työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmään työ- ja elinkeinohallinnon ulkopuoliselle taholle, joka ministeriön tai elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen toimeksiannosta tekee erillistä arviointia, tarkastusta tai selvitystä taikka suo-

rittää erikseen määriteltyä palvelutehtävää. Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus on velvollinen ilmoittamaan työ- ja elinkeinoministeriölle ulkopuoliselle taholle myöntämästään käyttöoikeudesta.

Työ- ja elinkeinoministeriö päättää viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 28 §:ssä tarkoitetun luvan antamisesta työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmään sisältyvien, salassa pidettävien tietojen luovuttamiseen tilastointia, tieteellistä tutkimusta taikka viranomaisten suunnittelu- tai selvitystyötä varten.

14 luku

Muutoksenhaku

1 §

Oikaisuvaatimus ja valitus

Jollei tässä laissa toisin säädetä, työ- ja elinkeinotoimiston, työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen, elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen ja elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten sekä työ- ja elinkeinotoimistojen kehittämis- ja hallintokeskuksen tämän lain nojalla tekemään päätökseen saa vaatia oikaisua päätöksen tehneeltä viranomaiselta siten kuin hallintolain (434/2003) 7 a luvussa säädetään.

Oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään. Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan.

Päätökseen ei saa vaatia oikaisua, eikä siitä saa valittaa, jos:

1) työvoimakoulutuksen opiskelijavalintaa koskeva päätös perustuu 5 luvun 3 §:n 1 momentissa säädettyihin edellytyksiin; opiskelijavalintaa koskevaan päätökseen, joka on perustunut henkilön soveltuvuuteen, saa kuitenkin vaatia oikaisua tai valittaa, jos kyse on muusta kuin 5 luvun 7 §:ssä tarkoitetusta koulutuksesta;

2) palkkatuki on evätty 7 luvun 2 §:n 1 momentin perusteella; palkkatukea koskevasta päätöksestä ei saa tehdä oikaisuvaati-

rittää erikseen määriteltyä palvelutehtävää. Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus on velvollinen ilmoittamaan työ- ja elinkeinoministeriölle ulkopuoliselle taholle myöntämästään käyttöoikeudesta.

Työ- ja elinkeinoministeriö päättää viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 28 §:ssä tarkoitetun luvan antamisesta työ- ja elinkeinotoimiston asiakastietojärjestelmään sisältyvien, salassa pidettävien tietojen luovuttamiseen tilastointia, tieteellistä tutkimusta taikka viranomaisten suunnittelu- tai selvitystyötä varten.

14 luku

Muutoksenhaku

1 §

Oikaisuvaatimus ja valitus

Jollei tässä laissa toisin säädetä, työ- ja elinkeinotoimiston, työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen, elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen ja elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten sekä työ- ja elinkeinotoimistojen kehittämis- ja hallintokeskuksen tämän lain nojalla tekemään päätökseen saa vaatia oikaisua päätöksen tehneeltä viranomaiselta siten kuin hallintolain (434/2003) 7 a luvussa säädetään.

Oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään. Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan.

Päätökseen ei saa vaatia oikaisua, eikä siitä saa valittaa, jos:

1) työvoimakoulutuksen opiskelijavalintaa koskeva päätös perustuu 5 luvun 3 §:n 1 momentissa säädettyihin edellytyksiin; opiskelijavalintaa koskevaan päätökseen, joka on perustunut henkilön soveltuvuuteen, saa kuitenkin vaatia oikaisua tai valittaa, jos kyse on muusta kuin 5 luvun 7 §:ssä tarkoitetusta koulutuksesta;

2) palkkatuki on evätty 7 luvun 2 §:n 1 tai 2 momentin perusteella; palkkatukea koskevasta päätöksestä ei saa tehdä oikaisuvaati-

musta eikä siitä saa valittaa myöskään siltä osin kuin päätös koskee palkkatuen määrää tai kestoä;

3) päätöksellä on evätty korvaus matka- ja yöpymiskustannuksista 10 luvun 1 §:n 2 momentin perusteella tai korvaus muuttokustannuksista 10 luvun 2 §:n 2 momentin perusteella; tai

4) päätös koskee ratkaisua olla tarjoamatta asiakkaalle ammatinvalinta- ja uraohjausta, valmennusta, kokeilua, asiantuntija-arviointeja ja yritystoiminnan kehittämispalveluja tai tukematta työnhakijan omaehtoista opiskelua.

musta eikä siitä saa valittaa myöskään siltä osin kuin päätös koskee palkkatuen määrää tai kestoä;

3) päätöksellä on evätty korvaus matka- ja yöpymiskustannuksista 10 luvun 1 §:n 2 momentin perusteella;

4) päätös koskee ratkaisua olla tarjoamatta asiakkaalle ammatinvalinta- ja uraohjausta, valmennusta, kokeilua, asiantuntija-arviointeja ja yritystoiminnan kehittämispalveluja tai olla tukematta työnhakijan omaehtoista opiskelua taikka olla hyväksymättä työnhakijan ilmoitusta työttömyysetuudella tuetun opiskelun keskeyttämisestä; tai

5) päätös koskee tuen, etuuden tai korvauksen epäämistä määrärahasyistä.

Tämä laki tulee voimaan xx päivänä xxkuuta 20xx.

Jos työkokeilu tai työnhakijan työttömyysetuudella tuettu omaehtoinen opiskelu on alkanut ennen tämän lain voimaantuloa, henkilön oikeuteen saada kulukorvausta sovelletaan 9 luvun 1 ja 4 §:ää sellaisina kuin ne olivat tämän lain voimaan tullessa.

Jos työsuhde on alkanut ennen tämän lain voimaan tuloa, muuttokustannusten korvauksen sovelletaan tämän lain voimaantullessa voimassa olleita säännöksiä.

Lain 12 luvun 9 § on voimassa 31 päivään joulukuuta 2018 ja sitä sovelletaan palkkatukeen ja starttirahaan, joka maksetaan viimeistään 31 päivänä joulukuuta 201x

Laki

työttömyysturvalain muuttamisesta ja väliaikaisesta muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

kumotaan työttömyysturvalain (1290/2002) 7 luvun 3 §, 4 §:n 4 momentti ja 12 §:n 2 momentti, sellaisena kuin ne ovat, 7 luvun 3 § laeissa 1188/2009, 918/2012 ja 1368/2014, 4 §:n 4 momentti laissa 1188/2009 ja 12 §:n 2 momentti laissa 313/2010,

muutetaan 2 luvun 1 §:n 1 ja 2 momentti, 5 luvun 4 §:n 1 momentti sekä 13 §:n 3 ja 4 momentti, 6 luvun 4 §:n 3 momentti, 7 luvun 10 §:n 2 momentti, 8 luvun otsikko sekä 11 luvun 1 §:n 1 momentti sekä 4 ja 12 § ja väliaikaisesti 1 luvun 5 §:n 1 momentin 15 kohta,

sellaisina kuin niistä ovat 1 luvun 5 §:n 1 momentin 15 kohta laissa 918/2012, 2 luvun 1 §:n 1 momentti ja 5 §:n 1 momentti laissa 1001/2012 sekä 1 §:n 2 momentti, 7 luvun 10 §:n 2 momentti ja 11 luvun 4 § laissa 1374/2014, 5 luvun 4 §:n 1 momentti ja 13 §:n 3 ja 4 momentti laissa 1049/2013, 6 luvun 4 §:n 3 momentti laissa 608/2004 sekä 11 luvun 1 §:n 1 momentti laissa 1188/2014 ja 12 § laeissa 1188/2009, 288/2012 ja 1374/2014, ja

lisätään 2 a lukuun väliaikaisesti uusi 12 b §, 5 lukuun uusi 4 a § ja 5 luvun 13 §:ään, sellaisena kuin se on laissa 1049/2013, uusi 5 momentti ja 8 lukuun lailla 313/2010 kumotun 1 §:n tilalle uusi 1 § ja lailla 1001/2012 kumotun 2 §:n tilalle uusi 2 § seuraavasti:

Voimassa oleva laki:

Ehdotus:

1 luku

1 luku

Yleiset säännökset

Yleiset säännökset

5 §

5 §

Määritelmät

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

Tässä laissa tarkoitetaan:

15) työllistymistä edistävällä palvelulla julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa tarkoitettua työnhakuvalmennusta, uravalmennusta, *kokeilua*, työvoimakoulutusta ja työttömyysetuudella tuettua työnhakijan omaehtoista opiskelua, kotoutumisen edistämisestä annetun lain 22–24 §:ssä tarkoitettua omaehtoista opiskelua ja kuntouttavasta työtoiminnasta annetussa laissa tarkoitettua kuntouttavaa työtoimintaa.

15) työllistymistä edistävällä palvelulla julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetussa laissa tarkoitettua työnhakuvalmennusta, uravalmennusta, työvoimakoulutusta ja työttömyysetuudella tuettua työnhakijan omaehtoista opiskelua, *mainitun lain 4 luvun 5 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua kokeilua*, kotoutumisen edistämisestä annetun lain 22–24 §:ssä tarkoitettua omaehtoista opiskelua ja kuntouttavasta työtoiminnasta annetussa laissa tarkoitettua kuntouttavaa työtoimintaa.

2 luku

2 luku

Etuuden saamisen yleiset työvoimapolitiitti-

Etuuden saamisen yleiset työvoimapolitiitti-

set edellytykset

1 §

Työtön työnhakija

Työttömyysetuuteen on tässä laissa säädettyin edellytyksin oikeus kokoaikatyötä hakevalla työttömällä työnhakijalla. Työkyvyttömyyseläkettä osaeläkkeenä saavalla työnhakijalla on oikeus työttömyysetuuteen, vaikka hän ei hae kokoaikatyötä.

Työttömänä pidetään henkilöä, joka ei ole työsuhteessa tai päätoimisesti työllistynyt yrittäjänä tai omassa työssä. Työttömänä pidetään lisäksi kokoaikaisesti lomautettua, 4 luvun 1 ja 1 a §:ssä tarkoitettua henkilöä sekä henkilöä, jolla on 1 luvun 5 §:n 1 momentin 14 kohdassa tarkoitettu lomautukseen rinnastettava syy työnteon ja palkanmaksun keskeytymiseen. Työttömänä pidetään myös henkilöä, joka on itse hakemallaan työvapaalla, jos:

1) hän on vastaanottanut vapaan ajaksi kokoaikatyön, jonka oli tarkoitus kestää vähintään haetun vapaan päättymiseen asti;

2) 1 kohdassa tarkoitettu työ päättyy eikä työn päätyminen ole 2 a luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettulla tavalla hänen syytään tai hänet lomautetaan; ja

3) työvapaan keskeyttäminen ei ole mahdollista hänestä riippumattomasta syystä.

5 §

Yritystoiminta ja oma työ

Työnhakijalla ei ole oikeutta työttömyysetuuteen siltä ajalta, jona hän työllistyy päätoimisesti yrittäjänä tai sitä vastaavalla tavalla omassa työssään.

set edellytykset

1 §

Työtön työnhakija

Työttömyysetuuteen on tässä laissa säädettyin edellytyksin oikeus kokoaikatyötä hakevalla työttömällä työnhakijalla. Työkyvyttömyyseläkettä osaeläkkeenä saavalla työnhakijalla on oikeus työttömyysetuuteen, vaikka hän ei hae kokoaikatyötä.

Työttömänä pidetään henkilöä, joka ei ole työsuhteessa tai *työllistynyt yhdenjaksoisesti päätoimisesti yli kahta viikkoa* yrittäjänä tai omassa työssä. Työttömänä pidetään lisäksi kokoaikaisesti lomautettua, 4 luvun 1 ja 1 a §:ssä tarkoitettua henkilöä sekä henkilöä, jolla on 1 luvun 5 §:n 1 momentin 14 kohdassa tarkoitettu lomautukseen rinnastettava syy työnteon ja palkanmaksun keskeytymiseen. Työttömänä pidetään myös henkilöä, joka on itse hakemallaan työvapaalla, jos:

1) hän on vastaanottanut vapaan ajaksi kokoaikatyön, jonka oli tarkoitus kestää vähintään haetun vapaan päättymiseen asti;

2) 1 kohdassa tarkoitettu työ päättyy eikä työn päätyminen ole 2 a luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettulla tavalla hänen syytään tai hänet lomautetaan; ja

3) työvapaan keskeyttäminen ei ole mahdollista hänestä riippumattomasta syystä.

5 §

Yritystoiminta ja oma työ

Työnhakijalla ei ole oikeutta työttömyysetuuteen siltä ajalta, jona hän työllistyy päätoimisesti yrittäjänä tai sitä vastaavalla tavalla omassa työssään *yhdenjaksoisesti yli kahden viikon ajan*.

2 a luku

Työvoimapolitiisesti moitittava menettely

12 b §

**Tämän lain poikkeava soveltaminen työko-
keiluun**

Soveltuvuuden arvioimiseksi järjestettyyn julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 4 luvun 5 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitettuun työkokeiluun ei sovelleta, mitä 11 §:ssä, 12 §:n 2 ja 3 momentissa ja 12 a §:n 1 momentissa säädetään.

5 luku

**Työttömyyspäivärahan saamisen edelly-
tykset**

4 §

Palkansaajan työssäoloehtoon luettava työ

Palkansaajan työssäoloehtoon luetaan kalenteriviikot, joina henkilö on ollut vakuutusenaissessa työaika ja palkkaa koskevat edellytykset täyttävässä työssä. *Työssäoloeh-
toon luetaan myös sellaiset täydet kalenteri-
viikot, joina henkilö on ollut 60 vuotta täydet-
tyään työ- ja elinkeinotoimiston julkisesta
työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 11
luvun 1 §:n 2 momentin perusteella järjestä-
mässä työllistymistä edistävässä palvelussa.* Kukin kalenteriviikko luetaan työssäoloeh-
toon vain kerran.

5 luku

**Työttömyyspäivärahan saamisen edelly-
tykset**

4 §

Palkansaajan työssäoloehtoon luettava työ

Palkansaajan työssäoloehtoon luetaan kalenteriviikot, joina henkilö on ollut vakuutusenaissessa työaika ja palkkaa koskevat edellytykset täyttävässä työssä. Kukin kalenteriviikko luetaan työssäoloehtoon vain ker-
ran.

4 a §

**Työssäoloehdon kertyminen palkkatuetussa
työssä ja työllistymistä edistävässä palvelus-
sa**

*Palkkatuetussa työssä työssäoloehtoon lue-
taan 75 prosenttia työssäoloehdon täyttävistä
kalenteriviikoista. Jos palkkatuettu työ on
järjestetty julkisesta työvoima- ja yrityspalve-
lusta annetun lain 11 luvun 1 §:n nojalla,
työssäoloehtoon luetaan kuitenkin kaikki
työssäoloehdon täyttävät kalenteriviikot.*
*Työssäoloehtoon luetaan myös sellaiset
täydet kalenteriviikot, joina henkilö on ollut*

60 vuotta täytettyään työ- ja elinkeinotoimiston julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 11 luvun 1 §:n 2 momentin perusteella järjestämässä työllistymistä edistävissä palvelussa.

13 §

Ostavastuu aika

Työttömyyspäivärahaa maksetaan sen jälkeen, kun henkilö on ollut työttömänä työnhakijana työ- ja elinkeinotoimistossa yhteensä viittä täyttä työpäivää vastaavan ajan enintään kahdeksan peräkkäisen kalenteriviikon aikana. Omavastuu aika asetetaan kerran 6 luvun 7 §:ssä säädettyä työttömyyspäivärahan enimmäisaikaa kohti.

Omavastuu aikaa ei kuitenkaan aseteta, jos päivärahakauden enimmäisaika alkaisi vuoden kuluessa edellisen enimmäisajan alkamisesta ja jos omavastuu aika on asetettu edellisen päivärahakauden enimmäisajan alkaessa.

Omavastuupäiviksi ei lueta niitä päiviä, joina henkilö ei täytä ansio- tai peruspäivärahan saamiselle 2 luvussa säädettyjä edellytyksiä tai joilta henkilöllä ei ole oikeutta työttömyyspäivärahaan 2 a tai 3 luvussa tarkoitettujen rajoitusten vuoksi taikka oikeutta soviteltuun työttömyyspäivärahaan 4 luvun 3 §:ssä säädettyjen työaika rajojen ylittymisen vuoksi. Omavastuu aikaan luetaan kuitenkin 3 luvun 3 §:n 4 momentissa tarkoitettu sairausvakuutuksen päivärahan ja kuntoutusrahan omavastuu aika. Omavastuupäiviksi luetaan myös ne päivät, joilta henkilölle on maksettu työttömyyssetuutta 10 luvun perusteella.

Henkilöllä on 1–3 momentista huolimatta oikeus työttömyyspäivärahaan, jos työnteon estymisen syynä on sellainen työtaistelutoimenpide, jolla ei ole riippuvuussuhdetta hänen työehtoihinsa tai työoloihinsa ja jos hän muutoin täyttää työttömyyspäivärahan saamisen edellytykset.

13 §

Ostavastuu aika

Omavastuupäiviksi ei lueta niitä päiviä:

1) joina henkilö ei täytä ansio- tai peruspäivärahan saamiselle 2 luvussa säädettyjä edellytyksiä;

2) joina henkilö työllistyy yritystoiminnassa tai omassa työssään, jos työllistyminen kestää yhdenjaksoisesti enintään kaksi viikkoa;

3) joilta henkilöllä ei ole oikeutta työttömyyspäivärahaan 2 a tai 3 luvussa tarkoitettujen rajoitusten vuoksi;

4) joilta henkilöllä ei ole oikeutta soviteltuun työttömyyspäivärahaan 4 luvun 3 §:ssä säädettyjen työaika rajojen ylittymisen vuoksi.

Omavastuu aikaan luetaan kuitenkin 3 luvun 3 §:n 4 momentissa tarkoitettu sairausvakuutuksen päivärahan ja kuntoutusrahan omavastuu aika. Omavastuupäiviksi luetaan myös ne päivät, joilta henkilölle on maksettu työttömyyssetuutta 10 luvun perusteella.

Henkilöllä on 1–4 momentista huolimatta oikeus työttömyyspäivärahaan, jos työnteon estymisen syynä on sellainen työtaistelutoimenpide, jolla ei ole riippuvuussuhdetta hänen työehtoihinsa tai työoloihinsa ja jos hän muutoin täyttää työttömyyspäivärahan saamisen edellytykset.

6 luku

Työttömyyspäivärahan määrä ja kesto

4 §

Palkansaajan ansiopäivärahan perusteena oleva palkka

Työkyvyttömyyseläkettä osaeläkkeenä tai osa-aikaeläkettä saavan tai saaneen henkilön ansiopäivärahan perusteena oleva palkka määräytyy eläkkeen alkamishetkellä vallinneen tilanteen mukaisesti. Jos henkilön 5 luvun 3 §:n mukainen työssäoloehto täyttyy kokonaisuudessaan eläkkeen päättymisen jälkeisenä aikana, ansiopäivärahan perusteena oleva palkka lasketaan 1 momentin mukaisesti. Mitä edellä säädetään, koskee henkilöä, joka on ollut *vuorotteluvapaakokeilusta annetun lain (1663/1995) tai vuorotteluvapaalain (1305/2002) mukaisella vuorotteluvapaalla* tai saanut julkisesta työvoimapalvelusta annetussa laissa tarkoitettua osa-aikalisää tai ollut osittaisella hoitovapaalla.

6 luku

Työttömyyspäivärahan määrä ja kesto

4 §

Palkansaajan ansiopäivärahan perusteena oleva palkka

Työkyvyttömyyseläkettä osaeläkkeenä tai osa-aikaeläkettä saavan tai saaneen henkilön ansiopäivärahan perusteena oleva palkka määräytyy eläkkeen alkamishetkellä vallinneen tilanteen mukaisesti. Jos henkilön 5 luvun 3 §:n mukainen työssäoloehto täyttyy kokonaisuudessaan eläkkeen päättymisen jälkeisenä aikana, ansiopäivärahan perusteena oleva palkka lasketaan 1 momentin mukaisesti. Mitä edellä säädetään, koskee henkilöä, joka on ollut vuorotteluvapaalain (1305/2002) mukaisella vuorotteluvapaalla tai saanut julkisesta työvoimapalvelusta annetussa laissa tarkoitettua osa-aikalisää tai ollut osittaisella hoitovapaalla taikka jonka palkkaa on alennettu määräaikaisesti ja palkan alentaminen perustuu työsopimuslain 7 luvun 3 §:n mukaisiin irtisanomisperusteisiin tai työpaikalla tuotannollisista tai taloudellisista syistä tehtyyn henkilöstöä koskevaan kirjalliseen sopimukseen.

7 luku

Työmarkkinatukea koskevat yleiset säännökset

3 §

Oikeus työmarkkinatukeen matkaavustuksena

Työmarkkinatuki voidaan myöntää matkaavustuksena työmarkkinatukeen oikeutetulle henkilölle, joka ottaa vastaan vähintään kaksi kuukautta kestävänsä kokoaikatyön työssäkäyntialueensa ulkopuolella ja jolle työn vastaanottamisesta aiheutuu huomattavia kus-

7 luku

Työmarkkinatukea koskevat yleiset säännökset

(kumotaan)

tannuksia. Matka-avustuksena maksettavaan työmarkkinatukeen oikeutettuna pidetään henkilöä, joka saa työmarkkinatukea tai jolle ei makseta työmarkkinatukea 10 luvun 2 §:ssä mainitusta syystä. Matka-avustusta on haettava ennen työsuhteen alkamista.

Matka-avustusta ei myönnetä sellaisen työsuhteen perusteella, jonka palkkauskustannuksiin työnantajalle on myönnetty julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 7 luvun 1 §:ssä tarkoitettua palkkatukea.

4 §

Työmarkkinatuen määrä

Matka-avustuksena maksetaan 1 ja 2 momentissa tarkoitettu työmarkkinatuki ilman työmarkkinatuen korotusosaa.

10 §

Omavastuu aika

Omavastuupäiviksi ei lueta niitä päiviä:
1) joina henkilö ei täytä työttömyysetuuden saamiselle 2 luvussa säädettyjä edellytyksiä;
2) joilta henkilöllä ei ole oikeutta työttömyysetuuteen 2 a tai 3 luvussa tarkoitettujen rajoitusten vuoksi;
3) joilta henkilöllä ei ole oikeutta soviteltuun työttömyysetuuteen 4 luvun 3 §:ssä säädettyjen työaika rajojen ylittymisen vuoksi;
4) joilta henkilöllä ei ole oikeutta työmarkkinatukeen 2 §:n mukaisen odotusajan vuoksi.

12 §

Työmarkkinatuen kesto

Matka-avustus voidaan määrätä maksettavaksi enintään neljän kuukauden ajan työsuh-

4 §

Työmarkkinatuen määrä

(*kumotaan*)

10 §

Omavastuu aika

Omavastuupäiviksi ei lueta niitä päiviä:
1) joina henkilö ei täytä työttömyysetuuden saamiselle 2 luvussa säädettyjä edellytyksiä;
2) *joina henkilö työllistyy yritystoiminnassa tai omassa työssään, jos työllistyminen kestää yhdenjaksoisesti enintään kaksi viikkoa;*
3) joilta henkilöllä ei ole oikeutta työttömyysetuuteen 2 a tai 3 luvussa tarkoitettujen rajoitusten vuoksi;
4) joilta henkilöllä ei ole oikeutta soviteltuun työttömyysetuuteen 4 luvun 3 §:ssä säädettyjen työaika rajojen ylittymisen vuoksi;
5) joilta henkilöllä ei ole oikeutta työmarkkinatukeen 2 §:n mukaisen odotusajan vuoksi.

12 §

Työmarkkinatuen kesto

(*kumotaan*)

teen alkamisesta lukien, kuitenkin enintään työsuhteen ajan. Matka-avustus maksetaan viideltä päivältä viikossa sen estämättä, mitä 3 luvun 2 §:ssä säädetään etuuspäivien määrästä viikossa.

8 luku

Työmarkkinatuen erityiset työvoimapolitiittiset rajoitukset

8 luku

Alueellisen liikkuvuuden tukeminen

1 §

Oikeus liikkuvuusavustukseen

Liikkuvuusavustusta myönnetään työttömyysetuuteen oikeutetulle henkilölle, joka ottaa vastaan vähintään kaksi kuukautta kestävä työsuhhteessa tehtävän työn, jossa työaika on vähintään 18 tuntia viikossa. Liikkuvuusavustuksen myöntäminen edellyttää lisäksi, että henkilön päivittäisen työmatkan kesto ylittää keskimäärin kolme tuntia.

Työttömyysetuuteen oikeutettuna pidetään henkilöä, joka saa työttömyysetuutta tai jolle ei makseta työttömyysetuutta 10 luvun 2 §:ssä mainitusta syystä.

Liikkuvuusavustusta on haettava ennen työsuhteen alkamista.

2 §

Liikkuvuusavustuksen määrä ja kesto

Liikkuvuusavustus on 6 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettun peruspäivärahan suuruisen ilman korotusosaa.

Sen estämättä, mitä 3 luvun 2 §:ssä säädetään etuuspäivien määrästä viikossa, liikkuvuusavustusta maksetaan enintään viideltä päivältä viikossa:

1) 30 päivän ajan työsuhteen alkamisesta lukien, kun henkilö ottaa vastaan vähintään kaksi kuukautta kestävä työn;

2) 45 päivän ajan työsuhteen alkamisesta lukien, kun henkilö ottaa vastaan vähintään kolme kuukautta kestävä työn; tai

3) 60 päivän ajan työsuhteen alkamisesta lukien, kun henkilö ottaa vastaan vähintään neljä kuukautta kestävä työn.

Liikkuvuusavustusta maksetaan kuitenkin enintään työsuhteen ajan.

11 luku

Toimeenpanoa koskevat säännökset

1 §

Työttömyysetuuden hakeminen

Peruspäivärahaa ja työmarkkinatukea haetaan kirjallisesti Kansaneläkelaitokselta. Ansiopäivärahaa haetaan kirjallisesti siltä työttömyyskassalta, jonka jäsen työnhakija on. *Hakemus matka-avustuksesta voidaan jättää myös työvoimatoimistoon.*

4 §

Työvoimapoliittinen lausunto

Työ- ja elinkeinotoimisto antaa 1 luvun 4 §:n 3 momentissa tarkoitetun työvoimapoliittisen lausunnon:

1) tarvittaessa 2 luvussa säädetystä etuuden saamisen yleisistä työvoimapoliittisista edellytyksistä;

2) 2 a luvussa säädetystä työvoimapoliittisesti moitittavasta menettelystä;

3) 7 luvun 3 §:ssä ja 12 §:n 2 momentissa säädetystä matka-avustuksena maksettavasta työmarkkinatuesta;

4) työllistymistä edistävien palveluiden ajalta maksettavasta etuudesta, josta säädetään 10 luvun 2 §:n 2 momentissa ja 3 momentin 1–3 kohdassa sekä 5 §:n 1 ja 3 momentissa;

5) työllistymistä edistävän palvelun sisällyttämisestä työnhakijan kanssa laadittuun työllistymissuunnitelmaan tai sitä korvaavaan suunnitelmaan;

6) julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 6 luvun 3 §:n 2 ja 3 momentissa säädetystä opintojen todisteellisesta keskeyttämisestä sekä 5–7 §:ssä säädettyistä työttömyysetuudella tuettuun työnhakijan omaeh-

11 luku

Toimeenpanoa koskevat säännökset

1 §

Työttömyysetuuden hakeminen

Peruspäivärahaa ja työmarkkinatukea haetaan kirjallisesti Kansaneläkelaitokselta. Ansiopäivärahaa haetaan kirjallisesti siltä työttömyyskassalta, jonka jäsen työnhakija on. *Liikkuvuusavustusta haetaan Kansaneläkelaitokselta tai siltä työttömyyskassalta, jonka jäsen työnhakija on.*

4 §

Työvoimapoliittinen lausunto

Työ- ja elinkeinotoimisto antaa 1 luvun 4 §:n 3 momentissa tarkoitetun työvoimapoliittisen lausunnon:

1) tarvittaessa 2 luvussa säädetystä etuuden saamisen yleisistä työvoimapoliittisista edellytyksistä;

2) 2 a luvussa säädetystä työvoimapoliittisesti moitittavasta menettelystä;

3) työllistymistä edistävien palveluiden ajalta maksettavasta etuudesta, josta säädetään 10 luvun 2 §:n 2 momentissa ja 3 momentin 1–3 kohdassa sekä 5 §:n 1 ja 3 momentissa;

4) työllistymistä edistävän palvelun sisällyttämisestä työnhakijan kanssa laadittuun työllistymissuunnitelmaan tai sitä korvaavaan suunnitelmaan;

5) julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 6 luvun 3 §:n 2 ja 3 momentissa säädetystä opintojen todisteellisesta keskeyttämisestä sekä 5–7 §:ssä säädettyistä työttömyysetuudella tuettuun työnhakijan omaehtoiseen opiskeluun liittyvistä edellytyksistä;

6) kotoutumisen edistämisestä annetun lain 25 §:ssä tarkoitetusta opiskelun tukiajasta,

toiseen opiskeluun liittyvistä edellytyksistä;

7) kotoutumisen edistämisestä annetun lain 25 §:ssä tarkoitetusta opiskelun tukiajasta, maahanmuuttajan velvollisuuksista sekä opintojen seurannasta ja keskeytymisestä.

Työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskus voi:

1) antaa 1 luvun 4 §:n 3 momentissa tarkoitettun työvoimapolitiittisen lausunnon 2 luvun 1 §:ssä säädetyistä etuuden saamisen yleisistä työvoimapolitiittisista edellytyksistä;

2) antaa työvoimapolitiittisen lausunnon julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain 6 luvun 5 §:n 2 momentissa ja kotoutumisen edistämisestä annetun lain 25 §:ssä tarkoitetusta opintojen keskeytymisestä ja oikeudesta työttömyysetuuteen keskeytyksen ajalta;

3) muuttaa työ- ja elinkeinotoimiston antaman työvoimapolitiittisen lausunnon, joka koskee oikeutta työmarkkinatukeen, koskemaan oikeutta työttömyyspäivärahaan;

4) siirtää työ- ja elinkeinotoimiston antaman työvoimapolitiittisen lausunnon toiselle työttömyysetuutta maksavalle laitokselle;

5) korjata työ- ja elinkeinotoimiston antamassa työvoimapolitiittisessa lausunnossa olevan ilmeisen kirjoitus- tai laskuvirheen taikka muun niihin verrattavan selvän virheen.

Työvoimapolitiittinen lausunto annetaan Kansaneläkelaitoksen ja työttömyyskassan pyynnöstä. Lausuntoa on Kansaneläkelaitoksen ja työttömyyskassan pyynnöstä täydennettävä viipymättä. Jos työnhakija on ilmoittanut työvoimaviranomaiselle hakevansa työmarkkinatukea tai työttömyyspäivärahaa, työvoimapolitiittinen lausunto voidaan antaa ja sitä voidaan täydentää ilman erillistä pyyntöä.

Työvoimapolitiittinen lausunto annetaan työnhakijalle tiedoksi 3 §:ssä tarkoitetun päätöksen yhteydessä. Työnhakijalla on oikeus pyynnöstä saada tieto lausunnosta työvoimaviranomaiselta.

Tarkempia säännöksiä työvoimapolitiittisen lausunnon antamisesta ja lausuntoon sisällytettävistä seikoista voidaan antaa työ- ja elinkeinoministeriön asetuksella.

maahanmuuttajan velvollisuuksista sekä opintojen seurannasta ja keskeytymisestä.

Työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskus voi:

1) antaa 1 luvun 4 §:n 3 momentissa tarkoitettun työvoimapolitiittisen lausunnon 2 luvussa säädetyistä etuuden saamisen yleisistä työvoimapolitiittisista edellytyksistä, joihin ei liity työvoimapolitiittista harkintaa;

2) muuttaa työ- ja elinkeinotoimiston antaman työvoimapolitiittisen lausunnon koskemaan toista työttömyysetuuden lajia;

3) siirtää työ- ja elinkeinotoimiston antaman työvoimapolitiittisen lausunnon toiselle työttömyysetuutta maksavalle laitokselle;

4) korjata työ- ja elinkeinotoimiston antamassa työvoimapolitiittisessa lausunnossa olevan ilmeisen kirjoitus- tai laskuvirheen taikka muun niihin verrattavan selvän virheen.

Työvoimapolitiittinen lausunto annetaan Kansaneläkelaitoksen ja työttömyyskassan pyynnöstä. Lausuntoa on Kansaneläkelaitoksen ja työttömyyskassan pyynnöstä täydennettävä viipymättä. Jos työnhakija on ilmoittanut työvoimaviranomaiselle hakevansa työmarkkinatukea tai työttömyyspäivärahaa, työvoimapolitiittinen lausunto voidaan antaa ja sitä voidaan täydentää ilman erillistä pyyntöä.

Työvoimapolitiittinen lausunto annetaan työnhakijalle tiedoksi 3 §:ssä tarkoitetun päätöksen yhteydessä. Työnhakijalla on oikeus pyynnöstä saada tieto lausunnosta työvoimaviranomaiselta.

Tarkempia säännöksiä työvoimapolitiittisen lausunnon antamisesta, lausuntoon sisällytettävistä tiedoista ja työ- ja elinkeinohallinnon asiakaspalvelukeskuksen oikeudesta antaa työvoimapolitiittisiä lausuntoja 2 momentin 1 kohdan perusteella voidaan antaa työ- ja elinkeinoministeriön asetuksella.

12 §

Matka-avustuksen takaisinperintä

Jos henkilö eroaa työstä tai omalla menettelyllään aiheuttaa työsuhteen päättymisen kahden kuukauden kuluessa sen työsuhteen alkamisesta, jonka perusteella hänelle on maksettu 7 luvun 3 §:ssä tarkoitettua matka-avustusta, peritään *matka-avustus* takaisin, jollei takaisinperintä ole kohtuutonta. Muutoin takaisinperintään sovelletaan, mitä 10 §:ssä säädetään.

Matka-avustusta ei peritä takaisin, jos henkilöllä on ollut 2 a luvun 3 §:n 1 kohdassa tarkoitettu pätevä syy työstä eroamiseen.

12 §

Liikkuvuusavustuksen takaisinperintä

Jos henkilö eroaa työstä tai omalla menettelyllään aiheuttaa työsuhteen päättymisen kahden kuukauden kuluessa sen työsuhteen alkamisesta, jonka perusteella hänelle on maksettu 8 luvussa tarkoitettua liikkuvuusavustusta, peritään *liikkuvuusavustus* takaisin, jollei takaisinperintä ole kohtuutonta. Muutoin takaisinperintään sovelletaan, mitä 10 §:ssä säädetään.

Tämä laki tulee voimaan xxx päivänä xxxx kuuta 20xxxx. Lain 1 luvun 5 §:n 1 momentin 15 kohta ja 2 a luvun 12 b § on voimassa vuoden 2018 loppuun.

Lain 2 luvun 1 ja 5 §:ää, 5 luvun 13 §:ää ja 7 luvun 10 §:ää sovelletaan yritystoimintaan ja omassa työssä työllistymiseen, joka on alkanut tämän lain tultua voimaan.

Matka-avustuksena maksettavaan työmarkkinatukeen sovelletaan tämän lain voimaantullessa voimassa olleita säännöksiä, jos työsuhde alkaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2016.

Matka-avustuksena maksettavaan työmarkkinatukeen sovelletaan tämän lain voimaantullessa voimassa olleita säännöksiä, jos työsuhde alkaa viimeistään 31 päivänä tammikuuta 2017 ja matka-avustusta on haettu viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2016.

Jos henkilölle on myönnetty tämän lain voimaan tullessa voimassa olleiden säännösten mukaista matka-avustusta, hänellä ei saman työsuhteen perusteella ole oikeutta tämän lain mukaiseen liikkuvuusavustukseen.